"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."

(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al tineretului român naţionalist ortodox

- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul II, Nr. 20, APRILIE 2005 | Apare la **jumătatea** lunii | 10 000 lei

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

UN LOZ TOTDEAUNA CÂŞTIGĂTOR

Acum vreo săptămână sau două primesc un telefon de la un camarad care îmi spune să cumpăr ziarul d-lui Marius Tucă, în care dl. Ion Cristoiu o ataca pe Elena Zelea-Codreanu, soţia Căpitanului. Mă duc şi cumpăr ziarul: nu mă dumiream eu, gândindu-mă la ce ar fi putut scrie.

Politică, în sensul acceptat al cuvântului, nu făcuse niciodată, nici până în 1938, când Corneliu Zelea-Codreanu fusese asasinat din ordinul criminalului Carol al II-lea, iar după aceea, nici atât! Nu există nicăieri o luare de poziţie politică făcută publică şi nimeni nu s-a gândit la ea ca la o persoană care să exercite vreo influenţă politică asupra Căpitanului; pe vremea aia nici nu se putea aşa ceva.

Dar iată cu ce începe dl. Cristoiu: „*Oct. 1949, capii P.N.Ţ.* (n. n.: Maniu, Mihalache) *sunt la închisoare de doi ani, Lucreţiu Pătrăşcanu a fost arestat şi supus primelor anchete, Regele îndura deja pustietatea exilului...*"

În acest context, domnia sa rămâne "stupefiat" aflând dintr-un dosar de Securitate că soţia Căpitanului, care, nota bene, de 11 ani e văduvă, este proprietara unui debit de tutun, „*care* (şi aici trebuie să vă cutremuraţi) *continua să funcţioneze*".

Deci rămâne stupefiat că această văduvă a Căpitanului sta 10 - 12 ore pe zi închisă în debit, pe post de vânzătoare, pentru a-şi câştiga pâinea zilnică!

După câteva fraze, dl. Cristoiu reia, cu "justificată mânie proletară": „*care va să zică, la finele lui 1949, după doi ani de democraţie populară, soţia lui Corneliu Zelea-Codreanu nu numai că nu este arestată, dar mai avea şi un debit de tutun care, culmea, vorba notei* (n. n.: nota Securităţii) *continuă să funcţioneze cu toate intervenţiile unor tovarăşi*" etc.

Să vedem cum înţelege lucrurile dl. Cristoiu:

1) Dintre marile personalităţi politice interbelice enumerate de domnia sa: regele Mihai, Mihalache, Maniu, Pătrăşcanu, una lipseşte la apelul de seară din închisori: „Lilica Codreanu"!

Aproape că îţi vine să te întrebi cum au putut să proclame Republica Populară când „Lilica" era în libertate.

Nu o să vă creadă nimeni dacă veţi încerca să o prezentaţi ca pe alte Elene (Lupescu, Ceauşescu), femei care s-au implicat în mod real în politica românească, rămânând în istorie şi în conştiinţa oamenilor ca nişte prezenţe malefice în destinele României.

Unui scriitor, ziarist, istoric - cum sunteţi dvs., nu vi se pare ridicolă importanţa pe care vreţi să o induceţi cititorului în legătură cu poziţia politică a Elenei Zelea-Codreanu?

2) De ce să fie arestată, d-le Cristoiu?

Dacă dvs. vă miraţi de acest lucru de pe înalta poziţie pe care o ocupaţi în societatea românească, să ne miram că alde Costică Părţag cu patru clase primare hotăra soarta a zeci de mii de intelectuali, aruncându-i în închisori, de unde au ieşit numai între patru scânduri de brad?

Să înţelegem că vi se pare normal comportamentul regimului comunist care nu se mulţumea cu exterminarea adversarilor politici, extinzând represiunea şi la membrii familiilor acestora, „*de la faşă la barbă albă*" sau, după alţi „binefăcători ai omenirii", *până la a şaptea generaţie*?

3) Ştiţi ce era un debit de tutun? Poate că trebuia să explicaţi: 90% din populaţia de azi ţării nu a apucat aşa ceva. Poate era o industrie a tutunului, poate conta în politica economică a ţării!

Un debit de tutun era un chioşc metalic tip, de 2/2 m, cu o uşă metalică în spate şi un gemuleţ în faţă prin care se vindeau ţigări şi chibrituri, şi, repet, aceasta persoană "periculoasă" stătea de dimineaţă până seara închisă în „debit" pe un scaun, că mai mult decât scaunul şi marfa nu intrau înăuntru, şi vindea ţigări!

Continuaţi cu citatul: "*Sursa: C.D - valoarea: serioasă*".

"*Propunerile Biroului: plecând de la ideea că anumite interese superioare de stat cer să aibă o sursă de venit uşor justificabilă şi ţinând cont de comentariile create, propune ca să fie luate măsuri:* ***să i se retragă autorizaţia***" (închei citatul).

Deci în momentul în care intră în vizorul autorităţilor, se dispune retragerea autorizaţiei de funcţionare.

Hai să ne batem capul niţel: dacă trebuia să fie urmărită, unde era mai uşor decât într-un loc precum acela?

Chiar şi Securitatea a trebuit să ţină cont însă de reclamaţiile unor tovarăşi, chiar dacă acest lucru, în final, îi îngreuna treaba.

Ce vreţi să încercaţi să sugeraţi, că era în graţiile autorităţilor comuniste? Nu vi se pare riscant să trataţi o persoană despre care nu ştiţi practic nimic, în felul acesta?

Vă puteţi susţine insinuarea scriind totul despre „Lilica" Codreanu? Totul însemnând aici marile dezastre ce i-au marcat viaţa în continuare.

O prezentaţi până în toamna anului 1949; **de ce vă opriţi aici?** Continuaţi cu descrierea tratamentului "preferenţial" de care se bucura „Lilica" Codreanu!

La câteva luni după ce încheiaţi dvs. prezentarea, i se face "favoarea" de a fi băgată în puşcărie pentru 12 ani, până în 1962, şi după aceea în domiciliu forţat în Bărăgan, până în 1964.

De ce nu scrieţi şi cum a murit Elena Zelea-Codreanu? Sper să nu fie prea jenant pentru dvs. vis a vis de insinuările pe care le faceţi.

Când avea 92 de ani, o umbră de om, **au intrat în locuinţa ei doi zdrahoni tineri care au bătut-o, lăsând-o** ***(continuare în pag. 2)***

Nicador Zelea Codreanu

aproape moartă. Noi am găsit proteza dentară făcută bucăţi prin toată încăperea. **A mai trăit puţin timp după aceea. Nu a fost jaf, căci hoţii nu se duc la praful de pe tobă.**

Apoi vine poanta cu automobilul din 1944. Vă citez: *„În 1944* ***singura problemă a Elenei Zelea-Codreanu*** *era că i se cerea automobilul înapoi*".

Iniţial afirmaţia pare hazlie; dacă te gândeşti puţin, este tragică: cum v-aţi strecurat în mintea acestei persoane, să faceţi constatarea? Poate mai avea şi alte probleme, poate o durea genunchiul.

Să revenim la tonul serios: soţia Căpitanului primise de la Mareşalul Antonescu un automobil în folosinţă, ca semn de preţuire a lui Corneliu Zelea-Codreanu.

Bineînţeles că în sept. 1944 s-a găsit cineva care să pună chestiunea pe tapet.

Dar ca să faci afirmaţia că aceasta era singura grijă a unui om în sept. 1944, trebuie ori să gândeşti foarte superficial, ori să fii de rea credinţă.

D-le Cristoiu, la data evocată de dvs. ar fi trebuit să fii ultimul imbecil din România ca să nu înţelegi că pierdusem războiul, că urma să devenim sclavii ruşilor, că majoritatea populaţiei ţării era conştientă că **urmau deportările în Siberia, arestările şi tratamentele barbare, deposedările de bunuri şi proprietăţi**, răzbunările evreilor şi ale altor categorii sociale şi etnice: ***acestea erau preocupările; dar dvs. de unde să ştiţi?***

Încheiaţi perla cu afirmaţia referitoare la: *„tratamentul blând de care beneficiază „Lilica" Codreanu din partea Securităţii*". Este revoltător! **O persoană care nu a avut nici o participare la activitatea politică a timpului, este tratată "blând" de Securitate cu 14 ani de detenţie!!**

Desigur că unii dintre cititorii acestui articol, poate nutrind sentimente negative la adresa Mişcării Legionare, vor socoti exagerată reacţia noastră la articolul d-lui Cristoiu: „Dacă nu a făcut parte din Mişcare, de ce săriţi să îi luaţi apărarea"?

De fapt, rolul intervenţiei noastre este doar parţial adresată subiectului; **problema principală, problema gravă din punctul nostru de vedere, este disponibilitatea celor mai mulţi dintre intelectualii români sau persoanele publice de a-şi face o trambulină sau un pilon de susţinere din ponegrirea Mişcării Legionare.**

Lucrul nu este o noutate.

Cum puteai în timpul regimului comunist să intri în graţiile partidului? Atacând Mişcarea Legionară, erai sigur că nu greşeşti: erai privit bine şi beneficiile nu întârziau să apară; bineînţeles, lucrul era evident la persoanele publice.

După 1990 sistemul a continuat, şi **îmi amintesc de martie-aprilie 1990, când dl. Manolescu a scris** - în *„România Literară"* - un articol pe două pagini, **tunând şi fulgerând împotriva Mişcării.**

Comentând atunci articolul cu Mihăiaş Moţa, **am ajuns la concluzia că vrea să intre în politică şi îi trebuie trambulină.**

Chiar aşa a fost: peste o lună a primit o invitaţie în SUA, unde a stat o lună sau două, şi când s-a întors, probabil avea şi liber şi bani să pună de un partid. Că s-au păcălit investitorii, asta e altceva.

Este un exemplu care mi-a venit acum în minte.

Sistemul a ţinut şi ţine în continuare: semidocţi declară cu emfază că Ionel Moţa şi Vasile Marin au murit beţi într-o cârciumă din Andaluzia in timpul războiului anticomunist din Spania din 1937, neavând măcar bunul simţ să se informeze la cineva cu liceul la zi pe unde vine Andaluzia aceea.

Un mare personaj al culturii româneşti spune de Mihail Eminescu că este un cadavru în debaraua istorică a României, pe struna campaniei lui Moses Rozen.

Un istoric pe care l-am auzit spunând că el nu face istorie, ci literatură, prezintă Mişcarea Legionară că pe un „melange" de naţionalism împănat bine cu comunişti şi agenţi NKVD.

Feţe bisericeşti de prim rang îşi calcă conştiinţa declarând că nu au avut nici în clin, nici în mânecă cu Mişcarea Legionară.

Am putea să ne închipuim că mulţi din cei care atacă Mişcarea „şi în sculare şi în culcare" nu o fac din oportunism, o fac din cauza convingerilor politice. Ei sunt demni, fermi pe poziţii, şi îşi asumă şi "marele risc" de a arunca cu noroi în Mişcarea Legionară şi, pentru a fi la modă, în acelaşi timp se declară anticomunişti.

Dacă sunt atât de demni şi de fermi în rostirea crezului lor politic, de ce nu au făcut-o şi pe vremea lui Ceausescu? **Să credem că sunt nişte laşi care vin să lovească cu piciorul în nişte oameni pe care îi cred ei la pământ**, *după exemplul marelui savant şi om politic N. Iorga în 22 sept. 1939?*

De cine se tem toţi aceşti oameni care se simt obligaţi să îşi dea tainul de antinaţionalism din când în când, când au ocazia. şi de multe ori total surprinzător, fără nici o legătură cu subiectul?

De fapt, dacă aşa cred domniile lor, să zicem că îi priveşte. Au însă o obligaţie morală şi una profesională pentru a se păstra în logica şi firea lucrurilor:

- obligaţia morală de a da dreptul la cuvânt şi celeilalte părţi (printre altele şi dreptul la replică)

- obligaţia profesională de a folosi informaţiile puse la dispoziţie de o istorie reală, netrunchiată, nepartizană, folosind logica pentru interpretări.

Ce faceţi dvs. de fapt: loviţi în nişte oameni legaţi la mâini şi la picioare. Absolut degradant.

Dumnezeu să vă lumineze!!

***

MÂNIA, UN RĂU SFETNIC

În fiecare lună primim la sediu, prin intermediul unui camarad, revista "***Puncte Cardinale***". Bănuiesc a fi o publicaţie legionară Şi sper că această afirmaţie să nu fie taxată ca o dezvăluire inoportună.

Citesc în ea multe lucruri apreciabile, dar de cele mai multe ori rămân cu un gust amar în gură, ca după o bomboană ascunzând în interior sare amară.

Nu mi-am propus niciodată să monitorizez această publicaţie, nu am nici calitatea de a o face, nici nu intră în preocupările mele, şi scriu ca exact ceea ce sunt: unul de pe stradă care scoate banul din buzunar şi citeşte. Am specificat acest lucru pentru că ştiu şi ce cor de proteste voi stârni, asta bineînţeles în situaţia în care veţi catadicsi să citiţi până la capăt.

Trebuia poate să fac un "*drept la replică*", dar sunt convins că ar fi fost pierdere de vreme.

Să intru însă în subiect: **în serialul d-lui director Gabriel Constantinescu "*Şah la rege*"** (pag. 13 şi 14 - **martie 2005**), citesc despre "*Corneliu Codreanu*", nume repetat de multe ori. Bineînţeles că ştiu despre cine este vorba, despre cel pe care îl numiţi şi "Căpitanul" şi îl prezentaţi în fotografii; Nu mă pot însă opri de a întreba retoric: **cine o fi acest "*Corneliu Codreanu*"? Să fie oare acelaşi cu Corneliu *Zelea*-Codreanu ?**

Da, sigur el este!

Dar atunci cine - sau ce - vă opreşte de a-i scrie numele întreg? *Este un efort prea mare, vi se pare că trebuie să faceţi un sacrificiu nemeritat?*

Să remarcaţi un lucru: toţi simiştii îl "mănâncă" pe *ZELEA*!

Vă daţi de gol, domnilor! Bineînţeles, **în încercarea prostească de a minimaliza până şi numele**

Căpitanului

Sper că aţi remarcat că am vorbit de ***simişti*** şi nu de legionari.

Un legionar are ca prim îndreptar "***Cărticica şefului de cuib***". Mă uit la o cărticică pe care o am în faţă mereu, şi ce văd: la autor - "*Corneliu Codreanu" (pe copertă); înăuntru se găseşte scris de 15 ori Corneliu Zelea-Codreanu* şi o dată pomeneşte de ***tatăl Căpitanului***, pe care, lucru curios, îl cheamă tot *ZELEA*-CODREANU!

Te dumireşti imediat; **coperta cu numele incomplet e scrisă de simişti; dacă ar fi legionari ar respecta "*Cărticica*" şi ar învăţa că bunul simţ îi obligă la două alternative: să îi scrie şi să îi pronunţe numele întreg numele Căpitanului, sau să inventeze o Mişcare Legionară creată, formată, optimizată de idolul lor de lut.**

Vă ofer **un exemplu** din acelaşi număr al publicaţiei: la pagina 3 vorbiţi despre ***Ion Gavrilă Ogoranu***. Văd că **nu vă doare mâna să îi scrieţi numele complet**; dar mai mult decât atât: îl prezentaţi cu două prenume. Este perfect, dar, repet, Zelea-Codreanu nu sunt două nume, ci unul singur !

Să vă trimit la semnătura Căpitanului pe care o cunosc şi duşmanii Legiunii? Ştiu că este inutil.

Închei, exprimându-mi încă o dată părerea de rău că ***"ZELEA" ăsta vă strică socotelile !***

Nicador Zelea-Codreanu

P.S.: Titlul se referă la mine, nu la dvs.

P.P.S.: Dacă veţi voi să aduceţi ca argument folosirea numelui incomplet de către Ion Banea sau Ionel Moţa, vă voi răspunde cu proverbul latin: *Quod liced Iovi...*

TUR DE ORIZONT

De multe ori, înainte de a mă fi încadrat în Mişcarea Legionară, mi-am pus următoarea întrebare: *„CUM ESTE UN LEGIONAR?”* Nu unul din cărţi, aşa cum îl descria Căpitanul în *„Pentru Legionari”*, care reprezenta idealul de morală şi credinţă şi servea drept model tuturor legionarilor, ci **un legionar în carne şi oase, cu defecte şi calităţi**, cu slăbiciuni şi tării.

Această întrebare a încolţit în mintea mea datorită fascinaţiei exercitate de doctrina românească naţionalistă, datorită aureolei de taină formate în jurul Legiunii - ca urmare a ideologiei sale, mai asemănătoare cu cea a unei religii decât cu cea a unui partid politic, dar şi ca urmare a influenţelor inamicilor Mişcării care au dorit mistificarea ei (în sensul negativ al cuvântului).

Astfel, am fost totdeauna curios să aflu ce crede un cetăţean obişnuit, un „profan”, despre acest subiect.

Asupra unei astfel de persoane acţionează patru forţe distincte, atât ca mărime cât şi orientare, a căror rezultantă, nu de puţine ori, este surprinzătoare.

Forţe care au influenţat cunoaşterea legionarismului

- Prima este indiferenţa în legătură cu un subiect care, după cum spune englezul, *„doesn't pay your bills”* (*nu-ţi plăteşte facturile*). Este vorba de aceeaşi indiferenţă pe care o are un om obişnuit (mai ales unul dintr-o ţară fost comunistă), un om pe care **condiţiile de viaţă l-au făcut să se gândească în primul rând la ce mănâncă a doua zi şi în viitorul apropiat, cu prioritate faţă de orice subiect social, cultural sau religios, faţă de valorile naţionale sau de apropierea de Dumnezeu, faţă de soluţiile pe termen lung ale problemelor de zi cu zi.**

Această atitudine este în primul rând o problemă de mentalitate şi educaţie.

- A doua forţă este **literatura şi cinematografia comunistă** care au tratat subiectul. Cei care au avut contact cu astfel de cărţi şi filme au fost intoxicaţi cu **minciuni din cele mai gogonate**, care mergeau până la trucarea unei fotografii cu o mare adunare legionară pentru a părea manifestaţie comunistă, şi până la prezentarea unui articol legionar care lua apărarea muncitorilor, ca fiind comunist.

Punctul slab al acestor încercări de denaturare l-a constituit tocmai grosolănia falsurilor utilizate. Dar chiar şi aşa, din diverse motive, au existat şi **există destule persoane la care au prins** calomniile şi răsturnarea adevărului istoric.

Ura acumulată împotriva comuniştilor şi răsturnarea regimului Ceauşescu în **decembrie 1989** ar fi putut oferi **momentul prielnic unei reabilitări oficiale a Legiunii**, inclusiv prin presă, publicaţii de orice tip şi radio-televiziune. **Dar cercurile de interese ale noii puteri au făcut să nu se întâmple aşa.**

- Astfel a apărut cea de-a treia forţă, şi anume publicaţiile postdecembriste care au **continuat seria de falsuri** şi minciuni la adresa Mişcării Legionare. **Poveşti fantastice despre masacre la abator sau pe străzile Bucureştiului** în timpul rebeliunii au continuat cu **fantezii moderne** care ajungeau până la a afirma că mineriadele au fost organizate de legionari pentru a prelua puterea.

În articolele de presă şi în cărţile de specialitate aceste **minciuni** au început să fie **încadrate de pasaje care, la prima vedere, elogiază aspecte ale istoriei sau doctrinei legionare.**

Principala diferenţă a noilor publicaţii faţă de cele comuniste este **modul mai subtil şi mai rafinat în care atacă**. Înlocuirea paharului cu otravă cu un pahar de vin otrăvit, a făcut propaganda şi mai eficientă. O otravă este uşor de recunoscut şi lumea se fereşte, pe când **câteva picături de otravă într-o licoare dulce pătrund în organism fără a fi simţite.**

- **A patra forţă şi, din păcate, cea mai slabă dintre ele, o constituie cărţile care prezintă Legiunea obiectiv şi care îi dovedesc deplina justeţe.**

Societatea postdecembristă a permis, într-o oarecare măsură, apariţia unor astfel de lucrări. Spun „oarecare măsură” pentru că, deşi interdicţiile cu bâte, ce ţineau de codul penal, au dispărut, **cenzura** s-a manifestat prin măsuri de natură financiară şi prin politicile abordate de edituri, care au făcut ca apariţia unei cărţi legionare să nu fie un lucru uşor de realizat.

Puţinele volume de acest gen care au reuşit să vadă lumina tiparului au apărut în tiraje extrem de mici, fiind repede epuizate din librării şi devenind greu de găsit. În această direcţie au venit în ajutor cărţile tipărite în străinătate, dar numărul lor, de asemeni redus, şi preţul ridicat, le fac greu accesibile.

Toate motivele de mai sus au contribuit la necunoaşterea legionarismului de către cei mai mulţi.

Puţinii **veterani ai Mişcării** încă în viaţă au încercat ca prin activitatea lor să redeştepte conştiinţa naţională, dar limitele impuse de vârsta înaintată şi de publicul puţin receptiv au redus mult rezultatele.

Un mic sondaj de opinie

Modelate de aceste forţe, părerile românilor, în necunoştinţă de cauză, variază de la indiferenţă la atitudine ostilă (şi chiar agresivă).

Într-una dintre acţiunile de propagandă ale cuibului nostru am împărţit ziare în staţiile de metrou. Profitând de acest prilej am încercat să observ **reacţiile indivizilor.**

O parte dintre ei le priveau fără să le atingă (nu cumva să aibă antrax), alţii le puneau la loc după ce citeau titlul, câte un cetăţean le "colecţiona" pe toate din staţia respectivă şi le îndesa în sacoşă.

Câteva persoane mai în vârstă ne-au privit cu surprindere şi au ascuns ziarul în geantă, pentru a-l citi acasă, în siguranţă (că doar în metrou suntem toţi urmăriţi).

Un individ solid şi tuns "regulamentar" se întreba, scandalizat (oare de ce?), când ne pun la răcoare autorităţile (de ce?!), iar altul, roşcat şi pistruiat, ne-a spus că ar fi bine să ne ocupăm de ceva mai rentabil.

Un vârstnic a oftat către însoţitorul său: *"Avem peste 35 de ani, nu mai putem participa la concursul ăstora de istorie! Poate câştigam şi noi ceva"*.

La nedumerirea unui tânăr: *"Cine sunt legionarii ăştia?"* răspunsul mamei a sosit, prompt: *„Un fel de PNG-işti: Căpitanul era un fel de Becalli”*, fără să bănuiască măcar că tocmai rostise o tâmpenie cât China.

În staţia de metrou „Victoria” doi soţi au luat ziarul şi au început să-l răsfoiască. La un moment dat soţul îi spune soţiei, arătându-i fotografia **Căpitanului**: *„Uită-te la el! E un copil nevinovat, a pozat şi el să câştige un ban! Habar nu are unde i-a apărut fotografia, nu are nici o legătură cu legionarii!”* (!!!)

Pentru a nu transforma articolul într-o ghicitoare, trebuie să **opresc aici lunga listă de păreri false** referitoare la legionari, şi să **încerc să opun răspunsul pe care l-am găsit eu la întrebarea de la începutul articolului.**

CUM ESTE UN LEGIONAR?

O cunoaştere ceva mai aprofundată implică, automat, aprobarea Mişcării.

În cele aproape 12 luni de la primul meu contact cu membrii *Acţiunii Române*, singura organizaţie activă care se poate considera, pe drept cuvânt, continuatoarea Legiunii Arhanghelului Mihail, mi-am făcut o idee despre cum este un legionar (fără a avea însă pretenţia că pot să-l definesc în totalitate).

Legionarul este acel om robust şi optimist, totdeauna cu fruntea sus, iluminat de o credinţă puternică şi curată atât în Atotputernicul Dumnezeu, cât şi în misiunea neamului românesc. Această stare de spirit, de om *„năzdrăvan”*, cum îi plăcea Căpitanului să spună, este caracteristică doar oamenilor drepţi şi cu o conştiinţa justeţii alegerilor făcute atât în momentele decisive ale vieţii, cât şi în cele cotidiene.

Legionarii sunt acei oameni care nu s-au dezis niciodată de faptele lor şi în care nici prigoana şi nici anii grei de temniţă (2, 5 ... 16 ani) nu au reuşit să zdruncine credinţa curată sau să le alunge zâmbetul de pe buze; oameni care, în ciuda loviturilor primite, au rămas verticali (*„Nu scuip pe-nfrângerile mele, / Ce-am adorat nu ştiu să ard / Şi nu ridic în vânt obiele/ În locul ruptului stindard. (...) Cu aceleaşi zâmbete înţelepte / Îmi port şi lanţuri şi cununi, / Urcând spre soare scări şi trepte / Sau coborând printre furtuni”*).

Legionarul este acel om care, chinuit de boli, cu două luni înaintea morţii îi spune zâmbind tinerei care dorea să-i cedeze locul în autobuz: *„Domnişoară, cum credeţi că pot sta pe scaun, iar dvs. în picioare?!”*

Legionarul este un om cu pasiunile lui: muzică, sport, artă, computere etc., fapt ce nu îl împiedică să fie creştin devotat cauzei naţionale şi să lupte pentru aceasta. Aproape de fiecare dată după şedinţa de cuib discuţia fuge spre scorul meciului de ieri, spre muzica lui Mozart sau Wagner sau spre tehnici şi ustensile de pescuit (spre disperarea reporterului care, după interviul luat d-lui Codreanu, se aştepta probabil să audă în continuare o discuţie aridă pe teme politice).

Sufletul curat şi cântecul îl definesc pe legionar şi îl opresc de la orice nelegiuire. *„Pentru a putea să cânţi – spunea Căpitanul – îţi trebuie o anumită stare sufletească. O armonie în sufletul tău. Cel ce merge să fure pe cineva, acela nu poate cânta. Nici cel ce merge să facă o nedreptate. Nici cel al cărui suflet e ros de patimi şi vrăjmăşie faţă de camaradul său. Şi nici acela al cărui suflet e sterp de credinţă.”*

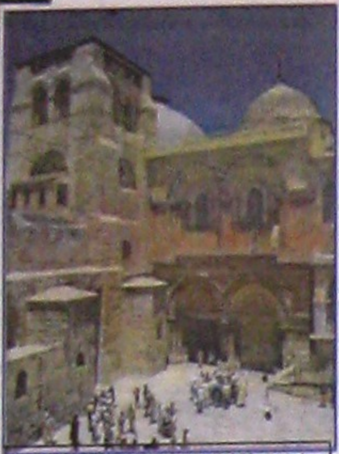
În privinţa **regimului de viaţă**, despre care neinformaţii şi duşmanii spun că ar fi „militarist” (sau chiar "de lagăr", după unii aşa-zişi istorici), tot Căpitanul ne este îndrumător: *„Din partea legionarului nu se aşteaptă disciplină în sens de cazarmă, cât bună-cuviinţă, devotament şi zel în lucru.”*

Aceasta este, în linii mari, tipologia psihologică a legionarului: departe de a fi vreun criminal dement, vreun îngust la minte, vreun inconştient sau vreun habotnic al unei ideologii.

Viaţa legionarilor în cadrul structurii de cuib nu se bazează nici pe principiul autorităţii stricte şi dure (*care ştirbeşte identitatea personală şi tâmpeşte omul*), **şi nici pe principiul libertăţii absolute** (*principiu ce duce la anarhie şi permite apariţia unor monştri*), **ci pe principiul dragostei camaradereşti (creştineşti), din care izvorăsc atât libertatea, cât şi autoritatea, în proporţiile perfecte.**

Alecu Deleanu
elev, 18 ani

PELERIN ÎN ȚARA SFÂNTĂ: ISRAEL

Ierusalim – *Biserica Sfântului Mormânt*

Israelul este țara unde se întâlnesc trei continente, Africa, Asia şi Europa.

O vizită în această țară se va identifica cu un fel de pelerinaj în ***Țara Sfântă***. **Fac această afirmație întrucât pe aceste meleaguri permanent însorite, s-au desfăşurat viața, predicile, minunile şi jertfa lui *Iisus***, *dar şi tărâmul istoriei din Vechiul Testament, precum şi locul misticei înălțări la Cer a lui Mahomed.*

Tărâmurile lui Iisus, extraordinarele mărturii ale trecutului, grandioasele vestigii arheologice, impunătoarele manifestări ale unei arhitecturi variate şi electice, fermentul de credință şi lăcaşurile de cult invită pe contemporani la meditație profundă.

Vizitarea bisericilor, bazilicilor, a templelor şi a altor lăcaşuri ale credinței iudee şi ale celei islamice, constituie o experiență neobişnuită, care nu va putea lăsa indiferent pe turist şi pe vizitator.

Israelienii sunt o națiune formată din imigranți veniți din peste 80 de țări, având în comun doar aceeaşi moştenire religioasă şi dorința de a se reîntoarce în patria lor ancestrală, însă aproape nimic altceva, nici măcar o limbă comună. Pe străzi poți auzi un mozaic extraordinar de limbi: rusă, engleză, arabă, maghiară, franceză, persană, spaniolă şi română (aici sunt peste 400.000 de localnici proveniți de pe meleagurile țării noastre).

Trecutul Israelului este foarte amplu în timp: de la primele aşezări întemeiate cu circa 10.000 de ani î. Hr. pe Valea Iordanului, la perioada biblică (2000 de ani î. Hr.), cu repere ca Avraam, Moise, Regii David şi Solomon; perioada romană (cu regele Irod), perioada creştină, ocupația musulmană, cruciadele, ocupația otomană, naşterea sionismului (cu primele aşezări în 1878), şi până în 1948, când David Ben Gurion înființează statul Israel.

Ierusalim – *Biserica Adormirii (Sf. Maria) – sec. XII*

Secole întregi evreii au fost prost văzuți în toată Europa, ca ucigaşi ai lui Iisus Hristos. În plus, faptul că evreii erau singurii cămătari, când Biserica interzisese creştinilor să practice cămătăria, le-a creat acestora reputația de avari.

TEL AVIV

Capitala țării, Tel Aviv, este pentru turistul european poarta unică de intrare în Israel. ***Aeroportul Ben Gurion***, cu măsuri de securitate deosebite, pe care nu mai este nevoie să le explic, are un trafic remarcabil. Numele înseamnă "Dealul Primăverii"; metropola este modernă şi plăcută, întrucât nu are nici un secol de la începutul construcției, ea fiind primul oraş din lume dominat de stilul internațional. Este centrul culturii în Israel, al afacerilor, al modei şi, nu în ultimul rând, al vieții nocturne, de unde şi sloganul „oraşul care nu se opreşte niciodată".

Viața nocturnă începe târziu, restaurantele nu sunt aglomerate până după ora 22, iar barurile, cafenelele şi cluburile de noapte încep să fie populate după miezul nopții. Esența vieții nocturne este petrecerea timpului în aer liber. Nimic nu este mai plăcut decât să stai afară la o masă şi să priveşti lumea trecând pe stradă. Trecătorii sunt gălăgioşi şi veseli, însă bețiile sunt foarte rare.

Aşa cum am precizat, oraşul, fiind nou, **nu abundă în obiective turistice** de primă mărime. Promenada pe malul mării este presărată cu restaurante, cafenele, standuri de înghețată, toate oferind gratis aerul mării şi răcoritoarele scumpe! Mi-a plăcut ***Piața Carmel***, veşnic aglomerată, cu vânzătorii şi clienții care se târguiesc; este ieftină şi plină de culoare, arome; sunete, fructe exotice, legume şi ierburi, dar şi îmbrăcăminte, murături şi chifle pitte.

Dar obiectivele moderne dispar dacă vizitezi **YAFA, acum o periferie a Tel Aviv-ului, fostă capitală până în secolul trecut**. Este unul dintre cele mai vechi oraşe din lume, Yafa însemnând în ebraică „frumos". Păstrează atmosfera biblică. Vechiul Yafa a fost reconstruit şi renovat în 1963, turistul putând face fotografii la ***Turnul cu Orologiu, Moscheea Mahmondia*** (construită în 1812), ***Muzeul de Antichități, Biserica Franciscană "Sf. Petru"*** şi, mai ales, ***Mănăstirea Sf. Ludovic*** (care poartă numele regelui francez care a condus Cruciada şi a stat aici în 1147). Napoleon s-a odihnit aici după cucerirea oraşului.

Mergând pe malul Mării Mediterane, la circa o oră se află, de asemenea, un oraş modern, **NETANYA**, o fostă colonie, fondată în 1929, pentru cultivarea citricelor. Oraşul are aproape 200.000 de locuitori şi zeci de hoteluri; nu are obiective turistice, dar este renumit ca un centru al industriei de prelucrare a diamantelor, el fiind numărul unu în lume în exportul de diamante şlefuite.

IERUSALIM

De aici, o autostradă modernă te duce în **oraşul cel mai vizitat al țării**, vechiul Ierusalim, *oraşul sfânt*.

Neglijat timp de 400 de ani de ocupație otomană, până în 1917, oraşul a fost în paragină, murdar şi insalubru. Astăzi este sofisticat, cu bulevarde cu copaci pe margine, "zgârie-nori", teatre şi hoteluri de lux.

Dar nimeni nu vine aici pentru a admira explozia urbanisticii contemporane, ci pentru a-l înțelege şi a-i cunoaşte trecutul tumultos.

Poarta Damascului

Din nefericire, este şi un oraş al înfruntărilor: pentru evrei reprezintă epicentrul național şi spiritual, locul gloriei lui David şi al Templului lui Solomon; pentru musulmani, tot un oraş sfânt, adică locul unde Mahomed s-a înălțat la Cer, fiind al treilea oraş sfânt al islamului după Meca şi Medina, iar pentru creştini este locul Patimilor şi Învierii lui Iisus.

Aş depăşi cu mult spațiul tipografic dacă aş descrie amănunțit Ierusalimul, aşa că mă voi limita la prezentarea celor mai importante vestigii (o treabă dificilă, totuşi, din cauza numărului lor mare).

Oraşul vechi este un muzeu, un bazar, o colecție de altare sacre înghesuite într-o circumferință de 4 km ale vechilor ziduri, iar numărul vizitatorilor străini depăşeşte anual cifra de două milioane.

Portalul principal actual este poarta Jaffa dar mai există alte şase.

Între zidurile înalte până la 20 de metri există două locuri care îl incită şi pe cel mai simplu creştin: ***Via Dolorosa*** şi ***Golgota***. Prima denumire desemnează drumul pe care l-a parcurs, cu crucea în spinare, Iisus Hristos, şi cele nouă opriri ale sale. (Arheologii contestă acest drum, presupunând că în urmă cu 2000 de ani era alt drum, astăzi îngropat în pământ.) Primul popas al Crucii, unde Iisus a fost condamnat, se află acum în curtea unei şcoli musulmane de băieți; al doilea popas, unde a primit crucea, este în fața ***Capelei Condamnării*** şi ***Bisericii Biciuirii***, unde a fost biciuit şi încoronat cu o coroană de spini; al treilea popas, unde Iisus a căzut sub cruce, este comemorat printr-o coloană într-un zid; al patrulea popas, unde Iisus a întâlnit-o pe Maria, este acum ***Biserica Catolică Armeană***; al cincilea popas este locul unde Simion Crinianul l-a ajutat pe Iisus să poarte crucea; al şaselea la ***Casa Sf. Veronica***, unde aceasta i-a şters fața cu voalul ei, al şaptelea, unde Iisus a căzut din nou; al optulea se află în fața ***Capelei Ortodoxe Greceşti*** a Sf. Haralambie, al noulea popas, unde Iisus s-a poticnit a treia oară, se află în apropierea ***Bisericii Sfântului Mormânt*** care a fost construită în sec. al XII-lea de către Cruciați. Aici, pe punctul cel mai înalt, ***Golgota***, a fost răstignit Mântuitorul.

Ierusalim – *Grota Ghetsimani*

Nu ştiu cum se simt pelerinii pentru faptul că astăzi *Via Dolorosa* este o stradă pur comercială, gălăgioasă, cu magazine de suveniruri şi nenumărați vânzători ambulanți deosebit de gălăgioşi şi, mai ales, de insistenți.

Cartierul armean cu ***Catedrala Sf. James*** din sec. al XII-lea şi ***Muzeul armean, Biserica Sf. Ana, Biserica franciscană "Dominus Flevit", scăldătoarea Siloamului*** (atribuită regelui Ezechiel, care a realizat-o către sfârşitul secolului al VIII-lea î. Hr.), ***Biserica Cina cea de Taină*** (cu arcade gotice zvelte, construită tot în epoca cruciadelor şi transformată apoi de turci în moschee), ***Scara Macabeică*** pe care a coborât Iisus în Joia Mare să se roage în ***grădina Ghetsimani***, ***Zidul Plângerii*** la care credincioşii, de toate neamurile, pun bilețele pentru îndeplinirea de către Cel de Sus a dorințelor, sunt alte puncte de atracție din vechiul Ierusalim.

BETHLEEM ŞI NAZARET

Bethleem – *Biserica Naşterii*

Alte oraşe biblice, după Ierusalim, sunt Bethleem şi Nazaret.

Primul este **oraşul în care s-a născut Hristos**; aici, în ***Biserica Naşterii***, se află o iesle, într-o peşteră, locul unde a văzut lumina zilei. Dar în Ajunul Crăciunului cea mai vizitată biserică este ***Sf. Ecaterina,*** de unde se transmite în lumea întreagă slujba anuală de la miezul nopții.

În cel de al doilea oraş **a copilărit Hristos**. Din cele **două duzini de biserici** cea mai impunătoare este ***Basilica Bunei Vestiri*** şi ***Biserica Sf. Iosif,*** din vecinătate, unde la subsol, într-o peşteră, se spune că ar fi fost atelierul de tâmplărie al tatălui pământean al lui Iisus. (Astăzi oraşul are o populație majoritară musulmană.)

De aici am vizitat **satul *Cana Galileii***, unde două biserici mici comemorează una dintre minunile lui Iisus care, la o nuntă, a transformat apa în vin.

(continuare în pag. 15)

Emilian Ghika

VEDERE DE PE "CENTURA POLITICII"
"PARADOXUL" VORONIN ŞI "PUCIUL PĂPUŞOIULUI"

"Porțile" Chișinăului

Pentru prima dată în scurta ei istorie, Republica "Molotov" s-a bucurat de o atenţie specială în lume. Parcă era buricul Pământului! După revoluţia oranj de la Kiev, după emoţiile portocalii de la Bucureşti, **toată lumea se aştepta ca basarabenii să dea o lovitură de imagine. Inutil. N-a fost să fie aşa. Basarabia a rămas roşie.**

Explicaţii ar fi destule. Aproape un milion de tineri au plecat la muncă prin toată Europa şi prin Siberia. Au rămas acasă pensionarii şi ţăranii. Ei au decis asupra culorii portocalii: *aiasta nu sî poati la noi.*

Vasile Tarlev, şeful guvernului de la Chişinău, ştie să umble cu zăhărelul. Nu degeaba a fost el director la fabrica de bomboane "Bucuria" din Chişinău. Tarlev a ieftinit salamul şi pâinea chiar înaintea alegerilor. Dacă mai adăugăm că pensiile şi salariile se iau la timp, chiar dacă au rămas tot de mizerie, vom înţelege mai bine motivaţia votului.

Bush: "Republica Moldova trebuie să schimbe direcţia"

Peste două milioane cinci sute de mii de basarabeni cu drept de vot au fost chemaţi la urne pe 6 martie pentru a alege noul Parlament. Legislativul de la Chişinău are 101 locuri. Noul preşedinte al republicii parlamentare va fi ales în maxim 45 de zile de minim 61 de deputaţi din totalul de 101. Pragul de admitere în Parlament este de 3% pentru candidaţii independenţi, 6% pentru partidele politice, 9% pentru alianţele alcătuite din două partide, 12% pentru alianţele formate din trei sau mai multe partide.

Partidele şi coaliţiile înscrise pe listele electorale au fost următoarele:

- ***Partidul Comuniştilor***, condus de **Vladimir Voronin**, ex-general de miliţie, pro-rus şi pro-imperial, chiar dacă în ultimul an manifestă opţiuni pro-europene, de conjunctură;
- ***Partidul Popular Creştin Democrat***, condus de **Iurie Roşca**, unionist, pro-european consecvent, cel care a preluat iniţiativa revoluţiei oranj la Chişinău;
- ***Blocul Moldova Democrată***, coaliţie de centru-stânga, pro-rusă, cu orientare pro-imperială, condusă de **Serafim Urechean**, primarul Chişinăului, fost preşedinte al sindicatelor sovietice din Basarabia, **nomenclaturist**, agreat şi susţinut deschis de Vladimir Putin. *Blocul Moldova Democrată* este format din *Partidul Democrat* al lui Dumitru Diacov, fost preşedinte al Parlamentului şi, probabil, ex-agent KGB la ambasada sovietică de la Bucureşti; *Alianţa Moldova Noastră*, condusă de Dumitru Braghiş şi Viaceslav Untilă; şi *Partidul Social-Liberal* al lui Oleg Serebrean.
- *Partidul Social-Democrat* al lui Ion Muşuc, de orientare comunistă;
- *Blocul electoral Patria-Rodina* al lui Boris Muravşili, xenofob, construit pe criterii etnice ca UDMR. *Patria Rodina* cuprinde *Partidul Socialist* al lui Victor Morev şi *Partidul Socialiştilor din Republica Moldova*, condus de Veronica Abramciuc şi Eduard Smirnov.
- *Uniunea Muncii Patria-Rodina*, social-democrat, condus de Gheorghe Sima;
- *Ravnopravie*, mişcare sindicală comunistă, prorusă a lui Valeri Klimenko;
- *Uniunea Centristă*, condusă de Mihai Petrache, pro-comunistă;
- *Partidul Ţărănesc Creştin-Democrat* al lui Nicolae Andronic;
- *Partidul Justiţiei Socio-Economice*;
- *Partidul Republican*.

Mai candidează 12 independenţi, din care se remarcă Andrei Ivanţoc, deţinut politic în celula nr.6, la Închisoarea cea mai insalubră din Tiraspol.

Conform sondajelor, şanse reale de a intra în Parlament aveau doar **primele trei formaţiuni politice**: Partidul Comuniştilor - 30-45%; Partidul Popular Creştin-Democrat - 12-25%; Blocul Moldova Democrată - 12-25%.

Statele Unite ale Americii, Consiliul Europei, Parlamentul European au avertizat conducerea de la Chişinău să nu falsifice rezultatele. Însuşi preşedintele George Bush a afirmat la Bratislava că poporul de peste Prut a ajuns la răscruce şi trebuie să schimbe direcţia.

Nu au fost alegeri libere

Cum să schimbi direcţia, dacă *aşa-i mai ghini*? Încercând o ironie în grai moldovenesc, **Voronin avertizase că s-ar putea produce "*un puci al păpuşoiului*"** dacă nu va fi ales Iurie Roşca.

Putem spune multe despre liderul Partidului Popular Creştin Democrat, însă trebuie să recunoaştem că Iurie Roşca a coborât în stradă, a stat în ploaie, în furtună, a îndurat primitivismul poliţiştilor atunci când troglodiţii lui Vladimir Voronin au vrut să întoarcă Basarabia spre barbaria din timpul lui Stalin. **Tinerii din jurul lui Roşca au apărat limba română, istoria românilor, tricolorul despre care acelaşi miliţian Voronin afirma că este "un steag fascist".**

Din urne au ieşit tot comuniştii. E adevărat, cu **46% din voturi**, deci cu 55 de deputaţi. **Prin urmare, Voronin trebuie să negocieze, adică să şantajeze,** să dea şpăgi pentru a atrage minim 6 deputaţi de la opoziţie **ca să fie reales preşedinte în Parlament**. Nici nu este greu să-i atragă pe aleşii poporului de la Serafim Urechean, dornici să întindă mâna... de ajutor. Tot exemplul lui Traian Băsescu este demn de urmat la Chişinău. Mai ales că **cârmaciul (sic!) de la Cotroceni îi oferise un CEC în alb generalului de miliţie de pe malul Bâcului, să meargă amândoi spre Bruxelles.** Basarabenii din România, care au venit la urne - peste 3000 - au votat majoritatea cu Iurie Roşca. Chiar dacă în România trăiesc zeci de mii de basarabeni. Şi ei, ca toţi românii, au o conştiinţă civică foarte înaltă...

Cu Serafim Urechean au votat basarabenii din Rusia.

Organizaţia pentru Securitate şi Cooperare în Europa a comunicat că au existat multe nereguli în timpul scrutinului. Până şi morţii l-au votat pe Voronin. M-au surprins unii parlamentari şi gazetari români, care au afirmat că alegerile din Basarabia au fost libere. Este regretabil că nu pot fi de acord cu ei, chiar dacă aş rămâne singur cu această convingere. **Cum pot fi libere alegerile într-o ţară în care o parte a teritoriului este controlată de trupe străine?** Igor Smirnov a acceptat totuşi amenajarea unor centre de vot în nouă sate de pe Nistru: două - dincolo de râu, şapte - de dincoace.

Românii din Transnistria puteau veni de la **zeci şi sute de kilometri să voteze** în aceste sate. De exemplu, la Corjova, satul natal a lui Voronin, s-a putut vota "liber", dar **agenţii lui Smirnov i-au filmat pe toţi cei care veneau la vot. Presiunea psihică a fost teribilă pentru bieţii români de-acolo.** Este adevărat că Televiziunea şi Radioul de la Tiraspol chemau populaţia din Transnistria să voteze cu *Blocul Moldova Democrată* sau cu ... *Partidul Popular Creştin Democrat* al lui Iurie Roşca! A fost cumva o atitudine cinică? Da şi nu. Smirnov spera să nu iasă Voronin.

De altfel, Voronin a fraudat alegerile încă înainte de campania electorală. După modelul lui Putin, Voronin nu a permis accesul Opoziţiei la Televiziunea şi la Radioul de stat pentru a-şi prezenta programele.

Revenirea lui Voronin a fost posibilă şi din cauza unei opoziţii scindate, lipsite de personalitate.

După stingerea protestelor contra planului Kozak, **Iurie Roşca le-a propus liderilor din *Blocul Moldova Democrată* să constituie o coaliţie pentru îndepărtarea comuniştilor.** Serafim Urechean, Oleg Serebrean, Viaceslav Untilă şi fostul consilier sovietic Dumitru Diacov **nu au acceptat oferta.**

Toate cele trei formaţiuni au adoptat acelaşi discurs electoral în esenţă: orientarea spre Uniunea Europeană.

Iurie Roşca a evitat să se refere la România pentru a nu-şi pierde electoratul şi tot atât a obţinut.

Eroul de pe malul Bîcului

Ruşii regretă enorm că l-au pierdut pe Voronin, dar aici este eroarea lui Vladimir Putin. Mafia din Duma de la Moscova l-a sfătuit prost pe ţarul de la Kremlin, care s-a orientat spre Serafim Urechean. **Spre *Blocul Moldova Democrată* s-au dus banii veniţi din Rusia şi Moscova a pierdut, aşa cum a pierdut şi la Kiev**, unde Putin l-a susţinut deschis pe Viktor Ianukovici.

De altfel, Vladimir Putin l-a pierdut pe Voronin când l-a ajutat pe Igor Smirnov de la Tiraspol. Îmi pare rău, dar Kremlinul a mizat pe două mârţoage.

Voronin părea câştigat definitiv de partea Rusiei. Făcea spume la gură când **înjura România**, îi considera antropofagi pe români, spunea că românii ar fi minoritari peste Prut, îi punea pe Vasile Stati să demonstreze cu "dicţionare" şi cu "istorii" că moldovenii n-ar fi români.

Voronin accepta şi federalizarea Republicii Molotov. A poruncit redactarea "planului Kozak".

Kozak, omul lui Putin, l-a modificat la cererea lui Igor Smirnov şi i l-a băgat lui Voronin sub nas pentru a fi semnat a doua zi, când urma să vină la Chişinău preşedintele rus, fără să-l informeze pe Voronin că a făcut modificări.

Scrupulos la căpătâiul Republicii Molotov, Voronin a depistat făcătura lui Kozak, adică a Kremlinului care se pusese de acord cu Smirnov.

Planul de federalizare era necesar pentru ca Transnistria să se declare independentă, iar Rusia să o recunoască oficial drept partener.

În acel moment, Voronin a înţeles că era abandonat de Kremlin şi a zis *stoi!* Şi i-a transmis lui Putin că nu poate semna "planul Kozak", în timp ce fanfara lui făcea repetiţii sub geamurile prezidentului cu imnul sovietic al Rusiei. Aşa s-a întâmplat că Putin a refuzat să mai vină la Chişinău. Supăraţi, ruşii au plănuit să-l asasineze pe Voronin care se comportă vitejeşte, la fel ca generalul Dudaev în Caucaz. **Aceasta este varianta lui Voronin din timpul campaniei electorale.**

Unii l-au crezut pe miliţian. Inclusiv Traian Băsescu.

Jocul Ucrainei

În realitate, lucrurile au fost mai prozaice, la fel ca alegerile recente. **Iurie Roşca reuşise să mobilizeze zeci de mii de demonstranţi care deveneau tot mai categorici:** dacă Voronin va semna planul Kozak, ei vor aplica scenariul georgian la Chişinău. **Huiduielile demonstranţilor au băgat groaza în Voronin, iar nu imnul sovietic al Rusiei**, repetat sub geamurile preşedinţiei de la Chişinău.

Este posibil însă ca opţiunea lui Putin pentru Igor Smirnov să-l fi indignat pe Voronin. Veneticul pripăşit la Tiraspol tocmai de la Habarovsk nu-i mai dă voie lui Voronin să meargă la Corjova, satul lui natal, să-şi vadă mama. Ce poate fi mai penibil pentru un şef de stat? **Lovit în devoţiunea lui pentru Rusia, Voronin a schimbat placa: vrea în Uniunea Europeană, alături de cârmaciul de la Cotroceni!** De altfel, în preajma alegerilor, Mihail Saakaşvili, preşedintele Georgiei, a venit la Chişinău. A vorbit cu Voronin şi cu Iurie Roşca, dar nu şi cu Serafim Urechean. **Revoluţia trandafirilor de la Tbilisi s-a realizat cu sprijin financiar american.** Tot spre finalul campaniei electorale, Voronin a forţat o vizită extraordinară la Viktor Iuşcenko la Kiev. Imediat după alegeri, Iuşcenko s-a dus la Berlin. Banca Germaniei a oferit trei miliarde de euro Ucrainei pentru ca, împreună cu Polonia, să aducă gaze naturale din Turcmenistan, pe care să le exporte pe piaţa Uniunii Europene. Iuşcenko a obţinut sprijinul Germaniei pentru fortificarea frontierei cu Transnistria. În acest moment, mă tem că **Rusia începe să piardă partida pe Nistru.** *(continuare în pag. 12)*

Viorel Patrichi

"CĂPITANUL TREBUIE SANCTIFICAT!"

Acest articol este scrisoarea adresată d-lui Gabriel Constantinescu, directorul periodicului lunar sibian *"Puncte Cardinale"*, de către prof. Ion Coja, ca replică la art. *"Somnul Dreptei naşte monştri"* (apărut în ian. 2005). Publicaţia a refuzat să-i acorde dreptul la replică.

Stimate domnule director Gabriel Constantinescu,

Din respect pentru cititorii revistei *"Puncte cardinale"* ţin ca, atât cât îmi stă în putinţă, să-i orientez corect pe aceşti onorabili compatrioţi asupra subiectului pe care l-aţi pus în discuţie publicând în nr. 1/169 din ian. 2005 textul intitulat *"Somnul Dreptei naşte monştri"*. Subiectul - măsura în care Dreapta românească este compromisă prin prestaţia (publică şi politică) a tinerilor din Noua Dreaptă, care, sfătuiţi de subsemnatul, s-au înscris în Partidul Noua Generaţie, oferindu-se astfel să colaboreze îndeaproape cu preşedintele PNG, dl. Gigi Becali. Adică măsura în care, fiecare în parte şi toţi laolaltă, Ion Coja, Gigi Becali şi tinerii din Noua Dreaptă, declaraţi sau declarându-se de dreapta, o compromit de fapt pe dumneaei Dreapta românească.

Nu intervin în discuţie ca să mă apăr de acuzele şi insinuările incomode la adresa mea lansate de textul amintit, ci ca să ofer câteva informaţii (şi considerente personale) care probabil i-au fost necunoscute nu numai autorului, ci şi distinsului colegiu de redacţie al revistei. Altminteri... Altminteri, cred eu şi sper, ori textul nu ar mai fi fost scris, ori redacţia nu l-ar mai fi agreat spre publicare. Sper aşadar că totul se explică din partea autorului şi a redacţiei prin faptul că nu au cunoscut următoarele:

Principala informaţie pe care o ofer, cu nădejdea că ea va căpăta circulaţia şi notorietatea meritată, se referă la dl. GIGI BECALI. Domnia sa a apărut destul de des în emisiuni TV deosebit de gustate atât de admiratorii săi, cât şi de adversari sau denigratori. Fiecare, fireşte, pentru motive diferite. Bunăoară adversarii şi denigratorii, vânându-i cu nesaţ orice abatere de la normele limbii literare. Şi trebuie spus că niciodată aceştia nu s-au ales cu tolba goală. Au avut ce vâna!

Numai că printre anacoluturi, dezacorduri şi cacofonii, dl. Gigi Becali mai nimerea şi câte o "zicere" proprie cu care, zic eu, reuşea să se ridice propriu-zis la înălţimea "zicerilor unor fruntaşi legionari din interbelic", cu ale căror ziceri este acuzat că şi-a "împănat" discursul politic. Nu am ţinut contabilitatea "zicerilor becaliene", dar una dintre ele m-a edificat, probabil definitiv (sper!), asupra personajului atât de controversat. Şi, anume, **într-una dintre apariţiile sale publice, acuzat de simpatii legionare şi cerându-i-se să-şi recunoască greşeala** (sau slăbiciunea ori păcatul) **de a nutri simpatii legionare, dl. Gigi Becali nu a făcut pasul înapoi, atât de obişnuit printre intelectualii noştri de dreapta**, dovedind astfel, dacă mai era nevoie, că el, Gigi Becali, într-adevăr nu este un intelectual. Nici măcar unul autentic ... **Deci nu a abjurat**, nu şi-a retras cuvântul, **ci a încercat, cu puterile sale, să-şi justifice simpatiile** - ca să nu zic crezul, **şi a pledat în faţa a câteva milioane de români** (emisiunile cu Gigi Becali au întotdeauna audienţă maximă), a pledat **pentru corecta preţuire a legionarismului.** Şi şi-a încheiat pledoaria, atât de insolită pe ecranele televizoarelor noastre, cu propoziţia, de-acum magică pentru mine, ***CĂPITANUL TREBUIE SANCTIFICAT!***

Repet propoziţia rostită în auzul Ţării de Gigi Becali, preşedintele Partidului Noua Generaţie: ***Căpitanul trebuie sanctificat!*** Aşadar, pe posturile româneşti de televiziune, atât de nemernicite în minciună, atât de smintite de la menirea lor, atât de răscoapte şi ghiftuite în sperjur şi ticăloşie, au răsunat aceste trei cuvinte purtătoare de adevărul cel mântuitor pentru întreg neamul românesc: ***Căpitanul trebuie sanctificat!...***

Am să procedez americăneşte şi am să ofer, ca o provocare, un premiu - din banii mei, nu ai lui Becali, un premiu pentru cel care va identifica, rostite de când există televiziune în România, alte trei cuvinte mai cuprinzătoare de adevăr şi speranţă decât tustrele vorbele ciobanului, ale baciului Becali: ***"Căpitanul trebuie sanctificat!"*** Ba las de la mine şi nu mai pun condiţia celor "trei cuvinte"! Cine, indiferent de lungimea textului, s-a mai produs în mass-media din România cu un adevăr mai puternic, mai necesar pentru România de azi şi de mâine, mai clar vizionar decât cel rostit de dl. George Becali nu în biserică sau într-o aulă universitară, adică nu într-o incintă menită rostirii şi aflării adevărului, ci la un post de televiziune, adică în chiar bârlogul fiarei care se cheamă minciuna instituţionalizată! În însuşi sanctuarul diabolicei conspiraţii împotriva adevărului! Sfâşiind ca un bici pedepsitor obrazul celor mai neobrăzaţi dintre noi, aşa a răsunat zisa Becaliului: ***Căpitanul trebuie sanctificat!***

Şi mă întreb: a spus-o din capul său Gigi Becali sau sfătuit de cineva? Căci bun cap sau sfetnic a avut! Să-i trăiască!

Aşadar, Becali dixit: ***Căpitanul trebuie sanctificat!*** Atât şi nimic mai mult! Căci nici nu se poate mai mult şi nici nevoie nu-i de mai mult!...

... Cu mulţi ani în urmă, aceeaşi poruncă adresată suflării româneşti am auzit-o de la PETRE ŢUŢEA. Pe urma sublimului profesor, într-un text, intitulat roman, scris în anii '80 - *Salonul de reanimare*, m-am învrednicit, nevrednicul de mine, să scriu despre comportamentul *"cristic"* al Căpitanului în faţa morţii, despre *"îngeritatea"* Căpitanului, făcând din ele argumente implicite ale sanctificării martirului nepereche în lumea modernă. Alături, în varianta cea mai cinstită şi mai dreaptă, **alături de camarazii din cumplita noapte de 29-30 nov. 1938 ori din sept. 1939.**

Sanctificarea deci a Căpitanului şi a camarazilor săi, inclusiv neapărat Moţa şi Marin, aceşti un fel de Mihai şi Gavril români. Arhangheli, adică...

Dar una e s-o spui numai cu subînţeles, insinuându-l, pe o foaie de hârtie care zace apoi ani de zile într-un sertar, şi altceva este să-l rosteşti pe adevăr în toată nuditatea sa genuină, în câteva cuvinte trăsnet, fără arabescurile şi dantelăriile gândului ezitant şi prudent, tranzacţionar, chiar oportunist, ci răspicat şi fără înconjur: ***Căpitanul trebuie sanctificat!*** Aşadar, ciobăneşte zis, verde în faţă şi în obrazul nimicniciei: ***Căpitanul trebuie sanctificat!***

... Şi acum să mă explic, din unghiul cel mai înalt al orizontului la care am acces. Am în vedere străvechea poruncă de a nu lăsa nepedepsit sângele vărsat nevinovat, de a nu-l trece cu vederea, nepăsându-ţi de el. "Sângele strigă!" Sângele morţilor ucişi, ale căror zile le-a curmat gestul asasin, fratricid, ca şi sufletul ultragiat al morţilor, ne cere **să nu lăsăm chiar totul în plata Domnului!** Porunca Domnului fiind ca în asemenea situaţie să facem orice pentru a ne împăca cu fratele pe care alt frate ni l-a răpit şi l-a dat morţii nedrepte, nemeritate, mai cumplită decât care nu poate fi decât nepăsarea noastră. Nepăsare care ne transformă în asasini şi mai odioşi!...

"Spală pe Israel de sângele nevinovat şi-ţi va fi bine."(Deuteronomul, 19, 13)

Când în Teba lui Oedip, cel proaspăt întronat rege, se abate molima pustiitoare şi mor pe capete tebanii, consultat, oracolul le face cunoscut păcatul care a atras asupra lor mânia zeilor: nepăsarea faţă de împrejurările în care fusese ucis regele al cărui loc, pe tron şi în patul reginei, îl luase Oedip! Cetatea nu se va izbăvi până nu se va afla cine şi în ce chip l-a fost ucis pe rege şi până nu se va produce gestul reparator, care să repună lumea pe făgaşul normalităţii din veac rânduite!...

... Aşa mă simt şi eu ca român! Sub povara unui blestem supra-omenesc, care nu poate suferi nepedepsită indiferenţa, de-acum de pomină, cu care noi, românii, înghiţim crime fără de număr, asistăm placizi la uciderea unor semeni nevinovaţi, ba chiar a celor mai buni şi mai curaţi dintre noi, fără să reacţionăm nici măcar atunci când aflăm sau ştim bine cine sunt făptuitorii, funeştii asasini!

Suntem - spunea deunăzi onorabilul Lorin Fortuna, **blestemaţi pentru şi de către copiii care au murit în decembrie 1989, iar noi nu ne-am învrednicit încă să punem mâna în chica asasinilor, deşi toată lumea îi cunoaşte** pe nemernici, sunt ziarele pline de fotografia lor, iar pe buletinele de vot sunt capi de listă la toate partidele parlamentare! **Povara acestui blestem este cea care determină nivelul precar, lamentabil şi binemeritat al existenţei noastre naţionale, atât de mizeră!**

Aceeaşi povară ne-au pus-o pe umeri şi crimele din iunie 1990! (...)

E timpul, fraţilor, **să ne dumirim pe ce lume trăim, sub care legi şi porunci dumnezeieşti!** Şi să pricepem că **nu ne va fi bine până nu ne vom înfăţişa dinaintea Istoriei şi a bunului Dumnezeu cu pomelnicul complet al morţilor Neamului! Care nu-şi vor găsi odihna până nu-i vom pomeni cum se cuvine** pe ei, cei care de prea nevinovaţi ce au fost, au trebuit să moară, care la Canal sau la Aiud, care la Jilava sau Gherla, în timpul dictaturilor care au precedat-o pe cea de azi!

Neamul ăsta românesc a adunat atâta vinovăţie de neiertat prin indiferenţa, prin nepăsarea faţă de martirii Neamului! Prin uitare, prin ignoranţă, prin lenea de a afla adevărul şi de a reacţiona omeneşte la aflarea adevărului ne-am atras mânia binemeritată a zeilor! Căci, în planul superior al lumii, **purtarea noastră echivalează cu asasinarea mereu repetată**, mult mai criminală şi mai dureroasă, a celor atât de buni, cei mai dintre noi, în fruntea cărora se află, cinstindu-şi gradul, **Căpitanul!**

Spală Neamul românesc de sângele nevinovat şi va fi bine !

Am mai spus-o şi am s-o mai spun incontinent: lucrul cel mai grozav este că un om, atât de om, atât de egal cu cea mai înaltă viziune despre om cum a fost Căpitanul, nu a profeţit în pustiu. Ci din neamul românesc s-au găsit mii, zeci, sute de mii, iar dacă îi pui la socoteală şi pe cei care în toamna lui 1937 i-au votat pe legionari, **milioane de români aşadar s-au înrolat voiniceşte în oastea cruciată a Căpitanului, făcând de doi bani proverbul cum că *«nimeni nu e profet în ţara lui!»***

Căpitanul, ultimul mare profet martir al lumii, precizez: al omenirii deci, **a fost de îndată recunoscut şi urmat de suflarea românească**, într-un avânt al voinţei de bine, de dreptate şi adevăr cum de puţine ori a mai răzbit aceasta în istoria bietei noastre planete.

Îl meritam noi, românii, pe Căpitan?

Da! Negreşit îl meritam, ni se cuvenea chiar, şi numai aici se putea naşte dacă luăm aminte la numărul mare al românilor care n-au pregetat să facă jertfa supremă întru Căpitan cu sentimentul certitudinii că o fac întru Hristos, întru strămoşeasca lor credinţă creştinească. Adică, luând aminte la amploarea fantastică a Mişcării Legionare, care a răscolit din adâncuri energiile întregii societăţi româneşti, de la Vlădică la opincă, din Valea Timocului până în Transnistria şi din Debreţin până în Cadrilater, putem consemna astfel ***isprava cea mai deosebită din istoria neamului românesc***, isprava la care participarea neamului a fost mai consistentă şi mai dedicată ca oricând. **Nicicând caracterul naţional al unei idei sau acţiuni politice româneşti nu a fost atât de autentic şi de intens ca în cazul legionarismului, iniţiat de Căpitan** şi îmbrăţişat de cei mai buni dintre români, cu o disponibilitate a tuturor pentru perfecţiunea fiinţei lor morale şi edificarea de sine spirituală nemaiîntâlnită din **(continuare în pag. 7)**

Ion Coja

"CĂPITANUL TREBUIE SANCTIFICAT!". (continuare din pag. 6)

veacurile primare şi decisive ale creştinismului.

I-am meritat noi, românii, pe legionari şi jertfa lor, a Nicadorilor, a Decemvirilor, a martirilor din septembrie 1939?...

Dacă luăm aminte la posteritatea martirilor legionari, la comportamentul nostru adică, la **noianul de calomnii şi minciuni sub care acceptăm să fie copleşită şi întinată amintirea legionarilor martiri** şi mai ales luând aminte la **nepăsarea doctă a mediilor academice, a, vezi Doamne, elitelor**, vecină cu complicitatea această indiferenţă faţă de diversiunile mediatice care au ca ţintă prestaţia *sub specie aeternitatis* a legionarilor, nu cumva să fie corect receptată în posteritate, ne bate gândul că chiar nu suntem demni de jertfa legionară, chiar dacă pentru mulţi dintre noi este vorba de jertfa a înşişi părinţilor ori fraţilor noştri!

Or, undeva în ordinea divină a lumii **este cumplit păcatul de a-l batjocori pe cel ce se jertfeşte** sau să nu îţi pese de suferinţa celor ce şi-au pus toată puterea nădejdii în izbânda ordinii divine, că odată şi odată aceasta se va instaura cu drept de cetate pe Pământ. Căci legionarii nu au vrut altceva! Chiar dacă mai mult nici nu e omeneşte să poţi să vrei!

Pe scurt, din momentul în care, catehizat de Petre Ţuţea şi Simion Ghinea, am înţeles cine au fost de fapt legionarii, trăiesc de atunci cu sentimentul şi disperarea îndurerată că nenorocul şi ghinionul şi nedreptatea şi adversitatea atroce de care avem parte ca români nu sunt altceva decât feţele sensibile ale blestemului care s-a abătut asupra noastră pentru nepăsare, pentru întârzierea cu care ne cutremurăm de **sângele nevinovat al fraţilor, copiilor şi părinţilor noştri... Ucişi atât de mişeleşte din 1938 încoace, aproape ciclic, ca un tribut de sânge plătit fiarei apocaliptice! Nefârtatelui cu care ne-am înfrăţit!**

***Mascarada** de mai an, **a înhumării în spaţiu sacru**, voievodal, **a regelui poltron şi criminal**, a diabolicului* **Carol**, *a fost mai înainte de orice o* **impietate** imposibil de iertat, săvârşită în dispreţul batjocoritor pentru cei pe care nedemnul individ i-a martirizat cu conştiinţa clară, sardonică, a răului pe care îl face. Nu e de mirare că iniţiatorii şi organizatorii acelui act malefic, de nimica bun prevestitor, erau ei înşişi profitori de pe urma unor crime şi asasinate, altele, mai recente şi mai numeroase şi mai gratuite, bine cunoscute de fiecare dintre noi, ceea ce nu i-a împiedicat pe criminalii fratricizi să fie acceptaţi de noi în fruntea cetăţii! A statului român!

Oameni buni, cât o vom mai duce aşa, tăvălindu-ne în cocina indiferenţei şi acceptând pentru copiii şi copiii copiilor noştri povara acestui blestem cumplit, devastator de Neam şi Ţară?!...

Şi iată că se iţeşte dintre noi, păcătoşii, un păcătos dintre cei mai mari, capabil însă să îşi răscumpere toate relele şi răutăţile, deja săvârşite ori viitoare, iar odată cu sine „derbedeul agramat şi necioplit" – cum îi spun unii - să ne salveze şi pe noi, rostind răspicat adevărul simplu şi decisiv de la care trebuie să începem curăţenia generală a Ţării, primenirea Neamului în straie noi şi curate: ***Căpitanul trebuie sanctificat!***

Căci de aici trebuie să înceapă şi aici să închidă cercul cei ce vor să-l judece pe George Becali! De la adevărul atât de supărător pentru cei mai ticăloşi dintre noi că, cu orice preţ, ***Căpitanul trebuie sanctificat***... Se poate constitui în România o dreaptă care să fie dreaptă şi care să refuze comandamentul înalt propus de domnul Becali?... Mă îndoiesc.

... Acesta este, cum spuneam, punctul de unde am privit în jurul meu atunci când câţiva tineri din Noua Dreaptă mi-au cerut părerea despre Gigi Becali. Puteam să mă poziţionez şi ceva mai jos, cum, comozi sau ignoranţi, fac cei care îl resping sau denigrează pe Gigi Becali. Nu zic că nu au de ce să o facă! Dar, ca orice om de dreapta - mai exact spus ca orice naţionalist cumsecade, pe mine m-a interesat la Gigi Becali dacă tangentează vreodată cu eternitatea neamului românesc. Există acest loc?

Eu cred că am identificat acest punct ferice în afirmaţia cu care bişniţarul ctitor de biserici va intra sigur în istorie: ***Căpitanul trebuie sanctificat!*** Căci această afirmaţie, înţeleasă în toate sensurile posibile, deopotrivă toate de adevărate şi de utile, îmi pare cea menită să deschidă în istoria Neamului capitolul cel mai aşteptat şi mai visat: al împlinirii noastre! Atât ca persoane, cât şi ca neam. Iar o împlinire a noastră ca neam, ca naţiune, ca stat, ca societate ori clasă politică nu poate exista fără o dreaptă cinstire, mărturisită public şi în manualele şcolare, a Căpitanului şi a camarazilor săi. A tuturor celorlalţi martiri ai devenirii noastre pe acest pământ. Dumnezeu să-i odihnească întru împărăţia Sa, iar pe noi, nevrednicii, să ne întărească pentru a putea face faţă celor care nu ne iubesc şi nu ne respectă morţii, făcând tot ce le stă în putinţă să ne lipsească de ei, de **amintirea şi de modelul lor**.

Aşadar, orice va fi făcut şi va mai face la viaţa lui Gigi Becali, bune sau rele, toate pălesc pe lângă curajul şi inspiraţia cu care a dat porunca salvatoare: *Căpitanul trebuie sanctificat !* Calea mântuirii noastre nu poate să înceapă în alt fel, altfel decât prin afirmarea şi însuşirea la nivelul conştiinţei naţionale a adevărului despre cei mai buni şi mai urgisiţi dintre noi.

***

AU VENIT LA NOI ÎN ŢARĂ...

Au venit să ceară pământ şi apă toţi; toţi au încercat să ne plece, dar noi ne-am clintit. Când ţara a avut nevoie de oşti, s-au adunat din toate ţinuturile, fără a ţine cont că vor înfrunta şi moartea, nu numai un duşman aprig. **Şi din calmitatea noastră oierească le-am dat să guste cel mai amar deşert, înfrângerea.** De-abia **atunci ne-au lăsat să trăim în tihnă** în aceste locuri mitice unde neamul românesc a prins rădăcini adânci, ba mai adânci decât codrii de stejar.

Dară acum au venit cu arme noi, menite a ne rupe de tradiţia noastră milenară, tradiţie care este trunchiul stejarului românesc. Topoarele lor lovesc năprasnic în credinţa noastră, a tuturora ce simţim româneşte.

Dar trebuie să învăţăm din rănile trecutului şi să le transformam în noduri de fier în care să se rupă dinţii de drac ai fierăstraielor lor. Că nu ştim ce au cu noi, că **noi nu avem datorii şi nu am prigonit niciodată pe nimeni.** În schimb, de veacuri ne tot sug seva şi ne fură roadele. Iar când s-au ridicat la luptă, cele mai bune vlăstare româneşti „au suferit prigoane şi chin pentru credinţa în alt destin".

Arme vătămătoare în adâncul spiritului au fost şi sunt folosite în continuare pentru a sfărma unitatea neamului nostru şi pentru a ne vrăjmaşi unii în contra celorlalţi. Tot vechea metoda e mai bună: Divide şi cucereşte.

Dar noi cu cine luptăm? Cum cu cine? Cu **un duşman nevăzut, mai viclean şi mai puternic ca orice turc ori tătar ce ne-a călcat cu oştile**. Luptăm cu spiritualitatea unui popor mişel şi mincinos, care trage *nădejdea de cucerire a lumii într-o veche promisiune divină*. Pentru că ei nu au înţeles că lumea făgăduită nu este în viaţa pământeană, ci în cea de după aceasta. **Nu înainte de a da socoteala în faţa lui Dumnezeu.**

Mişelia şi minciuna i-au devenit vrăjmaşului **armele** cele mai de preţ cu care luptă neîncetat întru dărâmarea idealurilor înalte şi drepte şi întru impunerea idealurilor înguste, idealuri de moment ce ne vor subjuga pe vecie puterii lui drăceşti. Cel mai bun **exemplu** de intoxicare intelectuală este televizorul, mă rog, televiziunile. Televizorul, acest lux foarte apreciat de când a apărut, a ajuns să ne corupă spre a ne pierde credinţa în noi şi de a ne obişnui cu ideea că suntem slabi şi că nu putem face nimic. A ajuns ca din instrumentul de dezvăluire a minciunii şi mârşaviei să fie instrumentul de ascundere a acestora sub o ţiplă comercială. Am văzut o emisiune, se numea *Ciao Darwin*. Foarte bună emisiune! Dar pentru proştii! Mă gândeam că ar trebui să-şi schimbe numele în „*Shalom Darwin*". Emisiunea asta are vreo două ore, iar pe TVR2 există o emisiune mai lungă... „*Cinci minute de cultură*"! (de necomentat)

Asta e marea noastră problemă: educaţia. Până nu vom avea o educaţie **în spirit creştin**, să ştim **să discernem intre bine şi rău**, să ştim că aceste noţiuni există, că nu sunt relative, **nu vom putea ridica nimic**. Iar daca nu ridicăm nimic, nu ne ridicăm pe noi - **şi vom rămâne în starea asta, de exploataţi.**

Nouă nu ne plac războaiele, dar vom lupta ori de câte ori hotarele moralităţii si creştinismului vor fi ameninţate. Iar dacă va fi nevoie, vom şti să ne apăram şi în fata oştilor ce au cucerit Parisul în 1789 prin minciună şi mişelie.

Nu sunt atât de nebun pe cât par, dar să ştiţi voi, Români, că aveţi o moştenire de preţ ce va fi de mare folos. **Aţi moştenit de la strămoşii daci o dragoste de pace care vă face luptători de temut, chiar dacă în acest război nu veţi avea nevoie de spadă, ci de educaţie.**

Educaţia morală va fi noua armă, arma cea mai potrivită în lupta cu mişelia şi minciuna. Doar un lucru trebuie să facem: **să ne rupem de starea de somnolenţă în care am căzut cu tot neamul, împinşi de la spate.**

O grija mare mă apăsă, dacă vor înţelege fraţii români că trebuie să ne jertfim pentru ca urmaşii noştri să fie stăpânii acestor pământuri, să vorbească aceeaşi limbă şi să aibă aceleaşi datini şi aceeaşi credinţă ca moşii şi strămoşii lor.

"*De atâta lup prinde a muşca şi oaia*", zice un vechi proverb ciobănesc. Tare vreau să fie adevărat, **să ne ridicăm toţi la luptă, toţi ca unul, şi să alungăm** (repet: să alungăm) **duşmanul ce vrea robia noastră.**

Eu îmi pun nădejdea în popor, în credinţa că ţara este puternică atunci când ştie că-şi apără ale sale.

Vă spun vouă că vom face din masele de ţărani marea oaste a ţării pentru a apăra ce avem mai scump: **tradiţie, credinţă, limbă**. *Totul pentru urmaşii noştii.*

Termin cu un îndemn cât se poate de serios: *Luptaţi, fraţi români, bate ora! La luptă, că a venit ceasul dezrobirii noastre; la luptă, pentru o Românie creştină, curată, morală, în veacul vecilor!! La luptă!!*

Matei Mihăilescu

student, 19 ani

Al doilea centenar pe care-l sărbătorim anul acesta (după centenarul Radu Gyr):

100 de ani de la naşterea ŞEFULUI ARDEALULUI LEGIONAR, doctor şi avocat, comandant legionar

ION BANEA
1905 - 1939

Medic, doctor în Medicină, avocat, publicist

Comandant legionar în prima serie, **şeful legionar al regiunii Ardeal**

Parlamentar pe listele Partidului *Totul Pentru Ţară*

Martir al neamului românesc

În scurta sa viaţă pământească (34 de ani), Ion Banea a fost o **personalitate** nu numai în întregul Ardeal, ci şi în Mişcare, **îmbinând în mod excepţional calităţile de luptător cu cele de organizator şi de intelectual.**

Idealist şi realist în acelaşi timp, descendent al lui Avram Iancu, Ion Banea a rămas o legendă, un model de dârzenie şi nobleţe sufletească românească.

Născut în 1905 în com. Vurpăr, lângă **Sibiu**, dintr-o familie numeroasă, cu vechi tradiţii româneşti, în 1930 şi-a obţinut **licenţa în Medicină** la *Universitatea din Iaşi*.

A cunoscut Mişcarea Legionară **în timpul studenţiei** şi i s-a alăturat din primul moment, devenind imediat **administratorul *Căminului studenţesc* de la Râpa Galbenă** şi al revistei Mişcării Legionare, ***Pământul Strămoşesc***, demonstrând încă de la început calităţi de mare organizator. În perioada **1930 – 1933**, după mutarea Căpitanului la Bucureşti, Ion Banea a rămas **şeful organizaţiei legionare Iaşi**.

Din **1934** s-a mutat la **Cluj**, pentru **organizarea Mişcării în Ardeal**. Prin spiritul său constructiv, prin dragostea de neam şi de oameni, prin munca şi extraordinarul său caracter **a reuşit în trei ani să transforme Ardealul într-o adevărată citadelă legionară**, atrăgând în Mişcare numeroşi fruntaşi ardeleni.

Ca apreciere a vieţii sale închinate luptei şi jertfei personale în slujba neamului românesc şi a realizărilor deosebite în cadrul Mişcării, încă de la înfiinţarea funcţiei de şef de regiune, din 1935, a fost **numit de Căpitan şef al Ardealului Legionar.**

Deşi Căpitanul schimba şefii de regiuni în fiecare an (pentru a deprinde cât mai mulţi legionari cu arta conducerii), datorită incontestabilelor sale merite **Ion Banea a rămas până la sfârşitul vieţii şeful Ardealului**, fiind unul dintre cei mai apreciaţi comandanţi legionari, nu numai de către Căpitan, ci de către toţi camarazii.

În paralel cu intensa activitate legionară, legendarul Ion Banea şi-a luat **licenţa la cea de-a doua facultate**, cea de **Drept**, în **1932**, şi **doctoratul în Medicină** în **1934**. **În acelaşi an**, acelaşi mare român creştin, dotat cu extraordinară putere de muncă, a **fondat revista legionară din Cluj, *Glasul Strămoşesc*.**

În perioada **1935 – 1936** *şeful legionar al Ardealului* a întemeiat şi **a condus taberele de muncă** de la **Chintău, Baciu, Sutor şi Dorobanţi**, la care au lucrat **1800 de legionari**, timp de doi ani, construind, din resursele proprii ale legionarilor, **Căminul *"Ardealul tânăr legionar"***, şi desfăşurând totodată o **amplă acţiune de educare.** (*Marşul Taberelor de muncă* a păstrat imaginea lui Banea, lângă focul de tabără.)

Dar activitatea prodigioasă în slujba Mişcării a lui Ion Banea s-a manifestat pe **multiple planuri**: în afară de problemele concrete, organizatorice, pe care le-a rezolvat cu mare succes, **a colaborat la multe dintre publicaţiile legionare:** *Pământul Strămoşesc* (Iaşi), *Glasul Strămoşesc* (Cluj), *Revista Mea* (Cluj), *Străjerul* (Oradea), *România Creştină* (Chişinău), *Iconar* (Cernăuţi) ş.a., şi a găsit timpul necesar **scrierii de cărţi:**

Portul naţional - tipografia "Trecerea Munţilor Carpaţi", Iaşi, 1928 (lucrare închinată Legiunii Arhanghelul Mihail);

Rânduri pentru generaţia noastră (culegere de articole publicate în diverse ziare şi reviste), Cluj, 1935;

Căpitanul – Tipogr. "Vestemean", Sibiu, 1936;

Ce este şi ce vrea Mişcarea Legionară (cărticică pentru săteni) – Tipogr. "Vestemean", Sibiu, 1937.

La alegerile parlamentare din dec. 1937 Căpitanul l-a desemnat ca **senator pe listele Partidului *Totul Pentru Ţară***, subliniind astfel, încă o dată, valoarea comandantului legionar Ion Banea, care era un adevărat tribun, apreciat atât de intelectuali, cât şi de ţărani.

Arestat în 1938, a fost condamnat abuziv, fără nici un temei legal, într-un proces trucat, din ordinul lui Carol al II-lea, la 7 ani închisoare, în cadrul procesului elitei legionare din iulie 1938. (În 1940 s-a rejudecat procesul trucat din 1938, suspendându-se această condamnare nedreaptă la închisoare.)

A fost deţinut în închisoarea **Râmnicu Sărat**, alături de Căpitan, ing. comandant al Bunei Vestiri Gh. Clime (şeful Partidului "Totul Pentru Ţară"), ec. comandant legionar Gh. Istrate (şeful Frăţiilor de Cruce pe ţară), prinţul avocat şi comandant al Bunei Vestiri Alecu Cantacuzino (şeful Corpului de elită Moţa – Marin) şi alţi mari conducători legionari.

Deşi condamnat doar la 7 ani de închisoare, a fost **asasinat de autorităţi în noaptea de 21/22 sept. 1939 la Râmnicu Sărat, în masacrul elitei legionare.**

Osemintele sale trudite pentru înălţarea unei Românii ca soarele de pe cer, se odihnesc acum în modestul cimitir din Râmnicu Sărat...

***

"RÂNDURI CĂTRE GENERAŢIA NOASTRĂ"
ION BANEA

Cititorii se vor întreba cu drept cuvânt: **care este generaţia noastră.**

Iată răspunsul: generaţia noastră este aceea care în frageda ei copilărie n-a cunoscut bucuria, n-a ştiut ce-i jocul, n-a trăit tihnită în casa părintească, **n-a gustat liniştea**. În schimb a simţit curând de tot calvarul războiului, lipsurile şi boalele. (...) Cu un cuvânt prin generaţia noastră înţeleg pe copiii războiului. Pe aceia care **au continuat spiritul eroic şi plin de jertfă al tranşeelor. Oamenii secolului al XX-lea.**

Este generaţia care **a trebuit să lupte cu realitatea crudă** şi să se matureze la o vârstă când alte serii de tineri citeau la gura sobei basme cu zmei şi Împăratul Verde. **Este generaţia care**, în ţara noastră întregită prin oasele şi sângele părinţilor ei, **a trebuit să sufere** şi să îndure **cel mai grozav martiraj pe care l-a suferit vreo generaţie de români în propria lor ţară, de la conducători**, pentru credinţele şi atitudinea sa. Căci pe deasupra oricăror alte însuşiri ce o caracterizează, **generaţia noastră a născut o credinţă nouă.** (...)

MOMENTUL

Niciodată nu s-a auzit mai bine ca astăzi cum pârâie încheieturile organizaţiei noastre de Stat. Avem impresia că totul se destramă, se prăbuşeşte. Decadenţă morală şi **lipsa oricărui simţ al onoarei şi demnităţii naţionale** a atins cea mai joasă treaptă.

Peste suflete s-a întins **leşia indiferentului**. Pretutindeni **resemnare laşă**. Şi ceea ce este în adevăr dureros, este faptul că **nu auzi din locurile de comandă protestul legitim şi plin de îngrijorare faţă de această situaţie, izbucnind ca din adâncimile de rezervă sănătoasă ale fiinţei neamului.**

Acesta fiind aspectul vieţii de Stat românesc, generaţia noastră se frământă şi datoria ei este mare. Să ne ridicăm puternici în faţa dezastrului şi a furtunii. Cu sufletul nostru, cu credinţa noastră, cu pieptul şi braţele noastre, să luăm de coarne taurul acesta al neputinţei şi să-l înfrângem. Să dăm satisfacţie cerinţelor colective româneşti, care reclamă prin toţi porii lor, dreptate şi pedeapsă. **Dreptate pentru tot poporul şi pedeapsă legală pentru cei ce i-au fost călăi.** (...)

Cea mai mare năzuinţă, care cuprinde esenţa revoluţiei spirituale de mâine, este dăruită unui nou suflet, poporului românesc. Fără acest suflet nou nu este posibilă nici o înnoire, nici o îndreptare.

Îndreptarea nu poate veni decât de la suflet. Şi un suflet nou nu se poate sădi decât într-o generaţie tânără, care se prezintă curată în pragul vieţii şi în faţa istoriei neamului său. (...)

In lume se pune problema unui stat nou. Statul nou însă nu se poate baza numai pe concepţii teoretice de drept constituţional. Statul nou presupune, în primul rând, şi ca ceva indispensabil, un tip de om nou.

Omul nou, sau naţiunea înnoită, presupune o mare înnoire sufletească, o mare revoluţie sufletească a poporului întreg, adică o împotrivire direcţiei spirituale de astăzi, şi o ofensivă categorică în contra acestei direcţii.

Împotriva ideilor de libertate, fraternitate şi egalitate purtate pe drapelul înaintaşilor, generaţia noastră a scris pe steagul ei de luptă: *credinţă, muncă, ordine, disciplină şi ierarhie.* *(...)*

DISCIPLINA ŞI IERARHIA

(...) Aspectul sufletesc al acestei Românii trebuie să fie altul.

Document

MĂRTURIA ŞEFULUI CORPULUI MUNCITORESC LEGIONAR

Pentru accentuarea faptului că **muncitorii din Mişcarea Legionară nu au avut nici o legătură cu comuniştii**, în completarea editorialului din nr. trecut al revistei ("*Flux şi reflux*"), vă prezentăm **biografia** - scrisă **sub formă de declaraţie solemnă, înaintea morţii** - a Comandantului legionar **DUMITRU GROZA**, ajutor al ing. GH. CLIME la comanda **CORPULUI MUNCITORESC LEGIONAR** şi Şeful acestui Corp în sept. 1940 – ian 1941.

Sunt născut în **5 dec. 1913**, în localitatea **Cugir din jud. Alba** (fost Hunedoara), având părinţi pe Ion şi Salomia. La data aceea ocupaţia principală a populaţiei era agricultura şi părinţii mei trăiau din munca pe pământul lor, ca agricultori, culegând puţinele roade pentru existenţa lor şi a copiilor, căci Dumnezeu le-a dăruit opt copii. Eram al cincilea ca vârstă şi am rămas în viaţă, că ceilalţi patru fraţi au murit în timpul războiului mondial din cauza lipsurilor şi mizeriei de după război.

La vârsta de şcoală, în 1921, m-au dat în localitate să urmez cursurile primare.

În 1927, urmare extinderii fabricii existente dinainte de război, s-a înfiinţat o şcoală industrială în vederea pregătirii mâinii de lucru calificate. Am trecut la această şcoală, dar având talent la desen, la. finele cursurilor am fost angajat ca **desenator tehnic** al acestei întreprinderi.

In primăvara anului 1932, datorita crizei economice care afectase întreprinderea C.M.C., aceasta şi-a închis porţile iar eu, care eram un sprijin al familiei, am rămas şomer.

In această situaţie, rămas şi orfan, a trebuit să plec în lume pentru a-mi căuta de lucru, întrucât pământul nu putea să hrănească atâtea guri, cu toată munca familiei.

După multe peregrinări, în căutare de lucru, pe la Hunedoara, Călan, Deva, Alba-Iulia, am pornit spre capitală, auzind că acolo s-ar găsi mai uşor de lucru. **Şi în vara lui 1932 am ajuns în Bucureşti.**

Umblând pe stradă, flămând, necăjit şi aproape disperat, necunoscând pe nimeni, am fost surprins de cântecul unor tineri, încolonaţi şi mergând pe Şos. Ştefan cel Mare spre Obor:

"*Vrem dreptate, pâine, pace / Pentru neamul românesc!*"

Era exact ce simţeam şi căutam şi eu. În acest fel am început să merg pe trotuar pe lângă ei, ba chiar fără să-mi dau seama, ca atras de o putere, m-am ataşat coloanei, murmurând şi eu cântecul lor.

În acest fel, am ajuns în strada Ţepeş Vodă, **la sediul *GĂRZII DE FIER* al sectorului 2 - Negru.**

Ing. GH. CLIME, comandant legionar al Bunei Vestiri, **şef al Partidului "*Totul Pentru Ţară*"** (din 1937) şi primul **şef al *Corpului Muncitoresc Legionar***

Sub privirile mirate ale tuturor, un tânăr frumos, cu ochii albaştri, comandantul coloanei, s-a apropiat de mine şi, cu un glas cald, m-a întrebat:

- *Ce-i cu dumneata? De ce ai venit cu noi?*

M-am prezentat cine sunt, de unde vin, ce vreau, spunându-i:

- *Aţi cântat ceea ce vreau şi eu.*

Privirile tuturor s-au transformat în zâmbete de admiraţie şi **din clipa aceea am rămas împreună cu ei.**

Îmi dădeam seama că nu mai sunt singur în Bucureşti şi în lume. Simţeam căldura dragostei lor.

Tânărul care îmi vorbise era ing. *Serafim Aurel*, chiar şeful sectorului 2 - Negru, care, privindu-mă insistent, mi-a zis:

- *Rămâi cu noi!*

Acesta a fost primul pas făcut în Legiune.

Mi-au asigurat câteva zile să dorm la sediu şi de atunci îmi părea că m-am urcat într-un tren care a pornit cu o viteză fantastică, şi care m-a purtat în continuare. ...

În 1933, la dizolvarea *Gărzii de Fier* şi după cazul Duca, am fost arestat mai multe zile, bătut, flămânzit şi torturat. După câteva zile de chinuri, Prefectura Poliţiei Capitalei, mi-a întocmit un dosar pentru Poliţia din Cugir şi m-a obligat să mă reîntorc la Cugir.

După câteva luni de stat acasă, la vatra părintească, îndârjit de nedreptatea ce mi se făcuse, trebuind să-mi câştig existenţa, m-am înapoiat la Bucureşti pentru a susţine lupta în care mă angajasem. L-am reîntâlnit pe ing. Serafim, cu sprijinul căruia am ocupat un serviciu de procurist la o societate, în timpul disponibil **participând la taberele de la Casa Verde, Cărămidăria Giuleşti, Mănăstirea Plumbuita, ocazie în care am cunoscut pe Căpitan.**

În toamna anului 1934 am fost recrutat şi încorporat pentru stagiul militar ca elev TR la Regimentul 92 Infanterie din Orăştie.

În timpul concediului avut, pe când eram militar, am lucrat în tabăra Tâmăşeşti - Hunedoara condusă de *Costea Iosif* şi Viorel Boborodea.

În 1935 m-am eliberat din armată şi m-am întors la Bucureşti, la acelaşi serviciu unde fusesem înainte.

În cursul anului 1936 am continuat să particip la toate activităţile organizaţiilor legionare.

În 25 oct. 1936 s-a înfiinţat *CORPUL MUNCITORESC LEGIONAR*, condus de comandantul legionar al Bunei Vestiri, ing. GHEORGHE CLIME.

Îndemnat de ing. Serafim, ca unul care aveam contacte strânse cu muncitorii din diferite întreprinderi bucureştene pe care le frecventam cu serviciul meu, m-am prezentat la sediul din str. Gutenberg, la ing. CLIME, organizatorul *Corpului*. Acesta îmi dă **îndrumarea să mă ocup cu organizarea unei unităţi legionare la fabrica de avioane SET, care nu avea nici o participare la vreo activitate şi nici un legionar.**

Luând contact cu cunoscuţii din SET, în curând **am format un cuib, apoi încă unul şi, în final, am devenit o secţie**. Nu mai spun despre elanul şi viaţa în această fabrică: oamenii lucrau cântând.

La începuturile *Corpului Muncitoresc*, se clasificau unităţile după bunul comportament, muncă, disciplină şi mai ales ordine. În această clasificare, **şefului unităţii ieşite prima i se încredinţa pentru un timp conducerea *Garnizoanei Legionare Muncitoreşti* din Bucureşti**, pentru o lună.

Pentru că obţinusem aproape întruna şefia *Garnizoanei Bucureşti*, în 1937, ing. CLIME m-a numit definitiv ca şef al *Garnizoanei Muncitoreşti Legionare* Bucureşti.

În acest timp ing. CLIME dorea să fiu cât mai aproape de el, şi m-a introdus în biroul lui, unde am lucrat cu dr. *Victor Apostolescu* şi *Bubi Moraru*. Aşa am fost în contact tot mai strâns cu conducerea Partidului "*Totul pentru Ţară*" al cărui preşedinte devenise chiar ing. CLIME.

În biroul alăturat, care era biroul Căpitanului, am cunoscut pe ing. *Nicolae Horodniceanu*, ing. *Duiliu Sfinţescu* şi av. *Stelian Stănicel*.

Cu ocazia plecării delegaţiei Legiunii în Spania, în 24 nov. 1936, am fost prezent, dar am asistat şi la primirea telegramei prin care s-a anunţa martiriul lui Moţa şi Marin din 13 ian. 1937. Nu pot descrie durerea ce am simţit-o în acele clipe.

Organizarea funeraliilor celor doi eroi a fost încredinţată comandantului legionar *VICTOR VOJEN*. Cum **eram ajutorul lui**, am participat şi eu tot timpul la organizare, mai ales că însărcinarea aceasta fusese dată de Căpitan lui Victor Vojen.

În 12 febr. 1937, cu ocazia jurământului gradelor legionare, sunt avansat la gradul de instructor legionar, la propunerea d-lui ing. CLIME şi a lui VICTOR VOJEN.

După plecarea în Spania a d-lui ing. CLIME, locul lui fusese luat de VICTOR VOJEN.

Amintesc aici că am participat la toate acţiunile din cursul acestui an.

La reîntoarcerea din Spania, ing. Clime şi-a reluat locul la comanda Corpului Muncitoresc Legionar şi VICTOR VOJEN a redevenit ajutorul lui la Corpul Muncitoresc, ca mai înainte.

În oct. **1937** a fost înmormântarea gen. Cantacuzino - Grănicerul la cimitirul Bellu şi, din însărcinarea Căpitanului, am rostit singurul discurs ţinut cu această ocazie.

La finele anului am participat în **campania electorală** în fruntea unei echipe de muncitori, prin jud. Dîmboviţa. Urmare acestei acţiuni precum şi celei din jud. Buzău şi pe parcursul întregii campanii **am fost propus pentru gradul de comandant legionar**. (Este vorba de campania care s-a încheiat cu alegerile din 20 dec. 1937.)

În 13 ian. 1938, cu ocazia comemorării unui an de la martiriul lui Ion Moţa şi Vasile Marin, Căpitanul înfiinţează ***Corpul Moţa - Marin*** sub conducerea lui ***Alecu Cantacuzino***, cu deviza "*Gata de moarte!*" şi cu limitarea numărului la 10.000 de membri. Dintru început au fost cooptaţi următorii (de care îmi aduc aminte): *Iordache Nicoară*; ajutorul lui Alecu Cantacuzino, *Victor Dragomirescu*, procuror, ***Dumitru Groza***, ajutor al lui Victor Dragomirescu, *Toma Simion, Alexandru Pavelescu, Iuliu Suşman, Laurian Ţălnaru, Vărfureanu Mihail, Alexandru Moraru.*

În **cea de a doua campanie electorală (1938)** am participat iarăşi prin jud. Dâmboviţa cu echipele respective. **După uciderea, de către autorităţi, a lui Mija Dumitru şi a lui Popescu Florian, student, s-a dispus retragerea noastră din campania electorală.**

Pe data de 21 febr. 1938, Căpitanul dizolva partidul "Totul pentru Ţară" (nu şi Mişcarea).

Eram la sediul din Gutenberg Se prevedeau vremuri tot mai rele. În acest sens, **ing. CLIME, gândindu-se la arestările ce-ar putea surveni pe parcurs, a hotărât ierarhia conducerii *CORPULUI MUNCITORESC LEGIONAR* pentru viitoarea prigoană. Numeşte pe *VICTOR VOJEN, DUMITRU GROZA, Alexandru Pavelescu, Iuliu Suşman, Haznaş*, ca ordine a succesiunii, având grija să nu o facă public, pentru apărarea în prigoană.**

În 17 apr. 1938 este **arestat Căpitanul - şi apoi toţi fruntaşii Mişcării**.

În 19 apr. **1938** Căpitanul este judecat şi condamnat la 6 luni închisoare.

Imediat după această dată, VICTOR VOJEN, care rămăsese în locul ing. CLIME la comanda *Corpului Muncitoresc*, mă cheamă şi-mi transmite:

- *Preiei comanda Corpului Muncitoresc, întrucât eu, fiind cunoscut, pot fi arestat mâine şi deci nu mai pot activa.*

Conform ierarhiei stabilite de ing. CLIME, îmi revenea sarcina de a răspunde de toate acţiunile şi ordinele.

Concomitent **s-a înfiinţat** *Comandamentul Legiunii* din care făcea parte şi **HORIA SIMA ca agent de legătură între *Comandament* şi unităţi.**

Eu am rămas la comanda *Corpului Muncitoresc* **având ajutor pe** Pavelescu **şi din acea dată, de 30 apr. 1938, am ţinut legătura cu HORIA SIMA.**

La 23 mai 1938 începe **procesul politic** intentat de Carol al II-lea Căpitanului.

Legăturile mele cu HORIA SIMA le-am stabilit ca o dată pe săptămână să ne vedem în Grădina Botanică din Bucureşti, vinerea şi la o oră anumită, când avea întâlnire şi cu şefii celorlalte mari unităţi pe aceeaşi alee.

Cu aceste ocazii am întâlnit pe: *Victor Dragomirescu, Iordache Nicoară* de la ***Corpul Răzleţi****, Mircea Moţoc* de la **Corpul Studenţesc Legionar**, *Lucia Trandafir* şi *Titi Gâţă* de la ***Cetăţui****, Dumitru Tăraoiu* de la ***Frăţiile de Cruce***, care veneau în ordine ierarhică - şeful sau înlocuitorul.

Se păstra astfel legătura cu *Comandamentul* numai prin HORIA SIMA.

La una din întâlnirile mele cu Sima (ultima), acesta mi-a trasat sarcina de a strânge cotizaţiile de la *Corpul Muncitoresc* şi eventuale donaţii şi să i le aduc la data de 26 aug. 1938, în locul de întâlnire fixat, de astă dată, la Institutul de Medicină Legală (pe cheiul Dâmboviţei), la ora 9 dimineaţa. Mi-a cerut să aduc cât pot mai mulţi bani , fiind necesari *Comandamentului*.

Locuiam atunci clandestin în str. Gen. Budişteanu, la Andronic Cantacuzino. Strânsesem cu chiu cu vai cca. 40.000 lei. Luându-mi toate precauţiile de a nu fi urmărit de cineva (periclitând şi situaţia gazdei), am plecat spre punctul de întâlnire. Când să apar la locul de întâlnire, la Institut, mai aveam câţiva paşi, **apar doi civili, mă somează, mă înşfacă** şi mă urcă într-o maşină ce se găsea acolo şi mă duc la Prefectura Poliţiei Capitalei. **Gândul meu era atunci dacă nu cumva l-au prins şi pe Sima**, pentru că punctualitatea întâlnirii era foarte exact respectată. Eram acolo exact la 9 fără vreun minut, atât ca să apar pe punctul respectiv, de după colţ. M-au percheziţionat, m-au întrebat de unde am banii, de la cine îi am, cui trebuia să-i predau. Pentru că tăceam, au început să mă bată aşa de dur, că mi-au rupt spatele, degetele, picioarele, încât eram zdrobit fizic. **Nu am vorbit nimic.** M-au interogat dacă ştiu unde locuieşte VASILE CRISTESCU, ALECU CANTACUZINO, oamenii şi unităţile de la SET (fabrica de avioane) etc.

Mi s-a întocmit dosar şi **am fost judecat**, după ce în prealabil m-au dus la un spital să mă restabilească pentru a putea sta pe picioare în faţa instanţei.

În **sept. 1938** am fost judecat şi **condamnat la un an corecţie**. Pedeapsa am executat-o la Jilava, Văcăreşti (spital) şi apoi la Chişinău. De aici am fost **pus în libertate prin 10 sept. 1939.** Eliberarea mea s-a făcut cu condiţia **să mă prezint la Deva, locul de origine,** aparţinând jud. Hunedoara. Trecând prin Cugir, să-i văd şi pe ai mei, **am găsit un ordin de chemare la Regimentul 90 Infanterie Sibiu**, a cărui dată de prezentare expira peste o zi. A doua zi m-am prezentat la Regimentul 90 Infanterie Sibiu şi am fost repartizat la un pluton unde am găsit pe Aurel Călin. **Aici m-au surprins evenimentele cu asasinarea lui Armand Călinescu din 21 sept. 1939. Dându-mi seama de gravitatea situaţiei, am fugit din regiment** împreună cu Aurel Călin. M-am retras în munţii Făgăraş, unde m-am adăpostit la o cabană câteva zile, până mi-am procurat acte fictive de identitate, prin Aurel Călin, şi haine civile.

Deghizat am plecat la Sibiu unde l-am contactat pe dl. av. *Augustin Bidianu*. Aurel m-a prezentat şi de la dl. avocat am primit sprijin material şi informaţiile exacte asupra situaţiei noastre generale din ţară. Era tragică: sute de morţi. Figurasem şi eu. Eram pe listele de execuţie, dar Dumnezeu m-a salvat. În Sibiu am locuit mai multe zile, pe la: Ion Halmaghi, Galaction Vulcu, Tatu şi alţii care m-au găzduit, riscându-şi viaţa pentru mine.

Pe la începutul lui oct. 1939 am ajuns în Bucureşti.

Datorită prigoanei şi teroarei, chiar cunoscuţii se fereau de mine şi nu mă primeau, încât a trebuit sa locuiesc într-un cavou din cimitirul Sf. Vineri. Potolindu-se oarecum lucrurile cu noi, pentru că începuse campania germană din Polonia şi erau mulţi refugiaţi şi mare vânzoleală, am fost luat acasă la familia *Zotu, Tibi Teodorescu, Paulian* şi apoi m-am stabilit la ferma *Martha Bibescu*, prin contabilul Gh. Cornăţeanu, unde am stat toată iarna. De aici am reluat legăturile mele cu grupurile existente de muncitori, precum şi cu dr. *Ilie Niculescu, Gh. Sârbu* (de la *Corpul Răzleţi*) şi cu *Cătălin Ropală*.

În primăvara lui 1940 restabilisem legăturile cu întreaga unitate a *Corpului Muncitoresc Bucureşti* şi cu celelalte unităţi legionare.

Prin **13-18 iunie 1940**, *Ilie Niculescu* mi-a comunicat că **Horia Sima este în ţară şi doreşte să mă întâlnească.** El mi-a realizat prima întâlnire cu Sima de după arestarea mea şi până acum. Am aşteptat, având toată încrederea în el.

La întâlnirea cu Sima, întâmplată într-o casă particulară, ne-am îmbrăţişat, m-a compătimit pentru ceea ce am suferit, zicându-mi:

- Ştiu că ai suferit din cauza mea atâta, te compătimesc, dar ai rezistat la anchetă.

Apoi m-a pus în temă că **el este în legătură cu autorităţile şi acestea i-au pus în vedere trei condiţii pentru ca să-l elibereze**, întrucât acum era sub supravegherea lor:

1. Colaborarea cu regimul existent
2. Predarea de către legionari a armamentului pe care îl posedă.
3. Intrarea în legalitate, în mod special a mea.

Am acceptat şi am căzut de acord cu condiţia ca eu, Groza D., să nu apar niciunde, fiind considerat ca o rezervă pentru orice eventualitate. Mi-a mai spus că epoca era foarte tulbure la data aceea pentru că toţi de la guvern, poliţie, armată, erau frământaţi de ceea ce se întâmplă în Europa.

Apoi Horia Sima mi-a zis să lansăm prin lumea noastră legionară că regele se afla pe linia neamului nostru; avem datoria să-l apărăm cu tot devotamentul şi să facem zid în jurul lui, atâta timp cât se găseşte pe această linie.

La aceasta eu am avut o tresărire şi în prezenţa lui Ilie Niculescu i-am zis:

- Să facem zid în jurul "Călăului" care a ucis pe Căpitan şi atâţia camarazi şi să-l apărăm? Asta niciodată! *Eu nu pot avea linişte atâta timp cât Căpitanul nu este răzbunat. Dar totuşi eu nu vă fac nici un fel de dificultate şi când vei hotărî să-l "lichidăm" atunci stau la dispoziţie.*

Ne-am despărţit după această scurtă primă întâlnire.

La intrarea în Guvern, participarea la *Partidul Naţiunii* etc., eu nu am mişcat nimic. Eram uluit de ce se petrecea.

Spre finele lui aug. 1940 îmi transmite prin Ilie Niculescu că este hotărât să acţionăm contra lui Carol al II-lea. Ne-am întâlnit în casa ing. Veţeleanu, unde am stabilit lovitura de la 3 sept. 1940.

Horia Sima pleacă la Braşov să organizeze o acţiune de acolo, iar eu să acţionez în Bucureşti. **Din Braşov primesc o cerere a lui Sima: să-i pun la dispoziţie un om** de cea mai mare încredere, care să păstreze legătura dintre noi (eu şi el), stabilind consemnele de regăsire cu legăturile şi orele de întâlnire.

La aceasta îi trimit pe omul de nădejde şi de încredere, dr. *DONAT SULTAN* pe care-l cunoscusem în închisoarea din Chişinău. Îl lăsasem în închisoare când m-am eliberat în sept. 1939 şi venind la Bucureşti m-a căutat. Fugise din Basarabia urmare ultimatumului sovietic pentru cedarea Basarabiei şi Bucovina, îmi era drag, fiind un suflet extraordinar.

Îl chem la mine şi-i zic:

- Te duci la Braşov şi vei întâlni în locul X, în ziua Z, la ora D, un camarad, are semnalmentele....şi i le spun. *Îl vei recunoaşte.*

Evident DONAT nu cunoştea semnalmentele lui Sima.

Se întâlnesc în ziua, locul şi ora stabilită conform consemnului şi **Sima nu-şi spune identitatea. SIMA îi dă nişte dispoziţii pentru mine şi iată cum mi le transmite DONAT:**

- Omul pe care l-am întâlnit la Braşov mi-a spus să mă reîntorc la Bucureşti şi să-mi pregăteşti un ordin de transfer de trupă din Bucureşti la Braşov. În ordin vei menţiona că sunt concentraţi ... (15-20 persoane) de la o unitate din Bucureşti care se detaşează la regimentul de Artilerie. Aceşti oameni să fie legionari din unităţile tale din Bucureşti.

Am făcut ordinul de transfer, cu un număr de cca. 20 persoane, care vor pleca transferaţi la Reg.41 Artilerie Braşov şi l-am dat lui Donat Sultan, numindu-l şef al acestui lot.

DONAT se uită la mine îndelung şi-mi zice:

- Rog insistent să pui pe altcineva în locul meu, cu acest grup.

- De ce? întreb eu.

- Nu am încredere în omul acela la care m-ai trimis **(n. n.: H. SIMA).** *Merg cu d-ta oriunde.*

- Dragă, astă seară se dă lovitura regelui şi acum eu nu mai pot schimba nimic! Eu plec în alt loc şi poate nu ne mai vedem niciodată.

A plecat *DONAT* îmbrăcat în uniforma de sublocotenent, ca delegat al grupului ce-l conducea pentru transfer **şi a executat ceea ce ceruse *"necunoscutul" acela*** (n. n.: H. Sima).

Am aflat ulterior de la oamenii participanţi, care au scăpat de acolo, următoarele: Ajunşi în Braşov, mai repede de ora 21, DONAT a mers cu oamenii, ca un delegat şi au intrat într-un restaurant pentru a nu sta în drum. Le-a luat câte un pahar de vinars aşteptând apropierea orei 2??? În acest timp le-a spus că ***misiunea este să intre în regiment, că la poartă vor fi aşteptaţi de cineva din regiment, ofiţerul de serviciu va şti acest lucru şi că acolo să ţină un discurs incitând soldaţii şi gradaţii să iasă în Braşov şi să ocupe toate instituţiile.***

La ora 21 fix s-au prezentat la poarta regimentului.

DONAT s-a dus la sentinelă ca sublocotenent, ofiţer delegat, i-a arătat ordinul şi a cerut să vină ofiţerul de serviciu. Soldatul din gardă a chemat ofiţerul de serviciu spunând:

- Au sosit!

Erau aşteptaţi!

A venit ofiţerul de servici, a luat ordinul de transfer, l-a citit, apoi a deschis poarta şi, sărind în lături, adăpostindu-se după un stâlp de beton de la poartă, **a strigat : *"Foc!"***

Mitraliera a început să ţăcăne, ucigând pe *DONAT* care era chiar în poartă pe un student, *Grigorescu*, şi pe *Sălceanu*, muncitor STB.

Unii au fost răniţi, alţii au fugit şi după ce ne-am întâlnit ulterior, mi-au relatat cele văzute şi petrecute la Braşov.

După 6 sept. 1940, am venit la Braşov şi am recunoscut pe DONAT şi pe cei doi. Era ciuruit pieptul şi gâtul lui DONAT. Îl trimisesem eu...

Rămas în Bucureşti la 3 sept. 1940, contra voinţei lui Sima, care urmărea să merg cu el la Braşov, **am acţionat în Bucureşti** cu: o echipă condusă de *Ilie Niculescu*, alta de *Tibi Teodorescu* şi a treia de către *Stavri Cuţumina;* la postul de Radio, pentru a întrerupe emisiunea radio, a doua la Palatul Telefoanelor Bucureşti şi a treia, în fruntea căreia mă găseam eu, a pornit spre Palatul Regal.

Totodată am organizat un grup de persoane, pentru a doua zi, care trebuia să manifesteze prin Bucureşti şi, ajungând la Palat, să strige: *"Jos Carol, jos călăul, trăiască gen. Antonescu!"*

În seara de 3 sept. 1940 am pornit cu grupul pe care-l aveam, spre Palat. Am pătruns în curtea Palatului uzând de arme de foc şi aruncând o grenadă, am produs panica în paza civilă şi militară. Concomitent, o grupă a aprins împrejmuirea din scândură care era în partea stângă a Palatului. Toate acestea au atras reacţia pazei care a ripostat tot cu armele. Am fost rănit la umărul stâng. Profitând de panica pazei, m-am retras cu grupul, ieşind din curte.

A doua zi, 4 sept., au început manifestaţiile, programate, întâi timide, apoi din ce în ce mai intense, care cereau abdicarea lui Carol. Acestea au determinat pe Carol să-l cheme pe gen. Antonescu şi să abdice în favoarea fiului său, Mihai, numind pe Antonescu conducătorul statului.

Evenimentele din 1940 sunt destul de cunoscute.

Accentuez că nu am condus şi nici **nu am executat deţinuţii politici încarceraţi la Jilava. Acestea le-am demonstrat** la anchetele Securităţii şi în final în faţa Justiţiei, **la procesul judecat de către Tribunalul Militar Reg. II Bucureşti din 1957. Documentele se găsesc la dosarul respectiv. Pot fi verificate.** Tot ceea ce se afirmă în alt fel nu corespunde adevărului.

Faptele le-am expus şi în interviuri separate, mai dezvoltate.

În perioada rebeliunii din 21-23 ian. 1941 am participat manifestând şi conducând manifestaţii din dispoziţia lui H. SIMA, cerând guvern legionar.

În organizaţia Corpului Muncitoresc Legionar pe care am condus-o până la această dată **nu a existat dezordine**.

Nu am avut nici o infiltrare de comuniști, așa cum se afirmă cu diverse ocazii; toate sunt pure invenții, imaginate și lansate de Eugen Cristescu prin Serviciul Secret de Informații.

Din 21 ian. 1941 nu l-am mai văzut pe Sima până în Germania, unde m-am refugiat și eu, plecând într-un tren militar german, împreună cu *Corneliu Georgescu, N. Pătrașcu, Viorel Trifa, Eugen Teodorescu, Traian Puiu* și alții.

Că aș fi fugit în URSS, cum s-a afirmat în presa vremii, aș dori să fie demonstrat de cei ce o afirmă fără nici un temei. Mai clar argument "de fabricare" a informațiilor de tot felul care mai apoi devin "documente istorice", nu mai este necesar. Ca să demonstrez cele afirmate anexez câteva xerocopii obținute prin Crucea Roșie în 1975 .

Ajuns în GERMANIA am fost anchetat de Gestapo la sediul din Berlin împreună cu șeful studenților, *Viorel Trifa*, ca unii care eram acuzați că am inițiat și organizat rebeliunea legionară la sugestia Moscovei.

În urma anchetei și a informațiilor culese de Gestapo prin oamenii lui, acesta s-a **convins de faptul că toate acuzațiile aduse lui *Trifa* și mie erau neadevărate și tendențioase.**

Comandant legionar **DUMITRU GROZA**, al doilea **șef al *Corpului Muncitoresc Legionar*** (în *dreapta*) și **Nicolae Itul**, actual senator legionar

Din acest moment am fost tratați de către autoritățile germane la fel ca ceilalți fruntași legionari aflați acolo. Apoi am fost conduși la Berkenbruck unde, împreună cu ceilalți 11, am fost considerați capi.

Am regăsit pe: *Constantin Papanace, Vasile Iasinschi, Corneliu Georgescu, Ilie Gârneață, Horia Sima, C. Stoicănescu, Dragomir-Jilava, N. Horodniceanu, Virgil Mihăilescu, Ilie Smultea, Traian Borobaru.* Împreună cu mine și Viorel Trifa, acesta era grupul celor 13 care a stat separat de restul legionarilor.

În 21 iunie 1941 am ascultat la radio, cu toții, declarația de război a României contra URSS.

Până în toamna anului 1942 lucrurile s-au derulat obișnuit, viața noastră fiind o semilibertate. Nu trebuia să depășim zona delimitată fără avizul conducerii germane. În iarna lui **1942** *Horia Sima* a fugit în Italia. Cu această ocazie am fost internați imediat în **lagărul de la Buchenwald**, în care am stat până în feb. 1943. După această dată am fost transferați în **lagărul de la Dachau**, unde am rămas **până la 30 aug. 1944**. Urmare a evenimentelor din România, s-au produs unele schimbări și în relațiile noastre. Astfel la 30 aug. 1944 am fost transportați la Viena, pentru a fi cooptați în guvernul format de Horia Sima, cunoscut ulterior ca "***Guvernul de la Viena***" **Am refuzat această aderare împreună cu: *Constantin Papanace, Viorel Trifa, Ilie Gârneață, Mile Lefter, N. Horodniceanu, V. Mihăilescu, Dragomir-Jilava* și alții.**

Urmare a **măsurilor dictate de Horia Sima, de comun acord cu Gestapo-ul german, ca toți cei care nu au aderat la "*Guvernul Național de la Viena*" să fie internați în lagărul de la Erlangen**, spre finele lui martie 1945, evenimentele precipitându-se, am hotărât plecarea în Italia. Acolo am stat până în aug. 1945 când, **aflând despre amnistia generală** pentru faptele politice **și despre pactul încheiat între Pătrașcu și comuniști, am hotărât reîntoarcerea în țară prin intermediul *Crucii Roșii*.**

Sosit în țară împreună cu Tibi Teodorescu, m-am prezentat la organele oficiale, unde am mărturisit că fusesem condamnat de Antonescu. Peste tot mi s-a replicat că această problemă nu-i interesează și mi-au întocmit actele legale. Apoi m-am angajat la o fermă din Mogoșoaia unde mi-am câștigat existența până în **15 mai 1948**. Atunci am fost **arestat de Securitate** și anchetat la Uranus, Rahova, Malmaison și apoi depus la Jilava unde am stat la celula zero, a condamnaților la moarte. Din Jilava am fost transferat la Aiud în 27.Io.I950 unde am stat până în 18 apr. 1964. Anexez adeverința nr. 342 din 12 apr. 1994 a închisorii Aiud.

Din închisoarea Aiud am fost transferat la București și au fost judecate sentințele din 1941 de către Tribunalul Militar Reg. II București și condamnat la muncă silnică pe viață prin sentința nr.178/1957.

În 1964, la 30 aug., am fost pus în libertate. Mi-au fixat domiciliu în Hunedoara și am fost angajat la Combinatul Siderurgic Hunedoara până la pensionare. Nu am mai părăsit niciodată Hunedoara.

Cele publicate în revista "*Magazin Istoric*" din ian. 1994 de către d-nul *Cristian Troncotă*, cele afirmate la TVR de către unii ca: *Cristian Popișteanu, Ioan Scurtu, V. Ionescu* etc., cele scrise de *Aurel Simion* în "*Regimul politic din România în perioada sept. I940 - ian. 1941*", cele publicate de *Gh. Buzatu* în "*Procesul lui Corneliu Codreanu*", cele publicate în ziare ca "*România liberă*" din 15 ian. 1996 de *V. Alexa*, referitor la persoana mea, nu got fi considerate ca adevăruri istorice fără verificarea autenticității lor. Consider toate aceste "**informații**" drept **calomnii** necorespunzând adevărului. **Dosarul de la Tribunalul București privind procesul meu din 1957 le stă la dispoziție.**

Nu am fost comunist și nici nu am cunoscut niciodată pe comunistul Bogățoiu Panait și ***nu am introdus comuniști în Mișcarea Legionară.***

Am participat activ în ea, cu tot sufletul, iubind dreptatea, țara, neamul și pe Căpitan, dar mai presus de toate, adevărul și pe Dumnezeu.

Nu am fost niciodată în URSS și niciodată agent KGB.

După ce mi s-au citit cele de mai sus, dictate de mine, le-**am semnat cu mâna proprie filă cu filă**, confirmând astfel conținutul pentru autenticitate, întrucât nu mai văd, ca să pot citi și scrie.

Las în seama lui Dumnezeu sa ne judece El, pe mine și pe acuzatorii denigratori ai mei. Aștept ca El să dea adevărata sentința care va fi fără recurs și apel.

Hunedoara, 24 ian.1996
DUMITRU GROZA

***MARTORI:** Mircea Tarcea și Nicolae Itul*

***

C.Z.C.

Invitație

Dacă doriți să citiți CĂRȚI LEGIONARE ȘI DOCUMENTARE DESPRE LEGIUNE și nu puteți procura aceste cărți, **aveți posibilitatea de a le împrumuta de la sediul nostru, în fiecare zi de vineri, între orele 15 – 19.** Vă așteptăm cu drag!

VĂ RECOMANDĂM (**SPICUIRI**):

CORNELIU ZELEA CODREANU: ***Scrisori studențești din închisoare, Cărticica șefului de cuib, Pentru legionari, Circulări și manifeste, Însemnări de la Jilava, Compendiu - Doctrina Mișcării Legionare***
ION I. MOȚA: ***Cranii de lemn***
VASILE MARIN: ***Crez de generație***
GHEORGHE ISTRATE: ***Frăția de Cruce***
ION DUMITRESCU-BORȘA: ***Cal troian intra muros (Memorii legionare), Cea mai mare jertfă legionară***
ALECU CANTACUZINO: ***Opere***
NAE IONESCU: ***Roza vânturilor, Îndreptar ortodox, Convorbiri*** ș.a.
ION BANEA: ***Rânduri către generația noastră, Căpitanul***
VICTOR PUIU GÂRCINEANU: ***Din lumea legionară***
TRAIAN HERSENI: ***Mișcarea Legionară și țărănimea, Mișcarea Legionară și muncitorimea***
CONSTANTIN PAPANACE: ***Fără Căpitan, Cazul Horia Sima și Mișcarea Legionară, Evocări, Destinul unei generații, Mihail Eminescu – un mare precursor al legionarismului, Stilul legionar de luptă*** ș.a.
RADU GYR: ***Cerbul de lumină, Studențimea și idealul spiritual, Femeia și eroismul, Poeme de război, Sângele Temniței, Stigmate, Balade, Poezii, Anotimpul umbrelor, Ultimele poeme***
IONEL ZEANA: ***Golgota românească, Florilegiu, Vulturii Pindului***
ANDREI CIURUNGA: ***Lacrimi pentru Basarabia, Poeme cu umbre de gratii, Poemele cumplitului Canal*** ș.a.
ȘTEFAN PALAGHIȚĂ: ***Garda de Fier spre reînvierea României***
TUDOR CUCU: ***Din prigoane în prigoane; Totul Pentru Țară, Neam și Dumnezeu; Totul Pentru Țară, nimic pentru noi***
ȘERBAN MILCOVEANU: ***Prof. Nae Ionescu, Testamente politice, Corneliu Zelea Codreanu altceva decât H. Sima, Învierea, Războiul dintre stat și națiune, Istoria destinderii din 1940*** ș.a.
VIRGIL IONESCU: ***Memorii***
DUILIU SFINȚESCU: ***Răspuns dat tinerilor***
NICOLAE ARNĂUTU: ***Amintiri***
MARDARIE POPINCIUC: ***Pentru sfânta Cruce, pentru Țară***
VIOREL TRIFA: ***Memorii***
ANA MARIA MARIN: ***Pe poarta cea strâmtă***
NAE TUDORICĂ: ***Mărturisiri în duhul adevărului***
ILIE IMBRESCU: ***Biserica și Mișcarea Legionară***
GHEORGHE RACOVEANU: ***Biserica și Mișcarea Legionară***
DUMITRU BANEA: ***Acuzat, martor și apărător în procesul vieții mele***
PETRU GHEORGHEONI: ***Năzuinți și deznădejdi***
ION MÂNZATU: ***Cum am compus cântecele legionare***
CLAUDIO MUTTI: ***Penele Arhanghelului***
MIHAI ENESCU: ***Garda de Fier în ancheta Tribunalului de la Nurnberg***
ALEX. RONNETT: ***O pacoste sau un destin vitreg?***
IUSTIN HOSSU: ***Tâlfăsuind cu Petre Țuțea, Istoria monarhiei române***
RĂZVAN CODRESCU: ***În căutarea Legiunii pierdute***
EUGEN WEBER: ***Dreapta românească***
ARMIN HEINEN: ***Legiunea "Arhanghelul Mihail"***
GH. BUZATU: ***O radiografie a dreptei românești***
CÂNTECE LEGIONARE
DIN LUPTELE TINERETULUI ROMÂN (1919 - 1939)
ADEVĂRUL ÎN PROCESUL CĂPITANULUI
FORMAȚIUNI DE DREAPTA ÎN ROMÂNIA (1919 – 1938)
DOSAR HORIA SIMA; H. SIMA ÎN FAȚA ISTORIEI

și altele.

Aniversări

CENTENAR HORIA ZELEA CODREANU

S-au împlinit 100 de ani de naşterea **fratelui Căpitanului**, **sublocotenent** în Armata Română, **HORIA ZELEA CODREANU (1905 – 1941), asasinat** la vârsta de 36 de ani, în faţa casei sale din cartierul Tei din Bucureşti, din ordinul Serviciului Secret de Informaţii.

HORIA ZELEA CODREANU a fost **al treilea membru al familiei Zelea Codreanu asasinat** de autorităţi (după CĂPITAN, strangulat de jandarmi în pădurea Tâncăbeşti în noaptea Sf. Andrei din 1938, şi după unul dintre fraţii săi, ing. ION ZELEA CODREANU, asasinat la Huşi, în masacrul antilegionar din noaptea de 21/22 sept. 1939).

Ceilalţi doi fraţi ai Căpitanului, av. DECEBAL şi CĂTĂLIN Zelea Codreanu, au executat 16 ani de detenţie nejustificată sub regimul comunist, de aceasta nefiind scutită nici măcar sora Căpitanului, IRIDENTA.

Nota Redacţiei: *Cu această ocazie am răspuns cititorilor care ne-au întrebat ce s-a întâmplat cu ceilalţi membri, mai puţin cunoscuţi, ai fam. Zelea Codreanu.*

Tot pentru a răspunde cititorilor, menţionăm că directorul revistei noastre, NICADOR Zelea Codreanu, este fiul lui HORIA ZELEA CODREANU.

***

UN NOU CUIB ”RADU GYR”

Luna trecută, **cu ocazia împlinirii a 100 de ani de la naşterea marelui poet român naţionalist şi creştin şi comandant legionar, prof. univ. RADU GYR, a luat fiinţă un nou cuib în comuna gălăţeană ŞLIVIŢA**.

Noul cuib, format **sub îndrumarea camarazilor noştri** *Ion Cucu* şi *Nicu Antoniu*, membri ai Cuibului "Radu Gyr" din municipiul Galaţi, poartă, de asemeni, numele poetului Mişcării.

Salutăm ambele cuiburi ”RADU GYR” şi le dorim din suflet mult succes în lupta legionară. LA MULŢI ANI!!

***

Camarazii şi Redacţia urează ***LA MULŢI ANI!***
celui mai vârstnic legionar din lume,
VIOREL TĂNASE (SIBIU),
instructor legionar, *contemporan al Căpitanului*
şi membru marcant al ***Senatului Legionar,***
cu ocazia ***împlinirii*** *vârstei de 98 de ani*
şi a ***73 de ani de activitate în slujba Mişcării !***

***

DR. VASILE GRIGORIU: 72 DE ANI ÎN MIŞCARE

Cel mai vârstnic şef de cuib, dr. VASILE GRIGORIU, a împlinit luna trecută (pe 26 martie 2005) 72 de ani de când a devenit legionar.

Cu această ocazie, **Cuibul "*NAE IONESCU*"**, condus de dr. *Vasile Grigoriu*, **ai cărui membri sunt contemporani ai Căpitanului**, a ţinut o **şedinţă festivă** la care a fost **invitat cel mai tânăr cuib, "*Vestitorii*", format din studenţi şi tineri absolvenţi de facultate.**

Membrii Cuibului "*Nae Ionescu*": dr. *VASILE GRIGORIU*, ing. *AUREL MORARU*, ing. *MIRCEA AL. RAŢIU*, ec. *FLORIN BURIAN* şi ***MIRCEA BULGĂREA,*** sunt ***senatori legionari*, dar, în ciuda vârstei înaintate** (cel

mai "tânăr" dintre aceştia are 81 de ani), **activează în continuare** şi ţin cu regularitate şedinţe de cuib, pentru că, aşa cum spunea Căpitanul, "*trebuie să ştie toată lumea că noi suntem legionari şi rămânem legionari până în veacul veacului*". Şi pentru că orice legionar are, pe lângă familia sa, şi o altă familie, cea legionară, o oază de înălţare spirituală, unde, între prieteni, îşi reface forţa morală de a da piept cu greutăţile şi nedreptăţile zilnice, pregătind ziua în care Binele va triumfa.

Şedinţa festivă a cuibului "*Nae Ionescu*" s-a desfăşurat după tipicul oricărei şedinţe legionare (inclusiv intonarea Imnului Legiunii şi a altor câteva cântece), remarcându-se ca festivitate doar prin atmosfera sărbătorească: a avut loc, parcă, o întoarcere în timp - frontierele de vârstă parcă dispăruseră, senatorii păreau să fie din nou studenţii de acum mai bine jumătate de secol, tinerii

"*Vestitorii*" ai Mişcării deveniseră şi ei contemporani ai epocii... Căpitanul parcă venise şi el să asiste; prezenţa martirilor legionari plutea peste toţi, învăluindu-i...

Dr. Grigoriu, cel care i-a impresionat pe toţi prin eterna sa tinereţe sufletească, a trăit aproape un secol de istorie: a participat intens la viaţa Mişcării, a muncit în tabere, a cunoscut toate personalităţile legionare din vremea Căpitanului, a luptat în războiul din răsărit, a fost prizonier de război, despre toate acestea scriind un roman-fluviu extrem de antrenant, o adevărată frescă a epocii, în 9 volume, sub titlul "*Generaţia blestemată*".

Mesajul transmis în finalul şedinţei de dr. Grigoriu membrilor cuibului invitat a fost simplu şi zguduitor: "*Generaţia noastră a fost* ***<<generaţia blestemată>>****: şi-a asumat sacrificiul pentru un ideal; a fost hulită şi prigonită, a luptat pe front pentru reîntregirea ţării, s-a opus cu arma în mână bolşevizării ţării, a suferit în închisorile comuniste. Vouă, tinerilor de azi, vă revine nobila şi greaua sarcină de* ***a duce mai departe lupta şi crezul acestei generaţii. Să recuperaţi tot ce ni s-a furat şi tot ce ni s-a luat cu forţa!***"

Cuibul "Vestitorii"

Mai presus de toate trebuie să fie închegat. De la Unire şi până acum nu cred să se fi vorbit mai mult despre vreo necesitate imperioasă pe care ar reclama-o înseşi condiţiile de existenţă ale neamului şi buna lui dezvoltare, decât despre unificare sufletească. **Un neam numai atunci este puternic, când toţi fiii lui poartă în sufletul lor aceeaşi credinţă, acelaşi dor şi năzuinţi**, când, într-un cuvânt, **sufletul naţional se prezintă unitar.** (...)

CREDINŢA

(...) Alături de latura aceasta a credinţei, ideea în sine este completată cu **credinţa în viitorul măreţ pe care trebuie să-l trăiască neamul nostru, credinţa în patria strămoşească şi credinţa în puterile noastre.** Tot ceea ce s-a clădit durabil, numai în puterea credinţei s-a făcut. Nimic nu dăinuieşte fără cimentul credinţei, iar *celui ce crede, toate îi sunt cu putinţă. (...)*

FEMEIA

(...) Femeia este creatoare de viaţă. Ea transmite celor următori, prin sânul ei, prin fiinţa ei întreagă, toate dorurile, gândurile şi năzuinţele care i-au zbuciumat sufletul. **Un popor ale cărui femei pricep apelul Patriei şi răspund chemării ei, nu poate avea decât copii viteji**, gata oricând să-i înalţe faima şi să-i ridice demnitatea. Aceasta este mama. Astăzi ne găsim într-o perioadă de prefacere, de luptă. Din această bătălie de onoare femeia timpurilor noastre nu poate lipsi.

Vrem pe femeia vârstei noastre, luptătoare. O vrem camaradă. O cere timpul. **Nu manechin fardat; nu zbătându-se steril pentru drepturi, nu în costumul Evei**, lăcuind ceasuri întregi unghiile kilometrice şi mâncând lămâie pentru siluetă, şi **nu piatră de moară pe sufletul luptătorilor, ci ea însăşi războinică, înfruntând piedici de tot felul**, propovăduind credinţa cea nouă, suferind pentru idealul zilelor de azi, contribuind la strălucirea lui.

PATRIA ROMÂNĂ ŞI MINORITĂŢILE

O chestiune mare s-ar putea ridica din partea **cetăţenilor minoritari** în faţa **acestei Patrii Române**, pe care noi o dorim şi pentru care luptăm: **ea va fi şi a lor** şi deci care le va fi situaţia? (...)

În privinţa minorităţilor creştine, generaţia tânără înseamnă principii mari de conduită.

I. ***Simpatia naturală către naţiunea de baştină nu poate fi socotită nici ca lipsă de loialitate, şi nici ca un pericol pentru Statul român.***

II. **Minorităţile conlocuitoare în România, urmează să se bucure de toate drepturile, *în măsura loialităţii de care vor da dovadă faţă de Statul român.***

Cel sau cei ce se vor opune sau vor unelti aici în casă la noi, în contra viitorului românesc, vor fi striviţi. De altfel, ca şi românii care se vor opune sau vor unelti. (...)

CĂPITANUL

(...) Drumul pe care l-au străbătut falangele de tineri, în cântecele aducătoare de nădejdi şi biruinţă, nu ar fi fost atât de drept şi de conform cu cele mai sfinte năzuinţe româneşti, dacă nu ar fi apărut din sânul acestei generaţii - **ca o stâncă în mijlocul valurilor** - omul chemat să stea în fruntea ei ca un deschizător de drumuri, Căpitanul.

Din sufletul cald şi mare al acestui conducător au ieşit, ca nişte porunci, principiile şi normele vieţii celei noi. **Lucrând pe planul istoriei viitoare şi de la o înălţime neînţeleasă pentru majoritatea** bătrânească, trăitoare pentru burtă, petrecere şi... democraţie.. Dar l-a înţeles generaţia tânără.

Asemenea unui **uriaş constructor, el a cimentat credinţa în sufletele tinere, entuziasmându-le, îmbărbătându-le şi animându-le**, impunându-se prin însuşirile sale deosebite. S-a făcut impus pentru că **îl impuneau persoana şi faptele sale legendare.** (...)

***

AMINTIRI DESPRE ION BANEA

În anul 1948 ne aflam pe podinele închisorii din Sibiu circa 70 - 80 de legionari: noi, "bandiţii'", n-aveam paturi.

"Judele", cum îl numeam noi pe Lechinţan, ne face următoarea mărturisire:

<<Eram Preşedintele studenţilor în Drept din Cluj.

***Uram pe legionari**, nici numele nu-l pomeneam.*

Mă duceam la toate conferinţele care se ţineau în aulă sau în sălile mari, căci doream să-mi îmbogăţesc cultura.

Într-o zi, citesc pe afişe că va conferenţia Ion I. Moţa. Ştiam bine că e fruntaş al Mişcării Legionare. M-am dus la conferinţă să văd ce vor, ce gândesc duşmanii. Când a apărut Moţa pe scenă; ca tip mi-a plăcut, avea o figură de serafim, îi vedeai liniştea sufletească pe faţă, un om parcă din altă lume.

*L-am ascultat atent: vorbele lui nu înmugureau, ci despicau adevăruri. Asistenţa a început să bată din palme, **eu mă forţam să mă reţin; am pus mâinile la spate, ca nu cumva să aplaud.** Pe la jumătatea conferinţei, din instinct, băteam din palme şi gândirea mi se limpezea.*

ION BANEA
în campania electorală din 1937

La sfârşit, în ropote de aplauze, întărite şi de mine, am părăsit sala tulburat.

***Am mers în neştire toată noaptea pe străzile Clujului**, puteam fi arestat ca vagabond. Când omul este propriul său judecător, e foarte bine. **M-am întrebat:** **"De ce ai urât aceşti oameni, tu, Grigore Lechinţan, fiu de la cea mai curată brazdă? Cum de nu te-ai aliniat lângă ei de la prima trâmbiţă?** Nu numai că nu te-ai aliniat, dar i-ai şi duşmănit. Oare acest păcat ţi se va ierta vreodată?"*

Dimineaţa am luat următoarea hotărâre: mă voi duce la dr. BANEA, şeful legionar al Ardealului.

Am văzut pe stradă un student în cămaşă verde. M-am adresat lui, de parcă eram de o mie de ani legionar: "Camarade, poţi să-mi spui unde locuieşte dr. Banea?" Mi-a dat adresa.

*La orele 8 dimineaţa am sunat; în momentul acela, tocmai era pregătit să plece. Am spus cine sunt şi că doresc să-i vorbesc. **M-a poftit în casă.***

Am descărcat amândoi şi am încărcat multe probleme până la ora 1 d.m.

Am întrebat soţia dacă se poate servi masa. A spus ea că da, dar eu am văzut bine că nu eram programat pentru masă şi era şi destul de săracă.

Am mai observat că mobila, dacă o putem numi aşa, era parcă adunată de la mai multe anticariate: una albă. alta gri.

Omul acesta trăia departe de materie.

Ne-am despărţit, unindu-ne pentru totdeauna.

Aceşti doi oameni, dl. Moţa şi dl. Banea, m-au făcut să merg pe drumul lor.** Azi ei nu mai există. **Au plătit credinţa şi dragostea de Neam şi Ţară, cu viaţa. Şi eu sunt gata să plătesc, chiar cu viaţa!>>

(Mărturia unui **fost duşman** al Mişcării, judecătorul Grigore **Lechinţan din Cluj** -

– extras din cartea *"ACUZAT, MARTOR ŞI APĂRĂTOR ÎN PROCESUL VIEŢII MELE"* de DUMITRU BANEA)

***

Tot anul acesta, când s-au împlinit 100 de ani de la naşterea lui Ion Banea, se împlinesc şi **10 ANI de la trecerea în veşnicie a FRATELUI mai mic al lui Ion Banea, DUMITRU Banea**, de asemeni **COMANDANT legionar**, care a participat **la toate bătăliile Mişcării. De aceea, cu ocazia *Centenarului Ion Banea* vom aduce un modest omagiu şi memoriei fratelui acestuia.**

DUMITRU BANEA
Ţăran, Comandant legionar
1911 – 1995

În cartea sa, sugestiv intitulată: **"*ACUZAT, MARTOR ŞI APĂRĂTOR ÎN PROCESUL VIEŢII MELE*"**, apărută la **Sibiu** în **1994**, Mitu Banea, *martor şi apărător* al Mişcării, participant activ la toate evenimentele epocii, redă **o istorie vie:** idealul, lupta şi jertfa unei generaţii, într-un stil cuceritor, cu mult talent, simplitate şi sinceritate.

Născut în 1911, Dumitru Banea a aderat la Mişcare încă de la vârsta de 18 ani, urmând exemplul celebrului său frate.

A făcut parte din ***"echipa morţii"*** *- echipa legionară care* colinda ţara ***cântând şi înfruntând bătăile jandarmilor*** *şi abuzurile autorităţilor*, ***dispusă chiar să accepte moartea pentru a răspândi crezul românesc naţionalist creştin***, *dispusă să se sacrifice, iar nu să-i sacrifice şi să-i omoare pe alţii* (aşa cum au pretins şi pretind încă duşmanii şi calomniatorii Mişcării). Alături de preot Ion Dumitrescu-Borşa, av. Iosif Bozântan, ec. Sterie Ciumetti, ec. Petru Ţocu ş.a., Mitu Banea a suferit **bătăi şi umilinţe nedrepte din partea aşa-zisei "democraţii"**: *"Noi suntem echipa morţii, / Din Moldova azi venim, /* ***Aruncat e zarul sorţii: / Ori învingem, ori murim.*** *(...) E jale multă-n ţară / Căci străinul e stăpân, /* ***Cerşetor la el acasă / A ajuns bietul român.***" (fragment din ***Cântecul Echipei morţii***).

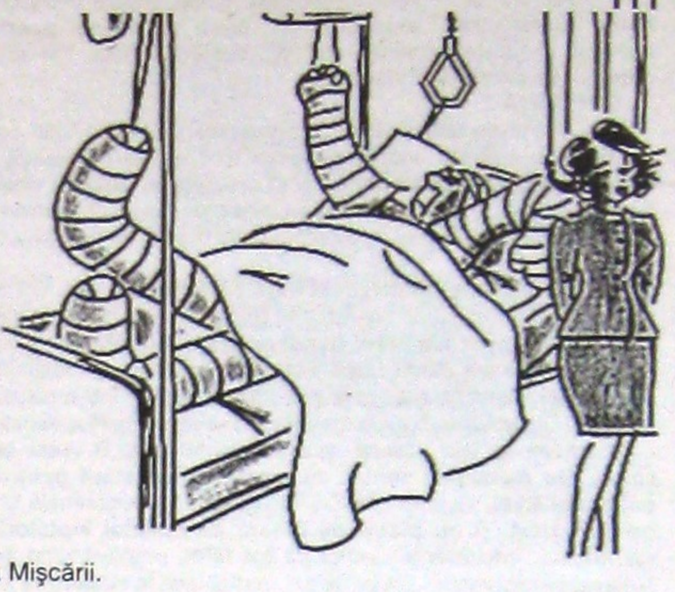
În 1933, *după împuşcarea lui I. G. Duca de către Nicadori*, Mitu Banea, alături de Căpitan şi fruntaşii Mişcării, a fost arestat şi judecat de un *tribunal militar format din 5 generali*, evident că a fost achitat - împreună cu toată conducerea legionară - *demonstrându-se clar că împuşcarea lui Duca nu fusese comandată Căpitan sau de altcineva din conducerea Mişcării, ci se produsese ca reacţie disperată la politica antinaţională a lui I. G. Duca şi la abuzurile săvârşite de autorităţi din ordinul acestuia, soldate cu arestarea ilegală şi schingiuirea a mii de legionari şi a familiilor acestora.*

Nobilul ţăran cu minte ageră şi vie conştiinţă românească nealterată de prigoane, a răspuns mereu "Prezent!", dobândind **prin merite proprii gradul de comandant legionar - consacrarea ca membru al elitei Mişcării.** Pentru acest motiv a fost arestat şi în 1938, în timpul marii prigoane antilegionare, fiind închis, fără nici o condamnare, în lagărul de la Vaslui. Şi tot din acest motiv, după instaurarea regimului comunist, a executat alţi ani de detenţie nejustificată – 16! - dar, aşa cum notează cu umor, ***"le-am tras chiulul şi nu m-am <<corectat>>."***

Pagini realizate de Cuibul "Vestitorii"

SUNT SIMIST, DAR MĂ TRATEZ (VII)

(continuare din numărul trecut)

SCURTĂ INTRODUCERE LA CAP. VII AL SERIALULUI

Refugiat în Germania, pentru a nu fi extrădat şi judecat în ţară, H. Sima a semnat o declaraţie prin care se angaja să nu întreprindă nici un fel de acţiune politică. În anul următor însă şi-a călcat cuvântul şi a fugit în Italia, de unde a fost adus înapoi de poliţia germană. Unicul rezultat al noii lui gafe a fost un nouă şi amplă prigoană antilegionară, atât în ţară, cât şi în Germania.

Acesta este punctul de plecare al dezicerii legionarilor de Sima: în ian. 1943 Forul Legionar format din fruntaşii legionari din Germania a refuzat să-l mai recunoască pe Sima ca şef; după aceea, tot mai mulţi legionari s-au trezit la realitate. După zece ani, în 1953, şi după alte grave abateri ale lui Sima de la principiile Mişcării, toate gradele formate de Căpitan şi trei sferturi din legionari l-au părăsit şi ei pe Sima, hotărând refacerea Mişcării fără fostul "Comandant", şi readucerea acesteia pe linia trasată de Căpitan.

Neputând să se înalţe la standardele necesare conducerii legendarei Mişcări, Sima a rămas, în final, cu un efectiv pe care-l putea dirija el, după cum voia...

În "*Prizonieri ai puterilor Axei*" apar reliefate atributele simiste: micimea sufletească, stupiditatea, îngâmfarea, setea de parvenire prin orice mijloace, lipsa nu numai de simţ politic, ci de bun simţ elementar etc.

Continuăm cu prezentarea aventurilor simiste care au "încununat" "opera" de fărâmiţare a Mişcării.

Notă: Pentru o înţelegere mai bună a relatărilor memorialistului (pe care le-am reprodus întocmai), am considerat utile câteva comentarii însoţite de subtitluri şi sublinieri în text.

***

HORIA SIMA – "*Prizonieri ai puterilor Axei*" (Ed. "Gordian", Timişoara, 1995)
- citate şi comentarii -

AVENŢURI SIMISTE (continuare)

"COMANDANTUL" RĂTĂCITOR

După sângeroasele întâmplări din ian. 1941, cel care voise să comande cu orice preţ, fără a fi capabil, a fost scos din ţară de un agent SD (Gunne), fiind apoi predat, asemeni unui "*colet*", altor agenţi germani:

"*De la Bucureşti – Sofia – Viena - Berlin, am fost transportat mai mult ca un colet poştal.*" (pg. 19)

Din 23 martie 1941 şi până în 1993, când Sima s-a dus să dea socoteală Celui pe care nu-L putea păcăli, aşa cum făcuse cu legionarii, Sima a fost un pribeag prin buna lui voie, având însă în continuare obsesia de a conduce Mişcarea, de la mii de km distanţă...

BÂIGUIALA "COMANDANTULUI"

Legionarii refugiaţi în Germania au fost internaţi în lagărele Buchenwald şi Rostock.

H. Sima ne povesteşte indignat că el se aştepta să fie "oaspete" al Reichului. Dar iarăşi se încurcă în propria plasă de minciuni, întrucât chiar de la început declară senin că autorităţile germane ştiau deja nu numai că el va accepta domiciliu forţat pentru a nu fi trimis în ţară, dar că îi va convinge şi pe ceilalţi legionari refugiaţi:

"*Odată piesa principală în mâna lor, adică persoana mea, autorităţile ştiau că, prin prezenţa şi influenţa mea, voi convinge toţi legionarii să se supună deciziei luate de guvernul german, de a ne interna cu domiciliu forţat în anumite localităţi.*" (pg. 21)

N. RED.: Deci, nu numai că Sima s-a supus imediat condiţiilor puse de nemţi pentru a i se acorda ocrotire, dar le-a cerut şi celorlalţi acelaşi lucru:

"*Le-am explicat necesitatea de a colabora cu guvernul german în perioada critică a războiului. Aici, pe pământ german, aveam datoria să acceptăm condiţiile în care ni se oferă ospitalitate, chiar dacă acestea nu sunt acelea pe care ni le-am dorit noi.*" (pg. 21)

N. RED.: Nimeni nu l-a obligat pe Sima să accepte prizonieratul pentru a i se acorda ocrotire... Dar dacă ar fi refuzat, ar fi fost extrădat. Şi atunci, evident că pretinsul mare şef legionar a preferat să accepte şi să semneze, în loc să se întoarcă în ţară şi să-şi probeze "eroismul":

"*Orice încălcare a acestui angajament avea ca urmare extrădarea culpabililor în ţară.*" (pg. 28)

"*Am semnat cu inima tremurândă şi cu multă amărăciune în suflet.*" (pg. 28)

N. RED.: "Comandantul" s-a pus la adăpost în străinătate, contrar oricăror principii morale şi legionare, în timp ce în ţară mii legionarii, intraţi într-o cruntă prigoană din cauza dublei lui incapacităţi - de şef al Mişcării şi de om politic – erau condamnaţi la zeci de ani grei de închisoare, şi chiar ucişi:

"*În ţară, Antonescu, sprijinit de prezenţa militară germană în România, umpluse închisorile de legionari. Consiliile de război îi judecau şi îi condamnau la sute de ani de închisoare şi, nu în puţine cazuri, pronunţau sentinţe capitale.*" (pg. 28)

SAMBA PE MORMINTE

La sfârşitul anului 1941, peste 120.000 de ostaşi români căzuseră în lupta de cucerire a Odesei, mii de legionari erau pe front, în linia întâi, şi în închisori.

În acest timp, "Comandantul" Sima găsise că era momentul veseliei şi glumelor: "*Glumeam, râdeam şi fredonam arii, ca şi cum lumea era a noastră.*" (pg. 80)

"*Patru ani de închisori, suferinţe şi morminte, în care interval n-a slăbit nici o clipă teroarea regimului.*" (pg. 71);

N. RED.: În aceste condiţii dramatice pentru Mişcare şi ţară, Sima are neobrăzarea să afirme că soarta cea mai cruntă era a lui, pentru că i se cerea ... renunţarea la şefie!

"*Dar dintre toţi legionarii refugiaţi în Germania, eu aveam situaţia cea mai grea. Eram supus la mari presiuni politice şi morale ca să renunţ la şefia Legiunii.*" (pg. 81)

N. RED.: Apoi, sub titlul "*O vară excepţională*", Sima ne prezintă "tratamentul excepţional" de care s-au bucurat el şi câţiva legionari din partea autorităţilor germane, în vara anului 1942:

"*Când zic excepţională, nu mă refer la climat, ci la tratamentul de care ne-am bucurat din partea autorităţilor germane în vara anului 1942.*" (pg. 93)

N. RED.: Iată însă în ce a constat "tratamentul excepţional" cu care se laudă Sima: poliţiştii germani care îi păzeau pe legionari au râs şi au glumit cu ei o zi întreagă (ei, şi?!); i-au dus să viziteze expoziţia anticomunistă de la Berlin (în care, nota bene, legionarii figurau drept auxiliari ai comunismului!!); le-au prezentat un lagăr de polonezi; câţiva legionari au fost invitaţi în casa poliţistului Wolf.

Mare "minunăţie", într-adevăr, pentru mintea lui Sima care se şi vedea călare în România, cu ajutorul nemţilor! (Evident însă că nu s-a produs nimic în acest sens.)

PERSECUTAT DE PROSTIE

"Activistul" nostru, văzând că nu i se mai acordă nici o atenţie din partea nimănui şi considerând probabil că toate greşelile săvârşite până atunci nu erau suficiente, s-a gândit să-şi suplimenteze palmaresul: a fugit în Italia (15 dec. 1942).

"*Totul depindea de fermitatea lui Mussolini; dacă Ducele îmi va acorda protecţia necesară, potolind irascibilitatea germană, agitaţia de oriunde ar veni, nu se va putea întinde, lipsindu-i terenul de propagare.*" (pg. 103)

N. RED.: Dar Sima scrie chiar la începutul cărţii că "*Mussolini stătea ca un elev ascultător în faţa lui Hitler, care decidea soarta Europei*" (pg. 33) şi că regimul fascist nu-i putea ajuta pe legionari nici măcar în problema asigurării unui refugiu:

"*Ajungând în această stare de descompunere, Mussolini, prizonier al lui Hitler, iar Ciano sabotând Puterile Axei, regimul fascist nu ne putea ajuta, nici cel puţin în problema găsirii unui refugiu în Italia.*" (pg. 33)

N. RED.: Sima a fugit în Italia, deşi astfel şi-a călcat angajamentul scris, luat de bună voie, faţă de cei care îi oferiseră ocrotire (angajamentul de a sta cuminte în "cutiuţa" lui), şi deşi nu exista nici o perspectivă în Italia.

POLITICA SUIRII PE CADAVRE

Sima a fost înştiinţat că, dacă nu se întorcea în Germania, urmau să fie împuşcaţi, ca represalii – nota bene – cei mai buni legionari:

"*Afacerea luase o întorsătură gravă. O serie de camarazi de-ai mei, dintre cei mai buni, erau ameninţaţi să fie împuşcaţi.*" (pg. 108)

N. RED.: Sima însă a acceptat senin împuşcarea camarazilor - în schimbul împlinirii dorinţei lui de a se conversa cu Mussolini!

"*Am ajuns la concluzia că cu toate primejdiile, nu puteam părăsi proiectul politic pentru care venisem în Italia.*" (pg. 108)

N. RED.: "*Proiectul politic*" al lui Sima a constat din vânturarea inutilă, timp de 10 zile prin Italia, fără a vorbi măcar cu portarul lui Mussolini:

"*Rupsesem contactul cu guvernul german şi nu-l înnodasem nici cu guvernul italian.*" (pg. 107)

N. RED.: După 10 zile, Sima a primit vestea că un funcţionar al Ducelui (Mussolini) îi va comunica răspunsul acestuia:

"Mario Appelius îi comunica lui Enescu că un funcţionar al Ducelui îl va întâlni pe D-l Horia Sima pentru a-i comunica acestuia răspunsul lui Mussolini." (pg. 108)

N. RED.: Dar funcţionarul italian nu era altcineva decât un poliţist care, din ordinul lui Mussolini, l-a expediat pe Sima înapoi de unde venise:

"Emisarul Ducelui nu era altcineva decât Senise, chestorul poliţiei din Roma."; "Bietul om nu împlinise decât un ordin al Ducelui." (pg. 109)

N. RED.: Noroc cu poliţia italiană şi germană, mai omenoase decât "Comandantul": l-au găsit pe Sima şi l-au adus pachet înapoi în Germania, scăpându-i astfel pe legionari de la moarte!

"Îi ceream scuze pentru dificultăţile ce le-am creat guvernului italian prin venirea mea în Italia." (pg. 109)

N. RED.: Sima şi-a cerut scuze italienilor pentru o gafă politică - de a veni neinvitat în Italia - dar niciodată nu şi-a cerut iertare miilor de rude îndurerate ale celor ucişi din vina lui, şi nici măcar miilor de camarazi care au suferit zeci de ani de închisoare din cauza multiplelor lui gafe...

ETERNUL FURNIZOR DE PRETEXTE

Ca şi până acum (nov. 1938, sept. 1939, ian. 1941), acţiunile dubioase ale lui Sima au oferit autorităţilor pretextul pentru exterminarea legionarilor:

"După fuga mea în Italia, s-a adăugat o nouă prigoană, care s-a abătut asupra noastră în cadrul prigoanei pre-existente. Deci, o prigoană în prigoană." (pg. 114)

"Incontestabil că fără fuga mea în Italia, nu s-ar fi ajuns la convoiul de legionari internaţi în lagărul de la Târgu-Jiu." (pg. 115)

"Ţara întreagă s-a cutremurat din nou, în urma sutelor de arestări de legionari, care au pătimit apoi în lagăre." (pg. 116)

N. RED.: După înseşi spusele lui Sima, ridicola şi inutila lui fugă în Italia a constituit *"un prilej binevenit de lichidare şi a ceea ce mai rămăsese din falnica Legiune de odinioară"* (pg. 120)!

Scuza infantilă că nu se aştepta la asemenea cruzimi etc. nu rezistă la cea dintâi privire. Chiar Sima a insistat în vol. trecut, *"Era libertăţii"*, că gen. Antonescu era *"capabil de orice crimă"* (a se vedea cap. trecut al serialului). Şi atunci, cum nu se aşteptase la asemenea reacţie?! În plus:

"Guvernul german, în speţă Gestapo, nu s-a mulţumit cu arestarea „manu militari" a legionarilor de la Rostock, ci a extins raza operaţiilor asupra întregului teritoriu german şi chiar asupra anumitor ţări ocupate în cursul războiului." (pg. 118)

N. RED.: Deci fuga lui Sima a generat nu numai prigonirea legionarilor din ţară (unde pretinde că motivul principal ar fi fost "nebunia" gen. Antonescu), ci chiar şi în ţările ocupate de germani!

"Aş putea zice dintr-un fapt anonim, realizat cu discreţia caracteristică poliţiştilor, s-a ajuns la o proiecţie europeană a internării noastre în lagăr." (pg. 116)

N. RED.: Sima ne povesteşte pe şapte pagini (116 – 123) despre ecouri mondiale, despre o "proiecţie europeană" (?!) a ratatei lui fugi: *"goana după legionari", "zguduiri în sânul SS", "urgia din ţară", "nici femeile n-au fost cruţate", "mitraliere la închisori"*!

Mărunţelul personaj se bucură deci, cu adevărat, că a reuşit, în sfârşit, să producă ecouri ale existenţei lui obscure, chiar dacă acestea au fost create doar de imbecilitatea lui, şi s-au soldat cu arestarea ultimilor legionari care scăpaseră din prigoana din ian. 1941 (dezlănţuită tot de el)!

"Cu o energie spectaculară şi-a trimis hoardele de poliţişti şi jandarmi să-i culeagă de pe întreg cuprinsul României pe legionarii care, din diverse motive, se bucurau încă de libertate şi pe toţi aceia care scăpaseră până atunci cu viaţă." (pg. 120)

N. RED.: Este evident pentru oricine faptul că Sima a fost "calul troian", distrugătorul din interior al Mişcării.

ÎNAPOI ÎN CLASA A IV-A

Ca şi cum n-ar fi scris destul până acum despre el însuşi, gâdilându-şi amorul propriu, declară emfatic: *"A sosit momentul să mai vorbesc ceva despre mine."* (pg. 129)

Într-adevăr, notabilă ocupaţia lui: mutat în lagărul de la Sachsenhausen, "Comandantul" juca ping-pong:

"Mai târziu conducerea lagărului a aprobat să ni se instaleze în colţul unde se aflau celulele noastre, o masă de ping-pong, atât pentru distracţie, cât şi pentru a face exerciţii fizice. Am jucat multe partide cu Traian Borobaru, dar cu toate că am ajuns şi eu la o mare dexteritate în mânuirea mingii de ping-pong, n-am ajuns niciodată să devin campion." (pg. 130)

N. RED.: După ce s-a specializat în arta ping-pong-ului, Sima s-a gândit că era cazul să afle câte ceva şi despre originile poporului său!

"Având la dispoziţie atâta timp liber, mi-am făcut planul să-mi însuşesc şi eu ceva din trecutul poporului geto-trac, din care ne tragem şi noi." (pg. 131)

"Am ajuns la concluzia că aparţineam unui neam mare, atât pe linia tracă, cât şi prin romani." (pg. 131)

N. RED.: Noroc cu închisoarea germană, altfel Sima n-ar fi cunoscut originile poporului român, pe care voise să-l conducă!

UN ŞUT ÎN SPATE

Având în vedere că actele "Comandantului" au generat mii de morţi inutili în rândurile Mişcării, acesta nu mai avea, pur şi simplu, nici un drept de a conduce Mişcarea.

Evident că pentru toate gravele greşeli de conducere, soldate cu distrugerea Mişcării, cu mii de legionari ucişi şi alte mii închişi, Sima, ca şef al Mişcării, trebuia să răspundă.

Extrem de pertinentă observaţia comandantului legionar C-tin Papanace, citată chiar de Sima:

„Horia Sima este vinovat de starea în care am ajuns. În consecinţă, el trebuie să plătească şi nu mai poate fi Şeful Legiunii". (pg. 152)

N. RED.: Legionarii, treziţi la realitate din rătăcirea simistă, s-au hotărât să revină la adevărata linie a Mişcării, fixată de Căpitan.

Orice legionar normal şi-ar fi pus "cenuşă în cap" şi s-ar fi retras imediat, predând comanda altcuiva mai capabil, şi ispăşindu-şi gravele greşeli. Dar nu Sima!

NOII COMANDANŢI SIMIŞTI

Prima gradare făcută de Sima a fost avansarea lui Traian Borobaru, partenerul lui de ping-pong, direct la gradul de comandant legionar (sărind peste etapele intermediare de instructor şi comandant-ajutor).

"Înainte de culcare, pe o bucată de hârtie, am scris ordinul de înaintare în grad al lui Traian Borobaru, de la legionar la Comandant Legionar. Era cea dintâi avansare ce-o făceam de când fusesem proclamat Şef al Legiunii." (pg. 160)

N. RED.: Sima, care *"nu avusese timp"* (?!) să-i gradeze nici măcar pe cei care, după propriile-i spuse, luptaseră eroic la 3 sept. 1940, acum, când avea timp, nu s-a putut gândi decât la... Borobaru!

"În timpul guvernării noastre, n-am avut nici atâta vreme disponibilă ca să răsplătesc cu grade pe cei ce s-au purtat eroic la 3 Septembrie, riscându-şi viaţa pentru salvarea patriei." (pg. 160)

N. RED.: Borobaru, absolvent al unei şcoli profesionale, fără nici o activitate în Mişcare, a primit acelaşi grad cu personalităţile elitei legionare, consacrate în ani de luptă şi sacrificii în slujba Mişcării. Meritul noului comandant simist: doi ani de închisoare!

"Cu Borobaru împărtăşisem anii de închisoare şi m-a ajutat mult ca să pot suporta umilinţa şi nedreptatea pe care le sufeream tocmai din partea camarazilor noştri germani." (pg. 160)

N. RED.: Iată, deci, noua "elită" a "Comandantului"!

Pe baza acest principiu sui-generis în Mişcare, Sima ar fi trebuit, atunci, să înainteze la grad de "supercomandant" miile de legionari care făcuseră deja patru ani de închisoare. Dar miile de legionari nu-l *"ajutaseră să suporte umilinţele"* pe Sima, jucând ping-pong cu el, ca Borobaru...

MĂSCĂRICIUL ANGAJAT LA RIBBENTROP

Sima îl considera pe Hitler ca *"principalul făuritor al dezastrului din România"*: *"În ordinea de mărime a cauzelor prăbuşirii de la 23 August, trebuie rectificată opinia de până acum: Hitler a fost principalul făuritor al dezastrului din România. De altminteri, ca şi principalul făuritor al dezastrului celui de-al Treilea Reich."* (pg. 157)

N. RED.: În aceste condiţii, Sima se angajează faţă de ministrul de Externe al lui Hitler să repare el dezastrul României (el, care în condiţii mai puţin grele, nu reuşise măcar să se menţină la guvernare)!

"I-am declarat – Schmidt traducea – că eu sunt gata să-mi asum răspunderea unui guvern care să continue lupta poporului român alături de germani." (pg. 160)

N. RED.: După asumarea răspunderii în faţa ţării, prin discursul ţinut la Radio Donau în 26 aug. 1941, Sima pretinde că el şi Borobaru îşi schimbaseră "radical" preocupările:

"Acum, după ce ne luasem răspunderile în faţa ţării, preocupările noastre s-au schimbat radical." (pg. 163)

N. RED.: Într-adevăr, Sima şi Borobaru n-au mai jucat ping-pong, ci au desfăşurat o activitate intelectuală, pe măsura lor: s-au înţolit!

"În sfârşit, am găsit ce ne trebuia şi îndată ne-am schimbat, uitându-ne unul la altul ca la nişte nou-născuţi." (pg. 163)

N. RED.: După această "importantă" schimbare (a hainelor!), Sima, *"nou născut"*, i-a oferit ajutor concret lui Hitler constând în ... zero barat:

"Ce puteam să fac, când eu am fost ţinut prizonier până la 24 August 1944?" (pg. 163)

N. RED.: După ce îşi luase angajamentul, fără să-l oblige nimeni, Sima constată că iarăşi intrase "cu capul în zid":

"Nu le puteam oferi sprijinul la care se aşteptau, din motivele mai sus amintite. Hitler plătea lipsa lui de previziune politică, acordându-i lui Antonescu toată încrederea, iar pe noi ignorându-ne ca o cantitate neglijabilă." (pg. 163)

N. RED.: Şeful etnicilor germani din România, Andreas Schmidt, s-a întors în ţară pentru a fi alături de camarazii lui în acele momente grele:

"Andreas Schmidt nu s-a mai întors cu noi. El avea alte misiuni. Vroia să se înapoieze în România, pentru ca în aceste momente grele pentru Grupul Etnic German să fie în fruntea compatrioţilor săi." (pg. 164)

N. RED.: În schimb, cel care avea pretenţia, în continuare, să conducă nu numai Mişcarea, ci şi lupta poporului român, a rămas la mii de km distanţă de locul luptei, ca să se îndoape cu cartelele nemţilor şi să răguşească la un microfon pe care nu-l mai asculta nimeni:

"Prin proclamaţii nu se putea rezolva nimic." (H. Sima - ***"Guvernul naţional român de la Viena"***, pg. 12);

"(...) primeam din partea serviciului de protocol trei cartele de alimente, în loc de una, cum avea dreptul fiecare cetăţean al Reichului." (ibidem, pg. 17)

N. RED.: Iată, deci, motivul real al formării "guvernului de la Viena": ca să primească trei cartele de alimente, în loc de una...

(continuare în numărul viitor)

Nicoleta Codrin

UN SCRIITOR DE TALENT: NELU MÂNZATU (NELLO MANZATTI)

(continuare din numărul trecut)

După apariția articolului din numărul trecut despre Nelu Mânzatu, am primit din Germania câteva colete cu cărți legionare, apărute în diverse țări din Europa, multe dintre acestea nefiind încă retipărite în România.

Printre acestea se află și o carte în limba italiană, apărută la editura "Alkaest" din Genova, intitulată *„Guardia di Ferro Al Passo con L'Archangelo - Ritmi Legionari"*. Nu cred că este cazul să traduc titlul, întrucât îl înțelege oricine. Cartea, apărută sub îngrijirea reputatului cercetător al fenomenului legionar Claudio Mutti, are mai multe capitole: *"Cântecul legionar"* de Traian Puiu; *"Suferința, sacrificiul și cântecul"* de Radu Gyr; *"Cum am compus cântecele legionare"* de Ion Mânzatu.

Am avut surpriza plăcută ca pe pagina de gardă a acestui ultim capitol din cartea sus menționată, cel mai amplu, să găsim o precizare, scrisă chiar de mâna lui Nelu Mânzatu (Nello Manzatti) care elucidează dilema în legătură cu numele său. O reproducem: "*Semnată cu numele original pe care l-am schimbat cu cel artistic, deoarece nu era pe placul polițiștilor.*" Deci ambele nume îl reprezintă pe compozitorul și scriitorul legionar. Numele lui ***Nelu Mânzatu*** este asociat cu pseudonimul ***Nello Manzatti***, din rațiuni obiective: genialul compozitor a fost cunoscut de către contemporanii săi cu ambele nume.

Despre cartea ***„Cum am compus cântecele legionare"***, am scris pe larg în **numărul trecut al revistei, când am prezentat COMPOZITORUL Nelu Mânzatu. Așa cum am promis cititorilor, în articolul de față vom vorbi, pe scurt, despre SCRIITORUL Nelu Mânzatu.**

Titlurile celorlalte trei cărți scrise de talentatul Nelu Mânzatu sunt: ***„Nostalgie - Zece cântece de inimă albastră"*** (apărută la Editura "Cartea Pribegiei" din Buenos Aires, în 1952); ***"Îți mai aduci aminte, doamnă?"*** - schițe și nuvele (a văzut lumina tiparului tot în Argentina, la aceeași editură și în același an); ***„Frumoasa cu ochi verzi"*** (la Editura Carpații", Madrid, 1957).

Dintre ultimele trei cărți avem ***„Frumoasa cu ochii verzi"***. Titlul este sugestiv, Nelu Manzatti fiind autorul celebrei romanțe purtând același nume, creată în perioada interbelică. Cartea, apărută în remarcabile condiții grafice, are 300 de pagini și, prin tirajul ei mic (500 exemplare și 40 exemplare în ediție de lux, legate în piele), constituie o raritate, întrucât nu a mai fost reeditată de atunci. Este ilustrată de Emilio de Silva și, așa cum precizează Nelu Manzatti, este ca pe timpul "*când în țară nu încremenise surâsul pe buze*".

În prefața Manzatti precizează, în stil ironic: "*Cele mai multe prefațări sunt scrise din politețe; altele, din amiciție. E greu să zici NU când ești solicitat; e mai ales greu să spui că cel pe care-l prezinți e un dobitoc, că n-are talent sau că scrie cu picioarele. Iată de ce am decis să mă prezint singur, ca prologul din Pagliacci. E, în orice caz, mai prudent. Sunt mai bine se treizeci de ani de când public, nu de când scriu. Fiindcă poți comite literatură pentru tine, pentru iubită sau pentru uzul casnic, fără ca cineva să te publice.*

În țară era mai greu decât în străinătate. Îți trebuie un stagiu îndelung, spre a fi acceptat de gazete sau reviste de literatură. Nu mai vorbesc de o editură, care, cu rare excepții, nu prea tipărea spanac. Cine-i prostul să zvârle bani spre a rămâne cu marfa pe rafturi?

În străinătate însă, revistele românești, politice sau de literatură, acceptă uneori și zarzavat.

Asistăm la fenomenul îmbucurător (doar din punct de vedere numeric), de a vedea că cincizeci la sută din emigranți sunt sau vor fi scriitori. Restul de 50 la sută sunt sau vor fi mari oameni politici. Să se mai spună ca suntem un popor eminamente agricol! (...)

Media este însă în favoarea mea, chiar dacă criticul bucureștean George Călinescu s-a supărat în revistele bolșevice „Contemporanul" și „Glasul Patriei" pentru faptul că „Istoria Literaturii Române" apărută în limba italiană sub semnătura prof. Gino Lupi, mă menționează printre poeții exilului. Dl. Călinescu privește ca un fenomen de decadență că <<literatura exilului a încăput pe mâna lui Manzatti, fost cântăreț de bar>>. De prisos să mă apăr. Regret că n-am fost și cântăreț de bar, poate că aș fi avut mai multe parale. Însă, ***întri altele, știu să cânt sau să compun. Nu e vina mea dacă sunt cumulard.***"

„Frumoasa cu ochii verzi" are două părți. În prima sunt cele 21 de schițe, dintre care amintim doar câteva titluri: *„Câinii"*, *„Aurica*, *„Georgel"*, *„Chibrit"*(portretul sefului de galerie care susținea faimoasa echipă de fotbal "Venus"), *„Coana Mare"*, *„Melancolică"* etc., iar partea a doua a cărții, intitulată *„Portrete de bolșevici și Amintirile lui Gâgă, copil de familie proastă"*, cuprinde 12 schițe, toate prezentate cu scriere de mână, fără nici o literă de tipar, cu greșeli gramaticale intenționate care reușesc să contribuie la caracterul umoristic. Și aici titlurile sunt sugestive, ele spunând aproape tot: *„Noua armă secretă sovietică"*, *„Pătru Groza"*, *„Anișoara Pauker, fostă femeie"*, *„Profesorul Parhon, fost președinte al RPR"*, *„...?..."*, *„Mihail Sadoveanu, lichea națională"*, *„Căprarul general Bodnăraș"*, *„Microbii"*, *„Peștele"*, etc. Schițele se citesc toate cu plăcere, ironia este la tot pasul și de calitate, ceea ce nu plictisește.

Poate, cine știe, în viitorul apropiat, prin retipărirea cărții în România, numele scriitorului Nelu Manzatti să devină tot atât de apreciat ca și compozițiile lui...

Emilian Georgescu

***

VEDERE DE PE "CENTURA POLITICII" (continuare din pag. 5)

România va rămâne față în față cu... Ucraina, o țară imprevizibilă, care trăiește sincer frustrarea ilegitimității din cauza teritoriilor străine, primite de la ucraineanul Nikita Hrușciov, cu aprobarea lui Stalin! *Chiar dacă Emil Constantinescu a semnat Tratatul cu Ucraina, Kievul trăiește aceeași frustrare a hoțului.*

Birștein, investitorul strategic

Rușii resimt aceste evenimente cu tot năduful. Ziarul "*Argumentî i Faktî*" susține că Voronin ar fi fost scos de americani din sfera Moscovei din motive și mai penibile. Cu alte cuvinte, dacă vrem să înțelegem o decizie politică, trebuie să căutăm hoția, iar nu femeia, cum cred francezii! CIA ar fi depistat o rețea internațională de falsificatori de dolari și de euroi. În rețeaua de falsificatori intrase și Oleg Voronin, feciorul prezidentului, cu ajutorul lui Vladimir Molojen, directorul Departamentului Tehnologii Informaționale de la Chișinău, și cu participarea lui Vladimir Kolesnicenko, reprezentantul miliardarului Boris Birștein, care este la fel de rus ca mine. ***Boris Birștein* a finanțat și campania electorală a lui Voronin. El are cetățenie rusă, elvețiană, canadiană și... israeliană.** Oleg Voronin ar fi săltat peste 150 de milioane de euroi. Comuniștii au încercat să-i atribuie lui Iurie Roșca această manoperă, dar nu le-a reușit. CIA l-a forțat pe Voronin să predea "tipamița" de valută falsă și prezidentul a rămas în fotoliu.

Clădirea Parlamentului - Chisinău

După datele oficiale, *Blocul Moldova Democrată* a cheltuit cei mai mulți bani în campania electorală: 1961000 de lei. Pe locul secund, ar fi Partidul Comuniștilor, cu 912000 de lei. Partidul Popular Creștin Democrat a cheltuit 722000 de lei.

"Să-i pupaț chișioarili lu Băsăscu!"

Rusia ar fi dorit să-l impună pe Serafim Urechean și nu a reușit.

Cu o zi înaintea alegerilor, aproximativ o sută de "observatori" din Rusia au fost întorși din drum. Cele trei vagoane în care se aflau rușii au fost decuplate în gara Bulboaca și milițienii lui Voronin i-au ținut acolo 15 ore. Prin urmare, Voronin a stricat rău de tot căruța cu Vladimir Putin. Nadejda, la fel ca speranța, moare ultima.

Traian Băsescu s-a dus la Casa Albă și l-a impresionat pe George Bush prin atitudinea lui dârză și directă. Cârmaciul nostru a băgat Marea Neagră în Biroul Oval. "*Președintele Traian Băsescu este prietenul meu. (...) România s-a dovedit un aliat ferm al libertății. Apreciez sfaturile președintelui României, judecățile sale. Este o persoană care trebuie ascultată în probleme precum Republica Moldova și vecinătatea acesteia*", le-a spus Bush ziariștilor. Trebuie să recunoaștem: nici un șef de stat român nu a intrat cu toroipanul peste președintele Americii ca să-i arate unde este Marea Neagră și ce importanță strategică au România și Republica Molotov în sud-estul Europei. Uneori, în politică, trebuie să fii neconvențional, numai să nu sări calul.

Și atunci să nu-i dai dreptate liberalului Gheorghe Ștefan, zis și Pinalti, ca să-l deosebim de mitropolitul Gheorghe Ștefan? Pe când președintele patriei era la Washington, liberalii se frăsuiau pentru că Traian Băsescu declarase pe sticlă că l-a pregătit pe Teodor Stolojan să preia Guvernul de la București. "Este indamisibil ca șeful statului să nu țină seama de Călin Popescu-Tăriceanu, liderul celui mai important partid aflat la guvernare", a replicat Ludovic Orban la ședința liberalilor. Și atunci a grăit liberalul Gheorghe Ștefan-Pinalti: "Și tăt umblaț, măi, cu chila-n tureatcă? Ar trebui sî-i pupaț chișioarili lu Traian Băsăscu, cî dacî nu iera iel, nișì unu din voi nu ajiunjeț aișì". Și goool! Jos pălăria în fața lui Pinalti!

"La poarta noului"

Iurie Roșca sau Vlad Cubreacov nu pot fi acceptați în jocuri de dimensiuni eurasiatice și pan-americane. Ei sunt naționaliști, adică români adevărați. De aceea, ei nu puteau intra în cărțile celor care au așii puterii în regiune.

Boris Birștein are tentacule enorme, la fel ca Mihail Hodorkovski, ca Boris Berezovski, ca Boris Abramovici și tot neamul lor.

Este adevărat, Oleg Voronin are cea mai tare bancă din Chișinău, iar Oleg Smirnov, feciorul acelui Lenin întârziat, se ocupă cu eleganță de holdingul "Șerif" de la Tiraspol. Dar **investițiile strategice** le fac alții, nu ei și **nici rușii de la Moscova**. Compania *Saint Guidon Invest NV* a lui ***Daniel Goldenberg***, un azer de-al meu din Baku, a cumpărat Termocentrala de la Kuciurgan, cea mai mare unitate energetică din Republica Molotov. ***Daniel Goldenberg* are și cetățenie israeliană** și deținea un fond de numai 1450 de dolari la o bancă din Elveția când a făcut gheșeftul cu Termocentrala de la Kuciurgan. Este însă tot un apropiat de-al lui ***Boris Birștein***, care ar vrea să controleze și Combinatul Siderurgic de la Râbnița din Transnistria, mai modern decât Combinatul de la Galați. Trebuie reținut apoi că Fabrica de confecții *Zao Odema* de la Tiraspol a fost preluată în aceleași condiții de compania americană "***Hertz** Investment Group*".

Iar acum să facem sinapsa cu opțiunea electorală.

Afacerile rămân afaceri, indiferent de unde ar veni capitalul de tip mafiot. **În anul 2000, un bătrân din Basarabia putea cumpăra cu o pensie medie 10 kilograme de salam. Acum, poate lua doar patru kilograme.**

El a vrut să-i fie mai bine și l-a ales pe Voronin. Vorba fabulistului: ***"Așa e soarta boului, / - Vițel adult - / Să stea la poarta noului / Puțin mai mult."***

DUMINICA FLORIILOR

Duminica dinaintea Paștelui este sărbătoarea Floriilor.

Biserica îi acordă o mare însemnătate, socotind-o **printre cele 12 Sărbători împărătești ale anului**. Și iată de ce: intrarea triumfală a lui Iisus în Ierusalim este singurul moment din viața Sa pământească în care El a acceptat să fie aclamat ca împărat. De data aceasta, chiar **El singur își pregătește intrarea conform profețiilor, ca să fie recunoscut după Lege că este Mesia.**

Iisus voia să precizeze El însuși, din timpul vieții, că este Mesia, împăratul lumii cel așteptat, a cărui împărăție nu va avea sfârșit.

Dar dacă unii L-au întâmpinat ca pe împăratul, alții s-au întărâtat împotriva Lui, ca și la intrarea Lui în lume. La Naștere, magii I-au adus daruri ca unui rege, păstorii I s-au închinat ca Celui vestit de îngeri, ca Mântuitorului lumii; Irod însă a scos sabia ca să-L ucidă. La intrarea în Ierusalim, regăsim tot două categorii: unii - "*Osana*" ("*Binecuvântat*"), alții - "*Răstignește-L*".

Fariseii și cărturarii au hotărât răstignirea Lui, chiar înainte de a-L judeca. Deși au văzut puterea Lui Dumnezeiască prin care L-a înviat pe Lazăr, deși au văzut minunile, faptele, învățătura Lui, nimic n-a putut să-i convingă. "*Trebuie nimicit. Ne încurcă, ne împiedică de a ajunge să dominăm noi peste toate popoarele lumii.*"

Și până astăzi, în locul magilor, adevărații oameni de știință se inspiră de la adevărul adus de Dumnezeu în lume; și până astăzi, în locul păstorilor oamenii cu inima curată se închină înaintea Lui; dar tot până astăzi în locul lui Irod și al fariseilor, urmașii lor scot sabia ca să-L nimicească; dacă se poate - să-L scoată cu totul din istorie.

***

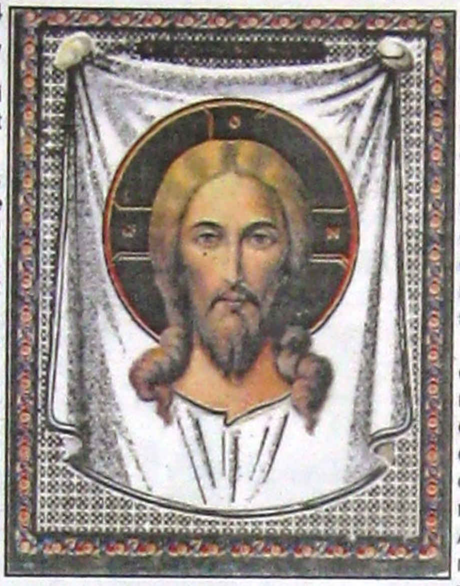
SFINTELE SĂRBĂTORI ALE PAȘTELUI

PRIMA ZI DE PAȘTI

În anul când Mântuitorul a murit pe Cruce, ziua de 14 cădea într-o zi de vineri; iar învierea a avut loc a treia zi, duminica.

De atunci, cum a stabilit Sinodul I de la Niceea, noi sărbătorim Învierea în duminica ce urmează imediat după luna plină și după echinocțiul de primăvară.

Nu putem sărbători Paștele deodată cu iudeii, întrucât Iisus a înviat după Paștele lor. (Cuvântul ***Paște*** înseamnă "*trecere*" și vine de la ebraicul "pascha". În primul Paște, poporul, scăpat de moarte prin sângele mielului pascal, a trecut de la robie la libertate. Paștele a continuat să reprezinte, pentru fiecare om în parte, și pentru întreaga omenire, o trecere atât de la moarte la viață, cât și o trecere de la robia păcatelor la starea de libertate.)

"Ultimul dușman", moartea noastră sufletească și trupească a fost biruită. Hristos ne-a dăruit tuturora putința de a trece de la viețuire și moarte, la viața cea vie și veșnică. Viața mea, în care am cunoscut atâtea frământări, atâtea dureri, atâtea năzuințe, nu se încheie cu mușuroiul de pământ, ci în Hristos: știu că voi cunoaște adevărata viață și viața fără de sfârșit.

Chiar dacă oamenii încearcă pe calea lor proprie, exclusiv umană, se vor convinge, până la urmă, că fără Dumnezeu nu pot atinge și cunoaște adevărata Viață. **Nu se poate ca tu, făptură, să fii fără Creator. Nu se poate ca tu, copilaș, să fii fără tată și mamă.**

Dumnezeu ne îngăduie calea de experimentare a Binelui și a răului pentru că noi suntem cei care ne-am ales-o. Dar calea reală este Hristos.

Amarul, tragedia vieții umane este că noi folosim și exploatăm această creație înțeleaptă, spunând însă în același timp că nu există altă înțelepciune în afară de noi, că noi suntem cei înțelepți. Noi exploatăm înțelepciunea, pe care a făcut-o înțeleptul înțelepților, dar ne socotim pe noi a fi cei înțelepți.

Celor care L-au primit și îl primesc, le dă putere să devină fii ai înțelepciunii, fii ai lui Dumnezeu. **Ce mare dar! Eu, om, o gâză, de mine să depindă să-L primesc sau nu, să devin sau nu, fiu al lui Dumnezeu! Ce crucială alegere stă în fața mea!** Iisus a coborât pentru toți, a murit pentru toți și ne-a dăruit tuturora învierea și viața veșnică.

Dumnezeu-Cuvântul a îmbrăcat haina mea, haina mea de om. Și s-a sălășluit printre noi, a fost ca unul dintre noi, a vorbit în graiul nostru, a suferit, a simțit, tot așa cum simțim noi, și frigul, și foamea, și durerea. Se deosebea de noi doar că era în afară de păcat. Eu sufăr și de păcat, în mine mijește răul, am patimi, am înclinații spre rele, la Dânsul acestea nu erau. El era ca omul cel dintâi, Adam, care, înainte de Cădere, nu avea aceste înclinații spre rău. Dar Iisus a luat de bună voie asupra Sa tot răul, toate păcatele, toate defectele, toate abaterile noastre. Pe toate le-a luat asupra Sa, le-a pironit pe Cruce și prin moartea Sa a răscumpărat moartea noastră, a omenirii întregi.

Creatorul și-a făcut din umanitate un locaș al Său. "Dumnezeu s-a făcut Om, ca să-l facă pe om Dumnezeu", spun Sfinții Părinți.

A DOUA ZI DE PAȘTI

Astăzi, a doua zi de Paști, se vorbește despre ***Sfântul Ioan***.

Pentru toți, imediat după înviere, Iisus se arată și ne deschide calea: "*Ușile casei unde se aflau ucenicii fiind încuiate, a venit Iisus și a zis: Pace vouă... Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, Vă trimit și Eu pe voi. Și acestea zicând, a suflat și le-a zis: Luați Duh Sfânt. Cărora veți ierta păcatele, se vor ierta și cărora le veți ținea ținute vor fi*". (Ioan XX, 19-25) Prin aceste cuvinte și prin Duhul Sfânt Iisus a Instituit Taina Preoției, a Duhovniciei și a Spovedaniei.

Prin Hirotonie, ***Apostolul și urmașul lui, Preotul*, devine *un Trimis* pentru a săvârși Sfintele Taine**, a învăța cuvântul lui Dumnezeu și a lupta cu prințul lumii, Satana. Prin Duhovnicie preotul a primit sarcina și marea putere de a judeca și de a lega sau dezlega păcatele oamenilor în numele Sfintei Treimi.

Tot omul este păcătos și prin păcat este legat și rob al Satanei. Singura lui posibilitate de a se dezlega și elibera de păcat este pocăința și spovedania. **Preotul duhovnic, primind mărturisirea, iartă și dezleagă în Numele Sfintei Treimi. Astfel, Satana este scos din sufletul omului și din lume prin lucrarea Duhului Sfânt.** Nimeni nu poate birui răul din el, decât prin Duhul Sfânt.

Iisus a dăruit Duhul Sfânt Bisericii, prin Apostoli.

Iisus instituie această Taină imediat după ce a biruit moartea, pentru a ne da putința și a ne arăta importanța trecerii noastre de la starea de robi ai păcatului, la starea de fii ai lui Dumnezeu.

A TREIA ZI DE PAȘTI

Apropiindu-se de sat, ucenicii L-au rugat "Rămâi cu noi, căci ziua a trecut și este spre seară". Iar când s-au așezat la masă, Iisus a luat pâinea și binecuvântând, a frânt și le-a dat. Atunci li s-au deschis ochii și L-au cunoscut; El însă, s-a făcut nevăzut.

Dacă la Cina cea de Taină Iisus a săvârșit prima Liturghie cosmică înainte de Jertfa Sa, dacă, răstignit fiind, a săvârșit o Liturghie a Crucii, la Emaus a săvârșit prima Liturghie după învierea Sa. Cina cea de Taină continuată în ***Sfânta Liturghie*** devine în acest fel o "colaborare divino-umană" pentru alungarea răului din lume și instaurarea împărăției lui Dumnezeu și a dreptății Sale. Nu este dar mai mare făcut nouă, oamenilor, decât Sfânta Liturghie. Ea reprezintă centrul creștinismului.

După cum El a rămas împreună cu cei doi ucenici la Emaus, la rugămintea lor, tot așa **El coboară la rugămintea noastră, a Bisericii. La fiecare Sfântă Liturghie are loc o venire a lui Iisus în lume.** Fiecare Sfântă Liturghie reprezintă o întâlnire a noastră cu Iisus Hristos Cel Viu. Noi trebuie să ne desprindem de noi înșine și de lume, pentru ca înălțându-ne, prin Duhul Sfânt, să putem trăi această sfântă realitate.

Trecerea de la rău la bine nu se face automat, mecanic, ci prin stăruința noastră continuă, pentru purificarea și transformarea sufletului: să devenim oameni ai adevărului, să devenim cumpătați, milostivi, smeriți, curați cu inima. Această schimbare înseamnă învierea noastră moral-spirituală.

De 2000 de ani, Iisus, cu bunătatea, cu blândețea, cu înțelepciunea Lui, **bate la ușa inimii fiecăruia, ca să-l deschidem...**

El ne-a cuprins pe toți în Trupul Său cosmic, s-a jertfit, a biruit pentru toți, lăsând însă ca fiecare să-și aleagă și să-și hotărască viața sa.

Libertatea nimănui nu este știrbită, **fiecare a rămas liber să se integreze - sau nu - în Hristos și să câștige - sau nu - împărăția lui Dumnezeu.**

(Extrase din cartea "*Semnificația marilor sărbători creștine*" – preot Boris Răduleanu)

A ÎNVIAT HRISTOS, SĂDIND PESTE TOATĂ LUMEA, PÂNĂ LA SFÂRŞITUL VREMII, SPERANŢA, NĂDEJDEA CĂ NICIODATĂ NU VOM PIERI SUB PIATRA NEDREPTĂŢILOR, ORICÂT DE GREU AR FI AŞEZATĂ PESTE FIRAVELE NOASTRE TRUPURI.
VOM ÎNVIA, VOM BIRUI.

(CORNELIU ZELEA CODREANU – "ÎNSEMNĂRI DE LA JILAVA")

IMNUL ÎNVIERII

VALERIU GAFENCU

Poezie pusă note tot de Valeriu Gafencu. După 1989 acest Imn a fost ascultat în fiecare an **în noaptea de înviere,** în timpul predicii, la **Biserica Sapientei,** cântat de regretatul preot Constantin Voicescu.

Vă cheamă Domnul slavei la lumină,
Vă cheamă mucenicii-n veşnicii,
Fortificaţi Biserica creştină,
Cu pietre vii zidite-n temelii.

REFREN: ***Veniţi, creştini, luaţi lumină,***
Cu sufletul senin, purificat!
Veniţi, flămânzi, gustaţi din cină,
E nunta Fiului de Împărat!

Să crească-n inimile noastre-nfrânte,
Un om născut din nou, armonios,
Pe chipurile voastre să se-mplânte
Pecetea Domnului Iisus Hristos.

Un clopot tainic miezul nopţii bate
Şi Iisus coboară pe pământ,
Din piepturile voastre-nsângerate
Răsună Imnul Învierii Sfânt.

VALERIU GAFENCU
(1921 - 1952)
Student la Drept şi la Filosofie
Legionar - numit "*Sfântul închisorilor*"

S-a născut în *Basarabia*, com. Sângerei din jud. Bălţi, în 1921, ca **fiu al unui înflăcărat naţionalist care fusese deputat în *Sfatul Ţării*, votând în 1918 unirea Basarabiei cu România.**

(La ocuparea Basarabiei de către bolşevici, în 1941, Vasile Gafencu, tatăl lui Valeriu, a fost deportat şi nimeni n-a mai ştiut nimic despre el.)

Valeriu a urmat Liceul "Ion Creangă" din Bălţi, intrând în ***Frăţia de Cruce*** de acolo, apoi a devenit **student al *Facultăţii de Drept*** şi al celei ***de Filosofie*** din **Iaşi** şi a preluat, în calitate de **legionar, conducerea unui grup al *Frăţiilor de Cruce* de aici.**

Arestat în ian. 1941 şi condamnat la **25 de ani de muncă silnică**, a avut ca **martori ai apărării mulţi profesori universitari**, dar sentinţa a rămas definitivă şi şi-a executat nemeritata pedeapsă la Aiud, Piteşti şi Târgu Ocna.

După venirea comuniştilor la putere, a fost transferat de la Aiud la Piteşti, unde a suportat un regim extraordinar de dur şi inuman, **dar nu s-a supus cumplitei "reeducări" comuniste, devenind astfel o legendă. Nu a putut fi convins, cu nici un preţ, să-şi abjure credinţa creştină, românească şi legionară, iar la Târgu Ocna, unde a fost transferat, a reuşit, prin exemplul său, să împiedice "reeducarea" de aici!**

Numeroasele şi grelele boli contractate în regimul dur de detenţie al închisorilor Aiud şi Piteşti, în loc să-l încovoaie, l-au întărit şi desăvârşit sufleteşte şi duhovniceşte. De aceea camarazii (şi toţi cei care l-au cunoscut) l-au numit "***sfântul închisorilor***". Şi mulţi aşteaptă cu nerăbdare clipa canonizării lui...

În închisoare a compus poezii, care se cântau în celule, adevărate rugăciuni închinate lui Dumnezeu. **Nu au fost publicate niciodată până acum în ţară în vreun volum de poezii.**

După 1989 au fost cântate în Biserică: "***Imnul învierii***" compus de Valeriu Gafencu a fost ascultat în fiecare an în noaptea de înviere, în timpul predicii, la **Biserica Sapientei**, cântat de neuitatul şi regretatul *preot Constantin Voicescu.*

A murit în temniţă, la 18 febr. 1952, la vârsta de 30 de ani, după 11 ani de detenţie, iar trupul lui a fost aruncat într-o groapă comună...

Noi încercăm să ducem mai departe glasul rugăciunii sale...

***

Hronic Legionar - Aprilie -

1923 - Ion I. Moţa este ales preşedinte al *Centrului Studenţesc* din Cluj "Petru Maior" (8 apr.)

1930 - Căpitanul înfiinţează *GARDA DE FIER*, organizaţie de tineret împotriva comunismului (13 aprilie)

1934 - *Căpitanul şi ceilalţi conducători legionari sunt achitaţi de Consiliul de Război şi Tribunalul Militar al Capitalei în procesul I. Gh. Duca* (5 apr.)

- Congresul Studenţesc anual al *UNSCR* se ţine la Herculane; **comandantul legionar Traian Cotigă este ales preşedinte al *UNSCR* (*Uniunea Naţională a Studenţilor Creştini Români*)** (20 apr.)

1935 - Congresul studenţesc de la Craiova, prezidat de comandantul legionar şi preşedinte al *UNSCR*, Traian Cotigă, unde Ion I. Moţa este ales preşedinte de onoare al *UNSCR* (18 apr.)

1936 - Congresul studenţesc de la Tg. Mureş, unde este declarată lupta împotriva corupţiei politicianiste (2 - 3 apr.)

- apare la Sibiu cartea "*Cranii de lemn*" - Ion I. Moţa (2 apr.)

***

Anul acesta, pe 13 aprilie, comemorăm **un an** de la trecerea în veşnicie a camaradului părinte **protopop DUMITRU POPA din Freiburg, membru al *Senatului Legionar.***

DUMITRU POPA
Ofiţer, preot, legionar, membru al Senatului Legionar
1913 – aprilie 2004

Născut la 13 iulie 1913 în com. Aldeni din jud. **Buzău**, fiu şi nepot de preot, Dumitru Popa a fost atras încă din copilărie de cultul bisericii creştine, împlinindu-şi menirea după multe şi rodnice alte activităţi în slujba neamului românesc şi a creştinismului.

Încă din vremea când era student al Politehnicii din Bucureşti, viitorul preot de mai târziu **a devenit legionar**; în 1940 a devenit **ofiţer** de rezervă în prestigioasele **batalioane ale Vânătorilor de Munte**, iar după tragicele evenimente din ian. 1941 **s-a refugiat în Germania**, fiind internat în **lagărul de concentrare de la Buchenwald alături de ceilalţi legionari**. După război a rămas în Germania, câştigându-şi existenţa ca agricultor, iar din 1963, fiind nevoie de un preot ortodox pentru românii de aici, a fost **hirotonisit preot de către Patriarhul Constantinopolului, slujind timp de 40 de ani ca paroh al Comunităţii Româneşti din sudul Germaniei**, şi ajungând la gradul de protopop.

Îmbinând activitatea în slujba Bisericii Ortodoxe cu cea în slujba ţării, a neamului românesc şi a Mişcării, **părintele Dumitru Popa şi-a urmat şi în exil, neabătut, crezul legionar, contribuind la întreţinerea vestitei *Biblioteci Româneşti* de la Freiburg, a *Căminului Moţa – Marin* şi ajutând refugiaţii români şi camarazii din ţară.**

A avut fericirea să-şi încheie viaţa pământească la slujba de Paşti, în biserică, iar ca urmare a dorinţei lui, **osemintele i-au fost aduse** şi îngropate în ţară, **în locurile natale**.

Dumnezeu să-l odihnească în loc luminat, cu verdeaţă!

Redacţia

 (continuare din pag. 4)

MAREA MOARTĂ

O jumătate de zi am făcut o baie excelentă în Lacul Tiberias, iar o zi întreagă în Marea Moartă, cel mai jos punct terestru de pe glob, la 400 de metri sub nivelul mării. Este înconjurată de cel mai sterp peisaj din lume: stânci abrupte de culoare roșie, peșteri, în care (în anul 1947) un păstor beduin a descoperit o interesantă colecție arheologică: pergamente datând din primele secole înainte de Hristos și după, păstrate în niște recipiente, cunoscute în toată lumea ca „Manuscrisele de la Marea Moartă". Apa caldă și cumplit de sărată a mării unde, plutind fără a face o mișcare, poți admira peisajul selenar al vechilor munți, atrage în tot timpul anului un număr mare de turiști, cei mai mulți din Peninsula Scandinavă și Germania, fanatici ai sănătății și iubitori ai soarelui torid. O baie aici este o experiență unică: se poate pluti asemeni unui dop de plută, având posibilitatea de a citi o carte! Salinitatea apei este de zece ori mai mare decât a oceanelor, care însă poate provoca dureri serioase celui care are cea mai mică zgârietură!

În partea sudică a Mării Moarte se află un ***kibbutz*** pe care l-am vizitat, pe nume **Ein Gedi**, care este, în viziunea israeliană, un colectiv agricol sănătos. Actualmente sunt în Israel 270 de kibbutzuri unde trăiesc 130.000 de oameni, reprezentând 2,5 la sută din populația țării, dar producând 33% din bunurile agricole ale țării și 6,3% din produsele manufacturiere.

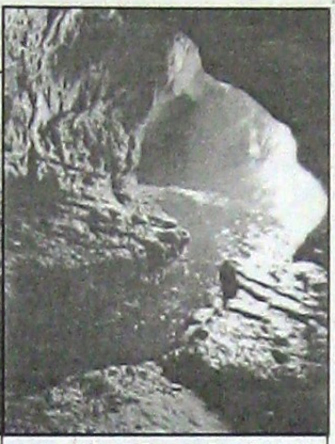
De aici am vizitat **anticul oraș MASADA,** aflat pe o stâncă înaltă de 300 m deasupra Mării Moarte, care este cel mai spectaculos vestigiu arheologic. În acest loc dezolant, în anul 43 î. Hr., Irod a cucerit o fortăreață pe care a amenajat-o, a construit un palat, destul de bine conservat, cu băi romane și cisterne uriașe pentru apă, săpate în stâncă, cu un sistem ingenios de încălzire.

AKKO

Dar dintre orașele vizitate cel mai mult mi-a plăcut Akko, aflat în apropierea frontierei de

Akko – Orașul Cruciat – Arcada Curcubeului

Akko – Orașul Cruciat

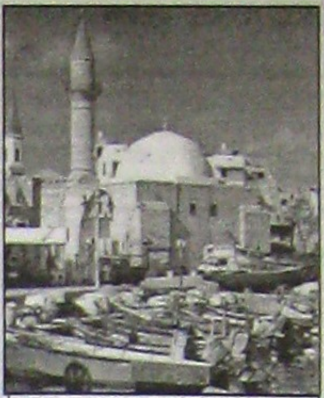
nord, la granița cu Libanul. Vechiul zid dinspre mare, construit de Cruciați, se ridică deasupra Mediteranei; pe acesta sunt multe arcade gotice în care funcționează multe cafenele și mici restaurante ce servesc, cu precădere, mâncăruri din peștele prins în urmă cu doar câteva ore.

Orașul a atins apogeul în perioada Cruciadelor, și s-a menținut astfel cca. 200 de ani, până în 1292, în a treia cruciadă (condusă de Philip Augustus al Spaniei și Richard Inimă de Leu al Angliei).

În 1799 Napoleon a fost asediat aici de flota engleză și înfrânt după un asediu de două luni.

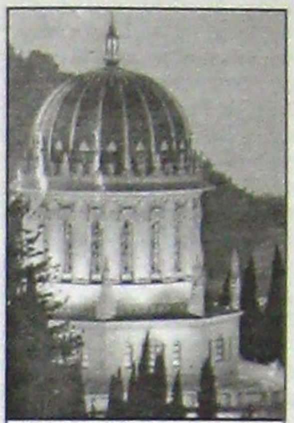
În cetate se află cel mai interesant loc, dramaticul și umedul ***Oraș Cruciat Subteran***, precum și ***Souk***-ul, fascinanta ***Piață Orientală***.

HAIFA

Haifa – Portul

Haifa este **portul principal** al țării, unde evreii și arabii trăiesc în armonie (ceea ce nu se poate spune, de exemplu, în Nazaret, unde *intifada* - aruncatul cu pietre - este la ea acasă). Poate această armonie se datorează faptului că aici se află ***Altarul*** și ***Grădinile Bahai***, și că aici Mirza Ali Mohamed, în 1850, a fondat o credință universală, bazată pe frăție, dragoste și caritate, adepții ei având o limbă și o religie comună. Ideea centrală a acestei credințe este că Moise, Hristos, Buddha și Mahomed sunt mesagerii trimiși de Dumnezeu în diferite părți ale lumii, în diferite perioade, toți propovăduind o filosofie similară. Se spune că și Regina Maria ar fi aderat la credința Bahai.

Haifa – Templul Bahai

Haifa este un oraș modern, așezat pe o înălțime de unde se vede frumoasa panoramă a portului. Ca să ajungi în oraș, poți lua telefericul și te poți plimba cu metroul, fiind singura localitate din Israel care dispune de acest mijloc de transport. Orașul este muncitoresc, din cei 300.000 de locuitori 120.000 sunt salariați în industrie (excluzând turismul și domeniul public).

În afara Altarului și Grădinilor Bahai, am văzut ***Piața Carmel*** și, coborând pe o pantă, districtul rezidențial ***Carmelul Francez***, aici găsindu-se ***Mănăstirea Carmelită***, fondată în secolul al XII-lea de un mic grup stabilit aici pentru a se devota ascetismului, singurătății și rugăciunii.

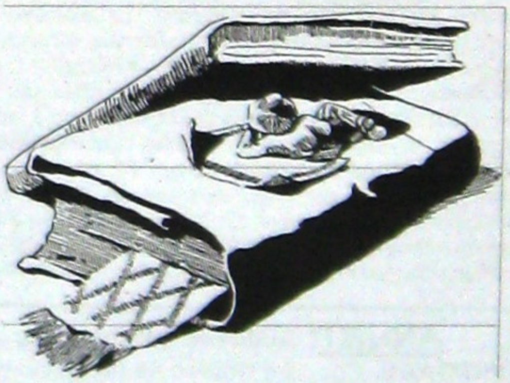
Ca și în celelalte orașe israeliene, și aici am auzit vorbindu-se românește pe străzi. O doamnă slăbuță, mignonă, cu ochi negri și vioi în ciuda vârstei sale înaintate, a intrat în vorbă cu grupul în care ne aflam și ne-a spus că este din București, a venit în Israel de circa 5 decenii și s-a recomandat: Angelica Rozeanu. Pentru cei tineri numele ei nu spune nimic, din păcate; pentru cei cu părul alb și care au iubit sportul, ca mine, reprezintă cea mai mare jucătoare de tenis de masă din lume (cucerind în anii '50 nenumărate titluri mondiale cu echipa României la fete simplu, dublu fete și dublu mixt). Dar în România zilelor noastre numele ei este total necunoscut, ca și cel al săritoarei în înălțime, Iolanda Balaș, în timp ce lui Dobrin sau lui Dinu, fotbaliști care nu au adus nici un trofeu internațional țării noastre, „fanii" le pomenesc mereu numele, ba chiar cer să le fie ridicate și statui...

Nu am văzut, deși am dorit, cel mai sudic și cel mai frumos oraș al Israelului, de fapt o stațiune turistică la Marea Roșie, Eilatul. Căldura, oboseala, timpul limitat, dar desigur distanța de circa 500 de km de la Tel Aviv (străbătând deșertul Negev care acoperă 60% din suprafața Israelului, și în care trăiește 10% din populație, majoritatea beduini în corturi), au constituit „argumentele" de a amâna această călătorie. Dar sper că o voi face: Israelul trebuie revăzut.

***

Concurs

"ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEȘTI"
- premii în cărți -

Condiții de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariției revistei. Premiile se vor ridica de la redacție.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII MARTIE: *"În cadrul raporturilor dintre Stat și Mișcare, cine a tras prima oară, când și de ce?"*

a fost dat de elevul Valeriu Bidiga din București, care a câștigat cartea *"Din prigoane în prigoane"* de Tudor Cucu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Așa cum spunea Căpitanul, ***violența nu a constituit o metodă sau un principiu legionar***, ci s-a produs – **rar** – **ca reacție la abuzurile și crimele autorităților** care încălcau legea, în loc să o respecte.

Nu legionarii au tras primii, ci autoritățile.

Prima victimă, semnalată la 22 nov. 1933, a fost un legionar - studentul Virgil Teodorescu din Constanța care a fost împușcat în spate de un jandarm în timp ce lipea afișe pentru Mișcarea Legionară, aceasta participând oficial și legal la alegerile parlamentare!

Împușcarea lui I. G. Duca la 29 dec. 1933 a survenit ca reacție disperată, de apărare, față de **abuzurile și ilegalitățile comise tocmai de cei care erau obligați să respecte legile și viața oamenilor** (autoritățile)*: I. G. Duca ajunsese prim ministru în urma angajamentului public față de cercurile financiare mondiale de a extermina Mișcarea Legionară (adică tineretul român naționalist și creștin), și se ținuse de cuvânt,* **la 10 dec. 1933 mii de legionari fiind arestați fără forme legale, bătuți și schingiuiți**, iar Garda de Fier dizolvată, fără justificare, prin simplu Jurnal al Consiliului de Miniștri.

(În același an, au fost asasinați (tot de către autorități, fără ca respectivii legionari să fi avut vreo vină, fie ea și imaginară): Niță Constantin (în Iași), la 28 nov.; Sterie Ciumetti (în București), la 29 dec.; Toader Toma (în com. Borcea din Tecuci), la 30 dec. La 12 ian. 1934 a murit legionarul Gh. Negrea din Severin, ca urmare a schingiuirilor de către jandarmi.)

ÎNTREBAREA LUNII APRILIE: Numiți câteva diferențe majore între legionarism și comunism.
PREMIU: *"Totul Pentru Țară, Neam și Dumnezeu"* de Tudor Cucu.

Revista se difuzează la chioşcurile RODIPET din BUCUREŞTI şi din toate reşedinţele de judeţ ale ţării,
precum şi în alte localităţi pe care nu le mai enumerăm.
Vă rugăm cereţi revista: distribuitorii n-o afişează!

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA (secretar redacţie)
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37, SECT. 3, BUCUREŞTI, **Tel.: (021) 322 3832**

Marian Rotaru – Bârlad: Nu credem că revista noastră se va afla vreodată pe biroul actualului ministru al Culturii. Credem, în schimb, că îndobitocirea românilor face parte din amplul - şi mai vechiul - program de înrobire - la care contribuie din plin guvernanţii noştri – unii chiar în mod conştient, pentru diverse avantaje. Dar cum luptăm pentru retrezirea conştiinţei naţionale, vom publica scrisoarea dvs., ca luare de atitudine faţă de actuala şi grava problemă a culturii din România, în numărul viitor al revistei, întrucât luna aceasta, existând multe priorităţi (centenar Ion Banea, aniversări, sărbătoarea Învierii şi cinstirea memoriei "Sfântului Închisorilor" cu această ocazie, articolul neaşteptat primit de la prof. Ion Coja etc.), nu am mai avut spaţiu, pur şi simplu.

Grigore Popovici – Rădăşeni: Dragă Bădie, vă mulţumim pentru noua expediţie de "*Poezii anticomuniste şi pamflete afumate*", foarte "gustate" de toţi cei care le-au citit. Acum avem, în sfârşit, suficiente exemplare pentru a le împrumuta oricui, nu numai prietenilor. Ne-au delectat, de asemeni, şi ultimele poezii trimise şi vom mai publica din creaţia dvs., cât de curând! (Din păcate, din lipsă de spaţiu, n-am putut în acest număr). Sunt binevenite asemenea versuri tonice, cu suflul pământului străvechi, cu frânturi de cer, ironie fină şi grai simplu. Vă transmitem aprecierile la adresa dvs., care mai vin şi acum!

Daniel Streileţi – Lugoj: Declaraţia de principii a Mişcării Legionare se referă la graniţele României de la 31 dec. 1939, deoarece atunci graniţele României erau cele fireşti: Basarabia, Bucovina de nord, Cadrilaterul şi Ardealul făceau parte din România, acestea fiind pierdute abia în 1940. Pactul Ribbentrop – Molotov din 23 aug. 1939 era un pact de neagresiune germano – rus, care delimita zonele de interes în Balcani ale celor două puteri în zona Mării Balitice şi Mării Negre, printre altele URSS specificând interesul pentru Basarabia, iar Germania declarându-şi dezinteresul în această problemă. Abia la 29 martie 1940 Molotov a abordat problema Basarabiei, şi abia la 23 iunie 1940 ministrul de Externe sovietic a solicitat Germaniei separarea Basarabiei de România. Dacă măcar în 1939 România ar fi adoptat linia politică preconizată de Căpitan (de alianţă cu Germania, marea putere de atunci a Europei), graniţele noastre nu ar mai fi fost ciuntite. Dar politica dusă de Titulescu şi Carol al II-lea a fost de ostilitate şi de duplicitate (din 1939) faţă de Germania, România mizând pe alianţa - neserioasă - cu Franţa şi Anglia. Abia la 1 iulie 1940, după ocuparea Poloniei, după ofensiva germană în Vest, ocuparea Parisului – fără luptă - de către trupele germane, şi după armistiţiul dintre Franţa şi Germania, România a renunţat la iluzoriile garanţii franceze şi engleze, dar era prea târziu. Iar adversitatea dintre Căpitan şi Titulescu se datora tocmai politicii externe nefaste duse de Titulescu (şi nu din cauza părerii eronate a acestuia despre Mişcare)!

Liviu Anghel – Sibiu: S-au scris multe, pro şi contra, despre tratamentul aplicat legionarilor de Ion Antonescu în cursul războiului, unii susţinând că legionarii au fost persecutaţi, iar alţii că ar fi avut parte de un tratament corect. Realitatea istorică este următoarea: la începerea războiului au fost trimişi pe front numai legionarii care nu fuseseră condamnaţi pentru rebeliune, apoi, un an mai târziu, în 1942, din cauza înăspririi războiului, au fost înrolaţi şi cei care aveau condamnări până în cinci ani. Pentru această categorie s-a înfiinţat centrul de instrucţie de la Sărata, formându-se batalioanele numerotate de la nr. 991 până la 1010 şi totalizând cca 12000 oameni, şi, într-adevăr, legionarii din aceste batalioane au fost supuşi unui regim de exterminare: spre deosebire de ceilalţi combatanţi, nu primeau nici soldă şi nici permisii, nu aveau voie să primească scrisori sau pachete de la familie, iar pierderile (morţii şi răniţii) nu erau completate, ca la alte unităţi, batalioanele respective luptând în continuare cu efectivele rămase, până la totala nimicire. În plus, legionarii din aceste batalioane, chiar dacă aveau gradul de ofiţer sau subofiţer, erau degradaţi la simpli soldaţi, şi chiar dacă se distingeau în luptă, nu erau avansaţi, iar alături de legionari, a fost comasată, special, toată pleava societăţii: hoţi, dezertori, criminali. (Notabil este faptul că, sub influenţa legionară, aceste unităţi de luptă deveniseră, în scurt timp, exemple de disciplină şi abnegaţie.) Majoritatea covârşitoare a legionarilor din aceste batalioane a pierit, în închisori rămânând cei cu condamnări mai mari de cinci ani (după 1945 au fost predaţi direct comuniştilor, ei nebeneficiind de amnistia dată de regele Mihai).

Iustin Bleahu – Aiud: Denumirea de arian nu au inventat-o naziştii: conform dicţionarului explicativ al limbii române, acest cuvânt are o vechime de câteva sute de ani, desemnând popoarele indo-europene, rasa albă. Nu există nici o legătură cu termenul arianism (care desemnează erezia alexandrinului Arie, condamnată de Sinodul din Niceea în 326 D.Hr., care nega natura divină a lui Iisus Christos).

Iosif Lungulescu – Ploieşti: La neobişnuita dvs. solicitare putem, întâmplător, să răspundem pozitiv, întrucât dl. Emilian Ghika, "globe trotter"-ul nostru, a avut inspiraţia să-şi procure caseta cu cântecele Falangei în timpul excursiei sale în Spania. Rămâne doar să ne comunicaţi adresa completă pentru ca să vă trimitem o copie.

Diana Marteş – Tg. Mureş: Contenciosul legionar a fost înfiinţat de Căpitan în 1935, sub conducerea av. Alex. Vergatti şi Alex. Constant, pentru acordarea de asistenţă juridică gratuită legionarilor, conform legii ajutorului: *Ajută-ţi fratele căzut în nenorocire. Nu-l lăsa!* Autorităţile porneau dese procese împotriva legionarilor, folosind orice pretext, chiar şi simple zvonuri şi păreri, de aceea, prestigioşii avocaţi legionari mergeau oriunde în ţară, unde era necesară prezenţa lor. Printre cei care au făcut parte din acest contencios s-au numărat: Vasile Marin, Mihail Polihroniade, Traian Cotigă, Horia Cosmovici, Radu Budişteanu, Laurian Ţălnariu, Alex. Borcea, Crişu Axente, Nicolae Coterbic ş.a.

Nela Pascu - Oradea: Din cei 450.000 de legionari existenţi în 1937, membrii Corpului Muncitoresc, în număr de cca 8.000, reprezentau ceva mai puţin de 2%! Chiar şi în scurta perioadă cât Sima s-a aflat la cârma Legiunii, şi când, într-adevăr, "s-au deschis larg porţile Legiunii", Corpul Muncitoresc nu avea mai mult de 10.000 de membri. Deci nici gând de "proletarizare" a Mişcării, aşa cum eronat presupuneţi: Mişcarea a pornit de pe băncile facultăţilor, ca un curent spiritual al tinerei elitei naţionale, şi a rămas astfel până azi; înseşi principiile de organizare sunt "elitiste" – dar bazate pe o adevărată elită, cea ieşită din valoare proprie, muncă, eroism, corectitudine, nobleţe sufletească.

Marian Dobre - Bucureşti: Într-adevăr, aşa cum se observă în câteva fotografii de epocă, şi cum menţionează şi Căpitanul în "Pentru legionari", prin anii 1922-1925, naţionaliştii români aveau ca însemn svastica şi tricolorul. Dar aceasta nu avea nici o legătură cu nazismul care nu era cunoscut nici în Germania pe acea vreme, necum în România. Svastica este un străvechi simbol religios al popoarelor indo-europene, reprezentând o cruce cu braţe egale şi extremităţile îndoite în unghi drept de la stânga la dreapta (crucea încârligată). Corneliu Zelea Codreanu scrie că a văzut în anul 1925 svastici aurii pictate pe tavanul albastru al unei biserici vechi de sute de ani din Franţa (Grenoble) – deci nici o legătură cu nazismul. Dar încă din primii ani de la înfiinţarea Mişcării, aceasta a avut însemne proprii: icoana Arhanghelului Mihail şi cunoscuta gardă.

Emanuel Ştefaniu – Craiova: Felicitări pentru ideea dvs. şi, mai ales, pentru punerea ei în practică! Conform convenţiei stabilite cu toţi corespondenţii noştri, deoarece articolul dvs. nu a sosit pe data de 1 a lunii în curs, ci pe data de 9, îl vom publica luna viitoare. Vă mulţumim atât pentru munca serioasă, depusă din proprie iniţiativă, cât şi pentru sinceritatea şi căldura dvs. Materialul este valoros şi interesant, binevenit (critici deosebite nu am, poate doar faptul că este puţin prea amplu în ceea ce priveşte numeroasele fracturi ale baptismului). Evident că aşteptăm să ne trimiteţi, în continuare, prezentarea celorlalte secte care, din păcate, proliferează la noi.

Partenie Dimancea – Piatra Neamţ: "Serviciul Mondial" la care vă referiţi (care a ţinut congresul din 1934 la Montreux, la care a participat şi Ion Moţa) avea semnificaţia unui birou internaţional de contrainformaţii privind activităţile iudaismului din lume, pentru apărarea creştinismului şi lămurirea celor dezinformaţi, indiferent de statul căruia aparţineau. Era adversar al liberalismului religios, un fel de contramasonerie, şi fusese înfiinţat în 1933, de col. pensionar Fleischhauer; în 1937 Goebles l-a sprijinit financiar, iar membrii "Serviciului Mondial" erau îngrijoraţi ca naţionalismul creştin să nu fie deturnat în matca naţional-socialismului păgân.

Nicoleta Codrin

ANUNŢ: Acţiunea de colectare a materialului necesar confecţionării bustului din bronz al CĂPITANULUI **se încheie LUNA VIITOARE.** Cei care doresc să facă **donaţii de material (sau băneşti)** sunt rugaţi să se adreseze secretarului nostru de redacţie, N. Badea, la adresa indicată pt. abonamente, sau să depună la ***Banca Română de Dezvoltare*, în contul: RO85BRDE 424001403183012.**

În **aprilie** am primit **donaţii** de la: **GRIGORE TĂRÂŢĂ - Ceahlău** (5 milioane lei), **NELU RUSU** (3 milioane lei), **CAROL PAPANACE** (1 milion lei) şi **MIRCEA BULGĂREA** (6 kg aramă).

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Ştefan Buzescu, Cătălin Enescu
Secretar de redacţie: *Nicolae Badea*

Relaţii cu publicul **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti**
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Vineri, între orele 15^{00} – 19^{00}
Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493
e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com